

சிந்தனைத் நேண் துளிகள்

ஆக்கம் :

சிவமயச் செல்வி :

புலவர் சி. விசாலாட்சி

அருகுலம்,
கிளிநோக்கி.

அப்பீனான்,
ஏழாஸீ.

ଶ୍ରୀ
ବୁଦ୍ଧ

H. ପାତ୍ରମନ୍ଦିର, ପ୍ରକାଶ

ଶ୍ରୀଵିଷ୍ଣୁଭୂତିତୁଳା ଗନ୍ଧାରୀ ଶୁଣିକା ଶୁଣିତୁଳା
ଆମେମୁହୁରତକୁ ଆପଣେମିଳି

ଅନ୍ତର୍ଭାବୀ

ஒம்
கமலிவாய் நம

சிந்தனைத் தேள் நுளிகள்

வினாக்கள் மற்றும் பதில்கள்

53

ஆக்கம்

• சிவமயச் செல்லி
புலவர் விசாலாட்சி அவர்கள்

குப்பிளான் ஸந்தி
குப்ளான்

குருகுலம்
கிளிநோக்டி
12-2-1991

விலை: 40/-

உம் சீவும்

சமர்ப்பணம்

எம்மை இவ்வுலகிற்குத் தந்து
ஆளாக்கிக் கல்வி முதல்
நல்லுபடேசம்
தந்து அயரத்துவமடைந்த
பெற்றேர்கள் திரு. சீனியர்
சின்னையா (தந்தை)
திருமதி சின்னையா உழையாத்தைப்
ரீள்ளை (தாய்)
ஆசியோர்க்கு இந்துல்
சமர்ப்பணம்.

வெளிப்பீடு:

கிளிநெஷ்டி இந்து மகா வித்தியால்ய
இந்துமா மன்றம்

பொருளாடக்கம்

ஆசியுரை
வாழ்த்துரை
அணிந்துரை
ஶஸ்ரிமுகம்
தீப்புரை
என்னுரை

1	தோற்றுவாய்	1
2	நீன் விழுத் தொழும்பேன் உள்ளேன் புறமல்லேன்	7
3	ஆற்றங் கரைமரமாய் வேரூறு வேளை விடுதி	11
4	கருணைக் கை	14
5	தீப்புகு விட்டில்	17
6	வினையீன் தொகுதி ஒறுத்து எனீ யாண்டுகொள்	20
7	சிறியேன் பவந் தீர்த்தகருள்வாய்	24
8	அச்சம் தவ்வர்த்தகருள்வாய்	27
9	இருதலைக் கொள்ளியினுள் எறும்பு	30
10	மெலிகின்ற என்னை விடுகி	33
11	மணி மலர்த்தாள்	36
12	ஜம்புவன்கள்	39
13	மதுவெள்ளார்	42
14	அடியார் உள்ளத்துள் உள்ளாய்	45
15	ஒளி வந்த பூங்கழல்	48
16	அஞ்சின அப்பன்	51
17	இகபரமாய் இருப்பவன் இறைவன்	54
18	வீற்றுக்கொள் ஒற்றிவை	57
19	வஸ்வினைக் காடு	60
20	கொம்பரில்லாக் கொடியானேன்	64
21	புலங்கு அலைப்புண்டேன்	67
22	வெண்மையைனே விட்டுதி	70
23	வெற்றஷயேன்	73
24	மென்னவே மொய்க்கும் எறும்பு	76
25	எறும்பிடை நாஸ்கூழி	79
26	பெருநீர் அறச்சிறுமீன் துவண்டாஸ்து	82
27	குன்றிடைச் சென்று... விடுதி	85
28	பொய் நெறிக்கேவிடுதி	88
29	குலங்களைந் தாண்டருள்	91
30	தீக்கதுவக் கலங்கி.....விடுதி	95
31	வித்சையன்	97

32	தொடர்களியலன்	100
33	களையாய் குது குதுப்பே	104
34	வாழமுப் பழுத்தின் மனம் களீவித் தாண்டருள்	107
35	என் பழறுகண்டு விட்டுவிடாதே	110
36	புலன் தீக்கதுவ வெதும்புறு வேஜை விடுதி	113
37	சிறியேன் சிறைக்கு அஞ்சே லென்பாய்	116
38	கடுகாட்டு அரசே	120
39	நனித்துசீணவன்	123
40	வாழ் முதல்	127
41	விதலைச் செய்வேணை விடுதி	130
42	கதியடி யேற்குன் கழல் தந்தருள்	132
43	வேத மெய்நூல் சொன்னவன்	134
44	தொழும்பஸிற் கூட்டாய்	136
45	அலறித் தேடிற்றிலேன்	140
46	ஞனமிலி	143
47	பழிப்பில்...விழித்திருந்தேணை விடுதி	145
48	நின்னைச் சிரிப்பிப்பன்	148
49	செம்பவள வெற்பின் தேசுடையாய்	151

ஓம் சிவசயநம்

சிரிநோக்சி மகாதேவ ஆச்சிரம

ஸ்ரீ ஸ்ரீ தவத்திரு
வடிவேற் சவாமிகள்
வடங்கிய

ஆ சியு கொ

செல்வி பலவர் கி. விசாலாட்சி அசிரியை மிகவும் தெய்வீ கச்சிந்தனையினாலே திருவாசகத்தில் மிகுந்த ஆர்வமுடையல் ராய்த் திருவாசகப் பெருமைகளைப் பற்றிப் பல இடங்களிலும் சிறப்பாகச் சிருக்கேக்கீச்சர திருவாசகமடத்தின் திருவாசக விரத விலும் பிரசங்கம் செய்து வருகின்றார்.

தீத்தல் விண்ணப்பம் என்னும் பதிகத்தில் தனது சிந்தனை வில் ஊரிய சிந்தனைகளைத் ‘சிந்தனைத் தேன்துவிள்’ என்ற தலைப்பில் சிறந்ததோர் கட்டுரை வடிவமாக்கியுள்ளார்.

கல்வியறிவிலும், பண்பாட்டிலும் சிறந்தவரான விசாலாட்சி அம்மையார் அவர்கள் ஆதமீகத் துறையில் அதிக நாட்டமும் ஆயாவும் கொண்டு கற்றோரை நாடி வருபவர்க் கீழெழ்யுடியார்களின் பக்கதயானவர். தான் ஒரு தெட்டி கப் பிரமச்சாரலியாக இருந்து சைவத்திற்கும், தமிழறகும் பணி புரிய வேண்டுமென்ற பேரவானினால் குருகுலத்தில் நீண்டகால நற்பணிகளைச் செய்து வருகின்றார்.

“சிந்தனைத் தேன்துவிள்” என்னுக்கி இக்கட்டுரையை மக்கள் வாசிப்பதால் இறைவன் திருவடிகளை மொன்மேலும் முக்கரண சுத்தியுடன் தியானிக்க வைக்கின்றது. எனவே இயற்றமுறையைக்கும் ஏற்று உய்யவேண்டுமென ஆசீர்வதிக்கின்றேன்.

ஓம் சாந்தி ஓம் நமசிவாயநம்

ஓப்பம்; வடிவேற்சவாமிகள்

குருபாதம்
 ஒம் நமசிவாய-நம
ஸ்ரீலஹ்ரீ சுவாமிநாத தேசிக ஞானசம்பந்த பரமாச்
சார்ய சுவாமிகள் குரு மஹா சந்திதாஸம்
ஆதி முதல்வர் ஸ்தாபகர்
ஸ்ரீலஹ்ரீ சோமசுந்தர தேசிக ஞானசம்பந்த
பரமாச் சார்ய சுவாமிகள் இரண்டாவது குருமகா
சந்திதாஸம் ஆதி முதல்வர்
நல்லை தினானாசம்பந்தி ஆதி நம் அவங்களின்
அடி சியுடை

சைவ செம்மனச் செல்வங்களே!

புலவர் அம்மா செல்வி விசாலாட்சி அவர்கள்சிற்குள்ளூர் இந்திராஜ தேன்துனளிச்சி என் தத்தலையங்க்கீடு காடிக்கு அந்தையான பெருமுயற்சி எடுத்துத் தொகுத்துச் சைவஉலகு பயன்படுத்த தூள்ளமை பாராட்டுக்கு குரியது. மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் அந்திய எட்டாந்த் திருமுறையாகிய திருவாசகத்தைப் புலவர் அம்மா எத்துணை நுணுக்கமாகத் துறவித்துக்கு ஆராய்ந்துள்ளார் என் பதனை இந்துவினை உள்ள நிறைவேடு பாடஞ்செய்தேவார் உணர்வர். வேறு எந்தப் பக்தித்திருல்குஞக்கில்லாத மகிழமை பெருமை திருவாசகம் ஒன்றிற்கே உடைத்து. இதனை மனிவாசகர் பகர்ந்தருள் சிப்பாம்பொருளே எழுதினார் என்பது உண்மை வாலாறு. ஒருவாசத்திற்கும் உருகாகார் மனம் திருவாசகத்திற்கு உருகும், என்பது அன்றோர் அருள்வாக்கு' வள்ளலார் சுவாமிகள் இதனைத் தேன் எனப்பாடினார். தேன் ஒருபோதும் தான் கூடாதுஅண்டிடேரையும்கெடாவிடாது; இனிமையிக்கங்கது; இது மெய்ஞானக் களஞ்சியம் எனில் மிகையாகாது. புலவர் அம்மா அவர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட திருவாசகப் பாடஞ்சகளுக்கு வியப்புறு விமர்சனம் தந்துள்ளார்: எல்லாச் சைவமங்கள் கைகளிலும் இருக்கவேண்டியதே அரிய நூல்

புலவர் அம்மா அவர்கள் தீடுவாழ்ந்து இன்னொரள்ன் பல நூல்களை மேலும் மேலும் யாத்து சைவ உலகிற்கு அளிக்கவேண்டுமெனச் 'சிப்பரங்பொருளீன்' பாதாஷவிந்தங்களைத் தியானித்தமது நல்லாசிகளை வழங்குகின்றோம்.

என்றும் வேண்டும் இன்ப நினைவு

ஸ்ரீலஹ்ரீ சுவாமிகள்

ஓம் நமநமசிவாய

இந்துசாதன ஆசிரியர் சொப்பெரியார் சட்டத்தாணி
திரு நம சிவப்பிரகாசம்லையா அவர்கள் வழங்கிய

ஆ சி யு ஸா

தித்திஷ்பான தேனைத் துளிதுளியாகவே பரந்துவது பழக்கம் என்பது அனுபவத்தால் அறியக்கிடக்கின்றது.

செந்தமிழ்ச் சிவங்கமம் தேன் திருவாசகம் என அத்திருமுறை பாடல்களைத் தித்தித்த ஞானவான்களின்தை களிலூக் செப்பியிருக் கிணறனர்.

திருவாசகம் ஒக்ளவரும்போது உடற்பு படிப்படிச் சாக விளக்கிமுந்து பூரிப்படைந்து ஐபொறிகளும் ஆணநக பராவசமாகிறது காதினில் ஒதப்படும் கீதம் இஸ்ப அகவபாக மோகியவன் ஜம் இருக்கும், வாயோ - பாயாசம் பறகிய பசவசமங்டபார். முக்கோவாக்கினில் வருங் தெய்வீக ஆக்கக்கின் நறுமணக்கை உரிஞ்சும் உடம்போ நடம்பயிலுஉ. புளகம் எய்தும். இவ்வாறிருக்க கணக்கோ உள்நெகிழ்ச்சி காங்கொணாது, ஊத்தெருக்கும் இவ்வளவும் திருவாசகத்தேனுண்டவர்களுக்கு உரு காகும் உறுப்புவிகாரம்

இத்தகைய செந்தமிழ்த்தேனை சிந்ததனமிற் கொள்வதே அவை நயத்தைத் காங்காதாகும். இவ்வுண்மையை அறிபவர்கள் மாணவிக்க வாசகமாணிக்க கங்கையில் நீராடி மகிழ்வரே.

ஒருகாற் படிக்க உடம்பெல்லாம் உருகிய தெங்றார் ஞானி ஒருவர். பலகாற் பயிலின் பயணன்னாகும்,

சிந்தித்தார் ஒரு சிந்தனையாள். புலமைப் பட்டார் வாந்தி தியவர் மாணாக்கருக்கு மாண்பான ஆசிரிய.

சிவனது அனாதி முறையான பழமையான கலிவெண்டபாவா யமைந்த சிவபுராணம் சொல்லற்கரியானால் சொல்லிய தென்று ணர்ந்து சிவசிந்தனையிலமைந்து சிவபாத்தினிருங்கும் செல்லும் பெற்ற பாங்கினரான அண்பர் சிவனது சிவவருட் புக்குக்கி முறை மையையும். சிவபெருமானுக்கு உடல்போல அமைந்திருக்கும் திருவண்டப்பகுதியையும் திருவிளையாடல்களைச் சுட்டிக்காட்டி முழு முதலாம் புராணகாந்தனவைப்போற்றி செய்வதையுங் கொண்டு

திருவகவல் மூன்றையிம் மெய்யுணர்தலை வினக்கிப் பக்திவாராக கியம் கூட்டும் திருப்சதகப்பதிகத்தின் பிள்ளை வரும் நீத்தல்லிடங்களைப்ப பதிகத்தின் ஜம்பது பாடல்களையும் சொல்லோடு செட்டிலாடி செட்டிலாக அடியொடுஅடியாக செய்யுளோடு செய்யுளாகப் படிக்கி றார். நொடிக்கு நொடி அடிக்கடிஆனந்தத்திலே நடிக்கின்றார் போன்று ஆங்காங்கு சொட்டும் துளிகளை ஏந்துகின்றார், மாந் துகின்றார். அபிமானம் 'மேற்கொள்ளச் சிந்தனைத் துளிகளைச் சேர்க்கின்றார் ஏட்டில் துளிகள் நிறைந்தன கண்டு களிகொண்டு இவ்வின்பத்தை எவ்வகையிலும் இவ்வுலக மக்களும், கிரகிக் கவேண்டுமென்று ஆக்கமொன்றை அமைக்கின்றார்.

திருவாதலூரடிகள் இறைஞனுடைன் உரையாடல் செய்யும் வகையில் அமைந்த அந்மையான வேண்டுகோளான சொற் றொடர்களைக் கற்பனை செய்து கருத்து வெளியிடுகின்றார் ஆசிரியர் அல்லவா? அள்ளாமலைப் பஸ்கலைக் காரத்திலே புலவராக கலை பயின்றவர் அல்லவா- வியாசங்கள் என்ற விசத்தில் சூல வைக்கின்றார்.

நாறிபத்தொன்பது நல்லுரைகளாற் தொடுக்கப்பட்ட நூலில் ஈற்றறையாகச் சாற்றறப்படுவது வாழ்முதல்ஸ்ரணியாசா சுவாமிகள் இந்த அற்புதமான கொற்றொ- ரை ஆணியாக வைத்துத் திருவாசகத்தினைத் திகழ வைத்திருக்குஞ் சோகனை ஆசிரியர் நன்கு புரிந்தமை புலனுகின்றது.

“எய்ப்பில் வைப்பே” என்று இரங்கத்தின்றார் குாபர் சிநுவாத ஆரா:

தேன் திருவாசகம் என்ற துவங்கமையென பான ரிட்டே ஓ என்று சொல்வார் போலக் கெல்வி விசாலாட்டி அபர்கள் வான் கலந்த மனிவசகரை வாழ்த்தியபடி திடுவாசகம் ஒரால்வதறிப் பலகாற் யயின்று அங்கலையுடன்தான் கலந்து நின்று பானினைந்துட்டும் தாய்போலக் கேயாக வயர்வுற மாணாக்கர் கட்கு வழங்குகின்றார், துளிகளைச் சுலவக்கின்றார் மாணாக்கராய சேய்கள்.

நாமும் ஒமென்று நயமித்தே எதித்திடம்பி நல்லாகிகள் பல நல்லிலின்நோம்

தாம சிவப்பிரகாக்காம்

நமசிவாயநம்

தெல்லிநகர்

இத்தாந்த ஞானசாகாஷ் தூர்க்கா தூரந்தரி

வித்தமிஹஷ் செல்லி

அப்பாக்குட்டி தங்கம்மா அம்மையார்

அவர்கள் வழங்கிய

வாழ்ந்துகா

“சிந்தனை நின்தனதாக்கி என்று பாடிப் பரவியவர் மணிப்ர
சகப் பெருமான் திருவாசகத்தை உள்ளமுருகி ஒதும்போவ அந்
தப் பக்குவம் ஏற்பட வழி பிறக்கின்றது. இந்னை முன்னிட்டு
வெளிவருவதே ‘‘சிந்தனைத் தேன் துளிகள்’’ என்ற இச்சிரூ
நாலாகும் சிவபக்தியும் திருமுறைத் தோய்வும் கொண்டவர்
புலவர் விசாலாட்சி அவர்கள் இதன் பயணாக 49 தலைப்புகளில்
அருளுரைகளாகத் திருவாசகத்தில் உள்ளநீத்தல்வின்னப்ப ந்பக்கத்திற்
குவிளக்கஞ்செப்புத்துதுள்ளார் புஸ்வரம்மா அபர்கர் நீத்தல்வின்னப்
பத்தில் விட்டிடுதி கண்டாய்” என்ற தொடரைப் பல முறை
சொல்லிச் சொல்லி எம்பெருமானிடு சரணடைய வேண்டியவர்
கள் நாங்கள். புத்தட்டமும் யயங்காரமும் நிறைந்த இந்தக்காலத்
தில் எம்மைத் தூக்கிவிடவல்ல சக்தி நீத்தல் விண்ணப்பத்திற்கு
உண்டு. ஆகவே புலவர் விசாலாட்சி அவர்களின் இம்முயற்சி நல்லும்
தொரு அருள் நோக்கோடு கூடியதாகும். சௌ மக்கள் இந்த
நூலைப் பெற்றுப் படித்துப் பயன் பெற வேண்டுமென்று வேண்டியக்
கொள்வதோடு புலவர் அவர்களின் ஆக்கங்கள் மேலும் விரிவு
வடைய வேண்டுமென்று எல்லாம் வல்ல திருவருளைப் பிரார்த்த
தித்து இத்தூலையும் அவர்களையும் வாழ்ந்தி அமைகின்றேன்.

தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ் விரிவுரையாளரும்
முன்னாள் இலங்கை ஒவிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனதுத்
தமிழ்ச் சேவையின் இந்துசமய நிகழ்ச்சிகள் தயாரிப்பாளரும்
அறவிப்பாளரும் நேர்முக வருணையாளருமாகிய

திரு கணகசபாபதி நாகேஸ்வரன்

B. A. (Hons), M. A. (Cey)

அவர்கள் வழங்கிய

அனிந்துரை

சமயங்கள் பொதுவாக ஆன்ம ஈடேற்றக்கிருத வழிகோலுகின்
நன புறச்சாதனங்களும் அகச்சாதனங்களும் ஆன்ம ஈடேற்றக்
திற்குதவுவனவாகின்றன. உயர் தெரிசிட் குறிக்கோந்து
வாழுவோர் சிறந்த சமயநெறியாளர்க்க கொள்ளத்தக்கவர்
ளாவர். இந்து மதத்தில் சைவநெறியில் மிகவும் உயர்ந்த உள்ள
தமிழ்ப்பினப் பெறுவது ‘அடியார்களாறு வாழ்வு’ குறித்த
அவிபங்களாகும் ‘அனுபவம்’ வாழ்வாலேலே பெறப்படுகிறது.
வாழ்வியல்நுபவம் உள்ளமைநெறியினைத் துவக்குகின்றது. அவ்
வுண்மையானுபவத்தைத் தன்னானுபவமாகக் கூறுவனவே கீத்திப்
பனுவல்கள் இதையளித்து பக்கி செனுக்கிய மார்கள் கூரிய
வாக்கியங்களும் அனுபூதிமான் கள் சுபநுவல்களும்பிரதைச் சமய
சிந்தனையாளராக்குவதனைக் காணலாம். ரேசா அனுபூதி யார்
யும் பேசியுள்ள தன்மையினைச் சைவபக்தியிலக்ஷப்பார்ப்பிலே
பரக்கக்காணுகிறோம்’ இத்தகு பின்னணியிலேலே திருவாசகம்
திருக்கோவையார் போன்ற பனுவல்களைப்பாடியுள்ள மாணிக்
கவாசகவாமிகளையும் காணலாம். சிந்தரசகம் அகவ ரிர்ட்டச்
சாதனமாகும்.

‘சிந்தனைச் சேதனது விகள் என்ற இந்
நாலினை ஆசிரியர் புலவர் செல்வி தி, விசர்ஜாட்டி அவர்கள்
திருவாசகத்திலிருந்து சிற்சிலபாட்டுக்களை மட்டும் கெரிந்திக்கூடிக்கு
தமது சிந்தனையில் உதித்த கருத்துக்களைத் தொகுத்துக்கீட்டால்
இலகுநடையில்எவரும்வாசித்து அறிக்குதொள்ளத்தகும்வாசில்
எழுதியுள்ளார் எல்லோருமே உங்கள் சூரணம்பாதம் சிவன்-கிர
றநிவும் சிறுதொழிலுடைய ஆன்ம வர்க்கங்கள் சிவன்-எனும் ஒரு
ம்பொருள்ளையிட்டு அறியாமையாலும் மலம் வறப்பாலும் பலவாறு
மறு(த்தும்) வாதிட்டு உழல்கின்றன உண்மைப்பால்சௌக்களை
காணாத மனிவாசகரெனும் ஆன்மத்துலைவி எங்கும் கேட்கிறது
பரம்பொருளை இத்தேடலே சிந்தனைத்தேள்ளுவிகள் என்ற இந்
நாலின் அடிநாதமாகின்றது அவ்வாறெனவிட சிவன் எல் னும் பாம்

பேரருளின் தன்மைகள். தத்துவங்கள். தாரதம்யியங்டி எவ்வென்றும் அப்பாமலைக் கேட்க சினமாம் உழவும் ஆண்மொலின் வேட்கையும் இணைத்துக் கூறும் அளிந்தோட்டக்கிட்டு இந்நாளின்மூலம் கக்கபதில் கிடைக்கின்றது என்னவார் திருவாசகங் அழுந்திய அண்மானின் கால் என்றால் பேரின் பெருமொக்கை நிற்குத்துபாட்டு நூல் என்னும் குறிப்பிடப்பட்டு வருகிறது உண்மையில் சுதாராண் மானிடர்க்கரிய நினைவின்று அமானுஷ்யத் தன்மைகொட்டி இறைவன்ன நினைக்குநிலை என்கிம் நினைவையின் ஒன்றேவாட்டுக்கைக் கிருவாசகங்கு நூல் கான்ன மாறு போலவே இந்நூற்குப்படிமாயிலும்சாண்மாடுகின்றது

இறைவனின் வந்த காந்தனாப்பற்றிய கந்தகுத்தகள் இந்நாலிலேயுள்ளன. சுப்பம் என்றால் அது வெறுமனை கைவச சுப்பாடு கோவில்வரிபாலி விக்கிரகவனக்கள் விருதம் என்னும் மட்டுக்கான் என்று நினைக்கு கொண்டிருப்பாகாகாத்து கந்தக விருத்தில் இந்நால் பாலிலுள்ள அந்தப்பிக்காண்டு சியாதம் கியாதம் நந்திக்கணை தீங்கிமையாவும் அந்தப் பாலிப்பா என்னும் அந்தங்கள் கொண்ட வாழ்விலேகான் சமயவாழ்வின் பாலங்கள் காணவாம் என்றுமூலமாக இந்நால் கீக்கந்தகுத்தகளை அழுகி சிப்பாத்திட பகவத்தினை உபாரிடக்கூடன் கூறல் வள்ளுவார்ப்பாட்டுக்கள் சிவப்பிரகாசகவாயிகள் பாட்டுக்கள் கிக்கர்ப்பட்டுக்கள் மஹர்கிருமநைகாச் பெரியபாராணம் போகர்க்காரமிகள் பாட்டுக்கள் தொமிகிருஷ்ணர்களிடம் அரங்குவிநாக்கர்ப்பாட்டுக்களைக்கட்டிகள் தாயமானவா கிருமந்திரம் சிவானந்தகை கரி பாரதிபார்ப்பாட்டுக்கள் ஆகிய மஹஸ்கர் காஞ்சப்பிந்துத்துள்ளன. பாந்துப்பட்ட அனுபவங்களுடைய நூல்களைப்பற்றி நூலாசிரியர்களையும் மேற்கொள்கூட்டிக் கண்டு சிந்தனையைப் படித்துள்ள நுட்பம் பாராட்டுக்கந்தியது இந்நூற்களே முகக்கிடைத் துள்ளவர்ப்பிடப் பரியது என்றாகும்.

"என்னை நன்றாக இறைவன் பண்டக்கான் தன்னை நன்றாகக் காரிழ் செய்யுமாறே "

என்ற திருமந்திரகாக்கிட்டு ஏற்பட்ட தொழிற்பட்டுள்ள தன்மையையும் பொருமையும் புலவர் சி. விசாலாட்சி க்கு உண்டு. கைவத்தகல்யாந்திரையும் மக்கள் சேவையையும் இணைத்துப்பணிபுரிபவர் புலவர் சி. தூய என்னவன் " என்க காண்வாசிக்கெல்லாம் வொண்ணிற்க சேவையுடன் காட்டி கந்தம் திருவுருவும் அவரது மனநிறைவைக் காட்டிக்கொண்டிருப்பது கிளிநொச்சிக் குருதலத்திலே நூனவழிநின்றொழுதியும், கைவாச்சார்சீல நடைமுறைகளைக் கற்பித்தும் நடைமுறையிற் காட்டியும் வாழும் தகவாழ்வுவாய்க்கப்பெற்றநந்தையாகவுங்கினாக குவதுஅவரதுபணியின்மெய்மைத்தன்மைக்கு அணி சேர்ப்பதாக "

கல்வியறிவும் ஒழுக்கமும்
நல்லசரினைக்கமும் வாய்மையும் தூயநெஞ்சமும் சிரித்தமுகமும்
கொண்ட நல்லுள்ளத்தினராய் இந்நாலின் ஆசிரியர் சைவ
வாழ்வதற்காகவே வாழ்வார் அவரது மூச்சம் பேச்சிம் வாழ்வு
வளமும் சைவத்தமிழ்ப்பணிகே என்பது அவரது சித்தாந்தம் தத்
துவம் அந்தவகையில் ‘புண்ணியப்பேறு’ வாய்க்கப்பெற்றவர்
நாவலர் வழியில் சிந்தனை செய்வார் “சிந்தனை நின் தனக்
கைக்கி” என்ற மனிவாசகத்தின் பிரத்தியட்சாட்சியாக யிலிரு
பவர் அம்மையார்.

இலங்கை ஒவிபரப்புக்கூட்டுத்தாபன த்தமிழ்ச் சேவையிலே சைவநற்சிந்தனை என்ற சமயநிகழ்ச்சியிற் கலந்து கொண்டு அதிகாலை வேளையில் ஆண்டவனை நினைந்து நற்சிந்தனைகளை வழங்கும் திறன் வாய்க்கப் பெற்றவர் தம்மை வெளிக்காட்டத் தயங்குபவர் தன்னடக்கக்குண்முள்ளவர் சைவத் தையும் சைவமக்களையும் இடுக்கண் செய்வோரைக் கண்டு குழுறபவர். உறைங்பான பற்றுறுதி கொண்டவர்.

காலந்தின் தேவைக்கு ஏற்ப ஏற்றவகையிலே வெளிடப்படும் “ சிந்தனைத் தேன்துளிகள் ” என்ற இந்நால் அடிப்படையில் நமது உள்ளங்களைத் தொடும்படியான கருத்துக்களைக் கொண்டும் ந் து ஸ்ரீ.

வாசிக்கும் எவருக்கும் தன்தன் அனுபவத்தோடும் அறி வோடும் பொருந்தியமைவதாகவுள்ளதனை இந்நாலினைப் பெற றுப் படிப்போர் நிச்சயம் உணர்வார்களென்பது என் எண்ணம் இதுபோன்ற எழுத்துப்பணிகளினாடே இன்னு ம்பல பங்களிப்புக் கணளக் கைவத் தமிழுலகினுச்சு ஆற்றும் வல்லமையில் வளங்க ணையும் திடத்தினையும் எல்லாம்வல்ல சிவகாமசந்தரி சுமேத ஆனந்தநடாசப்பெருமான் நல்கவேண்டுமெனப் பணிந்து பிரார்த் தித்து அமைகின்றேன் சமய அறிவு தரும்பணி ஒங்குக்.

ஒம் நமசிவாய நம
 யா | ஊரெழு கணேச வித்தியாலய அதிபர்
 திரு. பாலசுப்பிரமணியம் B. E D அவர்கள்
வழக்கிய அறிமுகம்

“ சொல்லிய பாட்டின் பொருளுணர்ந்து சொல் வுவர் செல்வர் சிவனடிக்கீழ் ” என்பது திருவாசகம் திருவாசகத்தின் முழுப்பொருள் என்ன? அதன் பொருளை அரிவதா? உணர்வதா?

எழுந்த ஜயக்திற்கு ஏற்ற விடைகாட்டினர் மணி வாசகர் பொருள் கேட்டவர்கள்க்கு இதுவே பொருள் எனக்காட்டிச் சிற்றம்பலத்துள்ளே புகுந்தார். புகுந்தவரைக்காணாது மற்ற நையோர் புதிய உணர்வு பெற்றனர். திருவாசகத்திற்கு இதனிலும் மேலாண போருளுண்டோ?

முழுதும் உண்மை அதை எழுத்திற் காட்டெண்ணாதே என்பர் தவத்திரு யோகக்ஷவாமிகள் ஆகவே உண்மைபொருளுக்கு விளக்கம் எதுவும்தேவையில்லை ஆனால் விதண்டாவாதம் புரியும்இன்றைய உலகிற்கு உண்மைக்கு வெளிச்சம் போட்டுக்காட்டும் வேலை தேயைக உள்ளது இத்தகைய வேலையைச் சித்தமெல்லாம் சிவமயமாகச் சொன்னது சிங்கசெல்வி புலவர் விசாலாட்சி அம்மையார் மேற் கொண்டு உள்ளார்.

நாவலர்பெருமான் நாட்டினவுத்த சௌவமரபு சிவநெறி மரபு இன்னும் நிசிந்துவிடவில்லை என்பதற்குச் சான்றாக விளங்கும் சான்றோர்களில் அம்மையாரும் ஒருவர் சிவ நெறி மரபிற்குத்தக்கமை அர்ப்பணி த்துவாழும் அற்கையார் கிளிநெராச சிக் குருகுலத்தை வளர் ப்பதிக் குருகுலத்தந்தை கர்மயோகி அப் புஜி திரு வே, கதிரவேலுடன் உறுதுணையாக இருந்தவர். அப் புஜி அவர்கள் மறைந்தாலும் அவர்களின் பணி தொடரவேண்டும் அப்பணி வளனிப்பகுதிவாழ்மக்களை உருவாக்கிச் சௌ வழும் தமிழும் தழைத்து அகிலமெங்கும் பரிமளிக்க வேண்டும் என்ற பேராவளினால் வெளி உலகுடன் குருகுலத்தின் வளர்ச்சிக்காக உதவிகள் வேண்டும் தொடர்புகளை நாடிவருகின்றார்.

சிவப்பணியைச் சமுதாயப்பணிகளோடு இணைத்துச்சமுதாய விடிவுக்காக உழைத்து வருபவர் செந்தமிழ் ப்புலமையும் சைவத்தின் நுண்மையும் ஒருங்கே உடைபவர். இவரது ஆண்றவிந்தடங்கிய புலமை வாணிவாயிலாகவும் சிவதூண்டன் கட்டுரைகள் மூலமாகவும் வெளிப்பட்டுள்ளதோடு ஈழநாடு தினபதி தினகரன் வீரசேஷரி ஆத்மஜோதி ஆலயமானவி

வோன்றபத்திரிகை கள்சஞ்சிகைகள் முலமாகவும் வெளிப்பட்டுள்ளன இவை மட்டுமேன்றிருக்குவத்தை நீதைகர்மயோகி ஸ்ரீ வேதநிரவேலு அவர்கள் தமிழ்மானாரசர்க்குப் பயன்படும் மாணவர் மாதி ரி க்கட்டுரைகள் போன்ற நூல்களையும் யாத்து அதன்மூலம் தமது சிவத்தமிழ்ப் புல்லை வெளிப்படுத்தியினார்கள்.

இத்தகைய சான்றான்னை மிக்க அம்மையார் திருவாசகத்தேனைச் சுவைத்து அதிவிருந்து சில துளிகளை ஐம் பது கட்டுரைகளாகத் தொடுத்துக்கூட்டுத்தந்துள்ளார்கள். ஒவ்வொரு தேன்துளியிலும் தமது அறிவினால் பெற்ற உண்மைகளை எடும் சம்தாயத்திற்குத் கற வேண்டிய கருத்துக்களையும் துல்லியமாகவும் எடுத்துக்காட்டுக்களுடனும் உவமான உவமேயங்களுடனும் விளக்கியுள்ளனமை இந்நாலின் சிறப்பம்சமாகும்,

தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியாளராக வாழும் அம்மையார் எத்தனை யோதாடகளைத்தான்டி இத்திருவாசக தேன்துளிகளை ஆக்கி தத்தந்துள்ளார்கள். இதுஎமக்குத் திடைத்தற்கரிய பொக்கிசமாகும் இதனை ஒவ்வொருவரும் பேணிப்பாதுகாத்துப் படித்து அதன் சுவையை அனுபவித்து உணரல் வேண்டும்.

திரு. சி. பாலசுப்பிரமணியம் அதிபர்

B. ED

ஓம்

நமசிவாயநம்

கொடுப்பில் திருக்கும் நெல் விக்கனி

திந்தணைத் தேன் துவிகள்

(புலவர் ஈழத் துச் சிவானத்தன் ஆலயமனி ஆசிரியர்
அவர்கள்)

யஞ்ச புராணங்களில் இரண்டாம் இடத்தைத் திருவாசகத் திற்கு என் கொடுத்திருக்கிறார்கள் என்று நான் பல முறை எண்ணீப் பார்ப்பதுண்டு தேவாரத்தால் உணர்த்தி திருவாசகத் தால் உருக்கி திருவிசைப்பவால் வார்த்து திருப்பல்லாண்டால் செப்பனிட்டுப் புராணத்தால் புடம்போட்டு மனத்தை மாசக ற்றித் தங்கமாக்கி வாழ் முதலாகிய பொருளைத் தங்க வைக்க வே இந்தவைப்புமுறை வாய்த்துள்ளது என்று கூறலாம்.

வழித்துணையும் மொழித்துணையும் விழித் துணையும் வாழ்க்கைத் துணையாய் இருந்த போது ப் மும் மலங்களாலும் ஐம்புலன்களாலும் அலைக்கழிக் கப்படும் பழித்துணையையும் கேட்ட * கொண்டவர்களே பழிபாவத்துணை கழை அழிப்பதற்கு வேண்டும் மனத்துணையே வாழ்முதலாகிய சிவத்துணைமனக் கோயிலில் சிவக்குடியிருப்புக்கு வேண்டிய கண்ணீராட்டலைத் திருத்தமாய் செய்யும் நெஞ்சுசுருக்கி யே திருவாசகம்.

திருவாசகக் குரு தானும் நெக்கு நெக்குள் உருகி உருகிப் பிறரையும் உருக்கிச் சிவபெருமானையும் உருக்கி யவர் இல்லையேல் தன் கையால் திருவாசகத்தை எழுத ஆதி முதல்வன் ஆசைப்பட்டிருப்பானா? சிவபெருமான்பேசிய கஞ்சகத் தால்வைத்த இடங்கள் கண்காட்டிய இடங்கள் பல ஆனால் கையெழுத்துப் போட்ட இடம்ஒன்றே, அது திருவாசக உறுதியாகும் உறுதிப் பொருளைக் காட்டிய ஆவணத்தின் வாக்கியத்திற்கு வாச்சியமானவன் சாட்டு யாய் சிற்றம்பல முடையான் எனக் கையொப்பம் போட்டான் இந்த அற்புதம் கண்ட பெருமை சைவத்திற்கு மட்டுமே உண்டு

திருவாசகம் ஞானபூஷங்கக் குரிய அனுபவம் பனுவல் இப்பனுவலால் புதிய வெளிச்சங்களும் தெளிவுகளும் இயல்பாகவே இதயத்துள் தோன்றும் கலந்து பாடும் கவிஞர்துருகலால் நன்நெறிகள் காட்டும் கண்ட வழியைப் பிறருக்கும் காட்டிக் தூண்டும் இத்தூண்டலும் திருவருளின் கொடையே.

இந்த திருவருட் கொடையைவாரிஅள்ளிவிழுங்கிய அருளார் அழுத்தத்தைப் பிறர்க்கும் வழங்குகின்றார் புலவர் சி. விசாலாட்ஜி

அம்மையார் அவர்கள் புலவர் அவர்கள் அண்ண ரமலைப் பஸ் கலைக் கழகத்தில் படிக்கின்ற போதே திருவாசக பொய்கையுள் புகுந்து திளைத்தவர் திருவாசகத்தோடு சிதம்பரம் சென்று தில்லை நடராசனையும் சிவகாம சுந்தரியையும் பக்தி சிரத்தையுடன் உள்ளந்தாள் நின்றுச்சியளவும் நெஞ்சங்கி வழிபட்டுப் புலன் ளால் வருந்திகைப்புக்களை வென்றவர்.

நீத்தல் விண்ணப்பம்

பிரபஞ்ச யதார்த்தத்தில் பிரயாணம் செய்ய உதவும் பிரபஞ்ச வைராக்கியம் உலகை நீச்சிச் சிவபெந்மானின் மணிமலர்த்தக தாள்களை அடையக்கிடைத்த தெப்பமர்காமட்டுமே இதனைக் கருதி வந்துள்ளோம் பிரபஞ்சச் கடலுக்குரிய நீச்சல் விண்ணப்ப மாயும் இதனைக் கொள்ளல் சாலும் வாழ்க்கைக் கடலி லும் விடுதி கண்டாய் (விட்டு விடாதே) என்று கேட்கவும் இதி லே உரிமை யுண்டு மனிதப்பிறவி வெள்ளத்துள் நீந்துவான் வேண்டியும் இதனைப் பாடவேண்டும்.

நீத்தல் விண்ணப்பம் விளக்குரை புலவர் விசாலாட்சி அவர்கள் தன் கருத்தாற் குடைந்து அவன்கழல் துலக்கிய முயற்சியே தனது முயற்சிப் போக்கில் வள்ளுவரை வட்டலூராரை அருணகிரியை தாயுமானாரை டே தவார முதலிகணைய் போன்ற பல அருளாளரின் அருளுரைகளைப் பொருத்தமான இடங்களில் ஒப்புநோக்கிப் பார்க்கின்றார். எனவே திருவாசகத்தைப் படித்து அனுபவிக்க விரும்புவோருக்குச் சிந்தனைத்தேன்துவிகள் என்னும் இந்நால் கொடுப்பில் இருக்கும் நெல்லிக்கனியாய் முதன் பாகாய்த் தித்தித்துத் திசைகாட்டும் கைத்துணையாய் அமைந்துள்ளது.

புலவர் பணி விசாவித்து ஆட்சி செய்ய மீனாட்சியோடுறைசோமசந்தரேசப் பெருமானாத் தியானித்து வேண்டுகின்றேன்.

வேண்டப்படுவது அறிவோய் நீ
வேண்டமுழுதும் தருவோய் நீ

ஓம்சிவம்

புலவர் சமுத்தார் சிவானநிதன்

சிவமயம்

மேன்மை கொள்கை நீதி விளக்கி உதவும்போது
வாழ்ச் செலவும் வாங்கி புலவர் விளங்கி தமிழ்மரியு
சிவப்பணி

கலை முகம் பதிப்பகம்

சிவப்பணி எ. குமாரசுமி

ஓம் நமசிவாயநம்
 சோப்பாம் ஆசிரியர் பபிற்சிக் தலாசாலை வி ரி வு
 ரையாளர்
 நமதி மங்கையர்க்காசி திருச்சிற்றம்பலம் B. A
 அவர்கள் ஹழங்கிய

மதிப்புறை

சமீப உண்டாவு எங்பட்ட நான்முதல் மக்கள் நாகரீக
 மடைந்தவர்களாகவும் உயர்பண்பாட்டைடும் சமய தலாச்சாராத்
 தூதர் பேணிலாழ்பவர்களாகவும் விளங்கினார்கள். மக்கள் உயர்த்து
 சிந்தங்கும்பட்டவர்களாக வாழ்வதற்கு வீட்டுச் சூழ்நிலைபாடு
 சாலை சமூழம் என்பன துணைபுரிகின்றன. மேலும் பெரியவர்
 கள் கெட்டர்பு சமய நிறுவனங்களுடைய செயற்பாடுகள் என்பன
 மக்கள் மன்னில் நல்ல வண்ணம் வாழ வழி வகுக்கின்றன.
 உற்ற பர்களுக்கு உற்றநண்பர்களாக விளங்குபவை தால்களே. உள்
 ஞாவதெல்லாம் உயர்வள்ளல் என்ற வன்னுவர் வாக்கு எல்லோ
 ராதார் கடைப்பிழித்துப்படல் வேண்டும் பேக்கன் என்ற மேவை
 நாட்டு நினை வாசிப்பு மனிதனை பூரணத்துவம் அடையச்
 செய்விரது என்று ஸ்ரிப்பார் சமய சம்ந்பதமான நூல்கள்
 மன்னை நல்லவரிப் பூத்தித் திறந்த கேசட்பாடுகளை வாழ்க்கை
 யில் கடைப்பிழித்து வாழ வழிவகுக்கின்றன. சமயநால்கள் மொ
 டி பொர்ப்பு நூல்களாகவும் வரலாற்று முறையில் அமைந்தவை
 யாகவும் ஒரு நடவடிக்கை நூல்களாகவும் செல்விவந்துள்ளன, சமய நூல்
 களைக் கற்று அறிவிலே ஊரித் தினைத்து தனது வாழ்க்கை
 மூலச் சமயப் பண்கள் அர்ப்பணித்த புலவர் சி. விசாலாட்சி
 வர்கள் தாது அதுபவங்களை எல்லோரும் கற்று மகிழ வேண்டும் என்ற
 நூலை எடுத்தியுள்ளன.

உயர்ந்த நல்ல சிந்தனை பண்பான
 இனிமையான கேள்வு வழிவகுக்கும் என்பது தின்னைம் இலை
 விற்க செயல்களாக நிறைவு பெறும். எனவே நல்லசிந்தனை
 களை மக்கள் மாசலை ஏற்குத்தினரஸ் செயற்கரிய செய்யும் விழியார்கள் பலார் நம் உதவாக்கழுதியும் தேவிலே புளிப்பு
 கூலது கசுப்பான ஒரு பொருளைக் கில தின்களுக்கு போட்டு
 வைத்தால் அது தூது கெட்டதுங்கமைய இழந்து தேவி ஸ்
 நல்ல துணைபைப் பிற்புவிடுகின்றது' அதேசமயம் தேனு ம்
 தனதுதன்மையை மந்துமிகங்கும் வண்டுகள் தேனை ப் பல
 மார் விலிருந்து சேசரித்துப் பேற்றுகின்றன. இந்நாலில் காணப்

படும் தேன்துளிகள் வேதங்கள் உபநிடதங்கள் திரு முறை கள் இதிகாசங்கள் புராணங்கள் பிரபந்தங்கள் ஆகியநால்களிலிருந்து சிந்தனைக்கு விருந்தாகத் தெரிவு செய்ப்பட்டுள்ளன. கூறப்பட்டவிடயங்களிற் பல திருவாசகத்திலி நூற்று பெறப்பட்டவை அதே சமயம் சிந்தனைகளைத் தூண்டத்தக்க தலைப்புகளைப் பெறவு செய்து தொகுத்தது பாராட்டப்பட வேண்டியது கருணையினர் தலைந்துகாண்டு கொண்ட விடையவன் “ஏற்ற ச்கரை மாமாய் வேறு வேண்டும்” பேரூநீர் அறசுகிறுமீன் துவண்டாங்கு குன்றி கடக் சென்று விடுதி ஆகிய விடையங்கள் மனிவாசகரின் பந்தி யின் உயர்வை விளக்குகின்றன,

இந்தாலிலே கூறப்பட்டுள்ள
விடையங்கள் பல தரப்பட்டவையாக உள் உலகப்பற்றுகள் வாழ்க்கை நிலையாமை அச்சமின்மை சரியைத் தொடர்ந்து குருவர்கள் கருணை பக்குதி விஷைப்பயன் அடியார் பெறுமை தீற்றின் மை என்பன பற்றிப் பல அரிய நூல்களிலிருந்து விடையங்களை திரட்டித் தனது சுய அனுபவத்தையும் சேர்த்து அழகாகக் கூறியுள்ளார் நூலாசிரியருடைய நீண்ட அனுபவமும் பரந்த அறிவும் உயர்த்த சிந்தனையும் இந்தாலுக்குச் சிற்பைக் கொடுக்கின்றன ஒருவிடயம் மக்கள் மனதில் நல்ல தாக்கம் பெற்று அவர்களுடைய நடத்தைக் கேஸலத்தையும் மாற்றவேண்டும் என்பது கல்வியாளர் கருத்து ஆகவே மக்களைக் கவரத்தக்க முறையில் தான் கூறிய கருத்துக்களைப் பொறுத்தமான சிறு கதைகள் மூலம் விளக்கியுள்ளார்.

தீட்சையின் மகிழமையைக் கூறித் தீட்சை பெறாதவர்கள் சைவர்கள் ஆகமாட்டார்கள் எனவும் திருவைந்தெழுத்து வேதங்களின் நடுமை எனவும் வனிபுருஷதப்பட்டுள்ளது. மேலும் திருமுறைகளின் மகிழமையையாழ்ப்பாணம் கொழும்புத்துறையின் சிவபோக சுவாமிகள் ஆஶ்சிரமத்தில் நாட்ச ஒரு சம்பவம் மூலம் விளக்கி மக்களைத் திருமுறைகளில் ஈடுபாடு கொள்ளுமாறு வழிகாட்டியுள்ளார், இவ்வுலகில் வாழும் விலங்குகள் பறவைகள் பல சிறந்த குணாதிசயங்கள் உள்ளனவாகக் காணப்படுகின்றன, அவை மனிதனுக்குப் படிப்பிக்கும் பாடங்கள்பல இந்தாலிலே பல சந்தர்ப்பங்களில் அவை பற்றிப் பல கருத்துக்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. சுருங்கக் கூறின் வானெனியில் காலையில் நற்கிந்தனையாக இடம்பெறத்தக்க சிறு தேன்துளிகளாக விளங்குகின்றன.

இத்தகைய சிறப்புக்கள் ஒருங்கே அமைந்து வெளிவருவது சைவ மக்களுக்கு அதிக நன்மை பயக்கும் இந்தால் என்பதில் வியப்பில்லை இதனை வாசிப்பனமூலம் வேதகாலந் தொடக்கம் முதில் சிறி ஆறுமுச நாவலர் சீக்ருமான்

காலம் வரை வெளிவத்து நூல்களை படியபதால் ஏற்படும் அனுபவத்தை ஒருவர் பெற்றுத்துயும் ஆழமான விடயத்தை மிகக்குக்கூட கமான அதேசமயம் தெளி மாகக் கூறுவதில் புலவர் சீகாலாட்டு அவர்கள் கை தேர்ந்தவர்கள் அவருடைய அரியபணி பாராட்டப்படவேண்டியது. அவர் பல்லாண்டு வாழ்ந்து மேன்மைகளான சொவற்றிடி வளரப் பெருந்தொண்டாற்ற இறையருள் கிளப்பதாக

புலவர்கும்

മയിലാസ്സി

Digitized by srujanika@gmail.com

திருமதி மங்கையற் கருவி

திருச் சிற்றம்பலம்

எண்ணுடைய

எண்ணுடைய பிரதிகளிடம் மானிடப் பிரதிவேய சிறத்து. அத்தனகம் மானிடப் பிரதி எடுத்த சுடியேன் அழிந்து போகும் இவ்வுடலாக என்றும் நிலைக்கக் கூடிய என்னி செய்ய ஆஸ்தி கொண்டது உடல்களுமிலே.

மானிடப் பிரதிகளைப் பயன்கூடியக் கெய்வது அருள் மறையுமில் நீண்டது ஊருங்கென்பதைச் சொல்கூடியக் குரவர்கள், அருளாளர்கள் ஆகிறார்கள் சாதனையிற் காட்டியுள்ளார்கள்.

அதனால் ஆத்மிகப் பயன்த்தை ஆரம்பித்த அடிவேன் ஏதாவது சிறுபனி செய்ய வேண்டுமென்ற ஆரவத்தால் ஆத்மிகப் பயணத்தில் வேற்றுப்பட்டிய மனிவாகப் பெருமால் அதுபீர தீருவாகக் நீத்தான் விள்ளணப்பத்தைப் படித்து சிற்தனைத் தேர் துவிகள் என்ற இந்நாலே உதவாக்கினேன்.

தேவேன்றதும் குழந்தை மூதல் முதியோர் வரை விரும்புவது இயல்பு. அத்தனைய தேவேன் சேரிக்கும் பேந்வங்கடான்து ஒரீத்தி மூன்றால் மலரில் இருந்து தேவ் சேர்ய்யதிலேன். பல நூரங்களுக்கப் பாலுள்ள இடங்களில் காணப்படும் பதிப்பு வீதமான மலரிலிருக்க இருக்கும் தேவை எடுத்துச் சேர்த்துத் தாலுவதை எல்லோரும் அறிவார்கள்.

அதுபோலவே அடிவேனும் இந்நாலே உதவாக்கப் பல நூல்களை நாட்வேங்கிய நிலை ஏற்பட்டது. அதை வீட ஆச்சரியப் பண்ண வேண்டும் இச்சூலி வடிவமாக்கப் பல அதிகங்களில் உதவிகளையும் நாட்வேங்கி வந்தது.

அடிவேனின் இள வயது ஒதாட்கம் பதிகிரிக்கைகள் சஞ்சிகைகள் அடியவாழ்நிற்குச் சம்யக்கட்டுரைகள் எருதுவுடு வழக்கம் அதுபோலவே வானுளுவீரியூம் பல ஆகங்கள் பொது இடங்களிலும் சமைப்பிரசார கம் செய்வது வழக்கம். இப்பகுரிகளை இலைமறை காய்போலவும் கூட்டிதுவிலினக்காகவும் செய்ய முடிந்தது. இப்பகுரிகளின் கையியலுத் துப் பிரதிகள் சிறித்த நிலையிற் காணப்பட்டது. எப்படியும் இவை கூற அதிகம் இட வேண்டுமென்க, சுத ஆசிரியரிற் பயர் வற்புறுந்தி அருக்கி.

நான் மிக மிக ஏதாழப்புவரை பண்ணுவதை அதிகம் என்னும் எப்பை இலையுதிற் படிப்பித்தவரும் எமது ஆத்மீக வளர்ச்சிக்குத் தாங்குதல்கள் தந்தவருகான மன்னடத்திலவச் சேர்ந்த சாவாமியம்மா இல்லை நாயகி சப்பிரமணியம் என்பவர் குபா இரண்டாமிடம் கந்து ஊக்கமளித்தார். அவ்வாறு சூப்பிளான் சொல்புப்பெரியார் தீரு. கா. நல்லீயா மலாய்கள் பெச்சனியர் குபா ஐஞ்சாறு தந்துவக்கம் அளித்தார்.

எழுந்துப்பிரதிகளை ஏழா லையூர் கூவப் பெரியார் மன்னிகுது வித்துவர்கள் திடு.. மு கந்தவரா. B. A. அவர்களும் அதற்குவரம் அலைக்க கூடுதலப் பிதா கர்மணோகி திடு. வே. ஸ்ரீராம் அப்பு

அவர்களும் கீபர்த்துச் செய்யப் படுத்திய பேர், 1986ல் ஜஞ்சுா பிரதிகளுக்கு மட்டும் ரூபா எண்ணுயிரத்துடன் அச்சாக்குவதாகப் பொறுப்பை அப்புஜி எடுத்தார். அதுமட்டுமல்ல குருகுலத்திலேயே வெளியிடுசெய்வதற்குத் தீர்மானித்தார். கால தேவன் 1987ல் இந்திய அமைச்சிரானுவ வடிவத்தில் அப்புஜீயின் உயிரை எடுத்து விட்டது.

1989ல் குருகுலச் சர்வசக்தி அச்சாகத்தில் 134 பக்கம்வரை அச்சாகி விட்டது. 1990ல் விளிநோச்சி கைவ வீக்தியா விருத்திக் கங்கத்தினாலும் குருகுலத்தினாலும் தலைவராக வந்தவர் தொடர்ந்த தீந்துநூலைச் சேய்ய ஏறுத்துக்கொண்டால் இந்துநூல் கிட்டத்தட்ட இருபதாயிரம் வரை ஏற்க கூடியதாகப் பல அச்சங்களை இந்துநூல் தரிசித்துப் பூர்ணமாகின்றாலும் சில எழுத்துப் பிழைகளும் ஏற்பட்டுள்ளது. இதற்காக அடியேன் எடுத்த சிரமம் படுகின்ற காலை எழுத்தில்லட்டுங்கா. அவற்றை ஆதரவாளர்கள் மன்னிக்கே வேண்டுமென்ற தயவாகக் கேட்டுக்கொள்.

இந்துஸீல மதிப்புடையதாக்கச் சபீ எங்கூ அச்சாம் அழிய மூவரினால் அடிக்கடிசெய்து நீத்துள்ளது வள்ளிப் பகுதி மகாதேவ ஆச்சிரமத் தவத்திறு வடிவேறி கவாயிகள் ஓராய்வாய் பட்ட காலத்தில் எழுத்துப் பிரதி அச்சிற்க்கும் போகமுல்லே பிரதிகய வரசித்து ஆபியுரச் 1986லேயே தந்தார்.

இனி பின்னர் என் அபிமாலந்தித்துரிய நல்லை ஆதீஸ் கவாயிகள் கைவப் பெரியார் இரு. தம ஸ்வப்பிரகாசம் முதல் ஈசாகலகம் கைகூப்பும் சிவத்துமிற்க் கெல்கி பல நற்பங்கள் ஆதீஸியர்களை மதுவாக்கும் திருச்சிற்றும் ரவம் மன்காசயற் ரெசி, மேடைவளின் கைவசமய மூழக்கம் செய்து சமயப்புறட்சி செய்யும் யாழ் வளாக தமிழ் விளிமுராயாளி திரு. கணக நாகேஸ்வரன், சைவ சமயத்திற்கு மெந்துகூட்ட ஆலயமனிக்கு ஆதீஸியாக இருக்கும் சமுத்துக் கிவானந்தன் பக்கி வளாழுக்கடவுள்ளென்றால் மனிரமை அனியோ திருமதி பாக்ஷபரமானியம் ஆதீஸோ ஆதீஸுர யாழ்ந்திருக்கர மதிப்புரை ஆய்வுரை முதலியன் தந்த பெரிதும் உதவி கெய்துள்ளார்கள்.

எழுத்துப் பிரதிகளைத் திருத்தியவர்களுக்கும் பண) உதவி செய்த வர்களுக்கும், நூல் வடிவமாக அச்சை உதவி செய்தவர்களுக்கும், வாழ்ந்துகை ஆதீஸுர முதலியன் தந்தவர்களுக்கும் நூல் எழுத்த தாண்டியவர்களுக்கும், நூலில் கம்பட உதவியவர்களுக்கும் தீந்துநூல் வெளியிடு கெய்ய முன்வந்த விளிநெக்சி இந்து மகாணித்தியாலை இந்துமாரம்க்கு மஞ்சூம் நன்றியுடையேரன்.

வளங்காம்

சிவமௌச் செல்வி தி. விசாலாட்சி

புதுவை

திருச்சிற்றம்பலம்
இம் தமிழாய் நம்: இப்பூரி குறிப்பு

தோற்றுவாய்

“ தொல்லை யிரும்பிறவிச் சூழம்தனை சீக்கிள்ளப் பிரிவு
ஆண்டல் அறுத்தானந்த மாக்கியதே=எல்லை
மருவா நெறியளிக்கும் வாதலூர் எங்கோன்
திருவா சகமெனுந் தேன்.”

“ வான்கலந்த மாணிக்க வாசக நின்வாசகத்தை
நான்கலந்து பாடுங்கால் நற்கருப்பன் சாற்றினிலே
தென்கலந்து பால்கலந்து திங்களிச் சுவை கண்ணு
ஊன்கலந்து உயிர்கலந்து உவட்டாது இனிப்பதுவே”

மாதவத்தை உடைய மணிவாசகப் பெருமானுந் திருவாய்
மலர்ந்த மணிவாசகமாகிய திருவாசகத்தைப் பயபக்தியுடை
படித்துப் படித்து அனுபுதி அடைந்த பெரியார்கள் “ யாக் பெற்ற
இன்பம் பெறுக இவ்வையாகம் ” என்று இவ்வாறு திருவாசகத்தின்
பெறுமைகளைப் பக்கி, நனி சொட்டாக் சொட்டப் பாடியுள்
ஊர்கள்.

மணிவாசகப் பெருமானுல் அருளப்பட்ட திருவாசகமாகிய
தேனுன்னது, மிகவும் துன்பத்தைத் தகுகின்ற, தந்துவருகின்ற பிழ
வித் தலையை அறுக்கின்றது, பேரானந்த வாழ்வைத் தகுகின்றது.
பிறவித்தலைக்குக் காரணிகளாக இருக்கின்ற மூம்மலங்கள், ஜம்
புலன்கள் ஆகியவற்றை வேருடன் கணகின்றது.

வடலூர் வள்ளலார் திருவாசகத்தின் பெருமைகளைச் சொஞ்சு
சொந்தனாற் கோவைப்படுத்திக் கூறியுள்ளார். திருவாசகம் வேறு
நான் வேறு, மணிவாசகப் பெருமான் வேறு என்றில்லது முன்
நூம் ஒன்றுக் கூண்ந்து பாடும்போது, அத்திருவாசகம் “ தேனையிட
மிகமிகச் சுவையாக உள்ளது என்பதை ” ஊன்கலந்து உயிர்கலந்து
உவட்டாது இனிப்பதுவே என்று வடலூர் வள்ளலார் கூறுகின்றார்.

“ வாட்டமிலா மரணிக்க வாசகநின் வாசகத்தைக்
கேட்டபொழு தங்கிருந்த கீழ்ப்பறவைச் சாதிகளும்
வேட்டமுறும் பொல்லா விலங்குகளும் மெஞ்ஞான
நாட்டமுறு மென்னில் இங்கு நான்டைதல் வியப்பன்றே.”

என இவ்வாறு மென்மேறும் திருவாசகம் படிப்பதால், மன
னஞ் செய்வதால், அந்தைத் தியானிப்பதால் ஏற்படுகின்ற பயன்
பட்டுடை அஃறினைப் பொருட்களில் ஏற்றி விளக்கந்தகுகின்றார்.

எனவே திருவாசகம் பேசப்படுகின்ற பொருள்கள், அனுபவித்து அனுபவித்து அனுபூதி அடைகின்ற தெய்வீக மருந்தராகும். திருவாசகத்தை அனுபவித்து அனுபூதி யடைந்த மக்களுக்கியதவத்திரு சிவப்பிரகாச சுவாமிகள்

” விளங்கிழழ பகர்ந்த மெய்யடை முக்கட்
காரணன் உரையெனும் ஆரண மோழியோ !
ஆதிசீர் பரவும் வாதாறுரணன்னல்
மல்வாய்ப் பிறந்த வாசகத் தேனே
யாதோ சிறந்தது என்குவீ ராயின்
வேதம் ஒதின் விழிநீர் பெருக்கி
நெஞ்சம் நெக்குருகி நிற்பவர்க் காண்கிலம்
திருவாசக மிங்கு ஒருகால் ஒதின்
கருங்கல் மனமுய் கரைந்துகூக்க கண்கள்
தொடுமணற் கேணியின் சுரந்துநீர் பாய
மெய்ம்மயீர் பொடிப்ப விதிர்விதிர்ப் பெய்தி
அன்பார் ஆகுனர் அன்றி
மன்பதை யுவகில் மற்றையர் இலரே.”

எனப் பாகர்ய உருக! உருகிக் கூறுகின்றார். உலக முதல் வகுகிய எம்பெருமான் ஆன்மாக்கள் மீதுகொண்ட அன்பினுல் பேரிரக்கம் கொண்டு ஆவ்வாண்மாக்கள் கடைத்தேற வேத ஆக மங்களைத் திருவாய் மலர்ந்தார். மணிவரசகப் பெருமானுடு “யான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்” என்றாகு திருவாசகத் தைத் திருவாய் மலர் எம்பெருமான் எழுதினார்.

ஆனால் இறைவனுல் அருளப்பட்ட வேத ஆகமங்களைப் படிக்குந் தொறும் கணக்கில் இருந்து சீர்சரப்பதும் இல்லை. கெஞ்சம் களிந்துருகி நிற்பவரும் இல்லை. ஆனால் மணிவரசகப் பெருமானுல் அருளப்பட்ட திருவாசகத்தை ஒந்முறை மட்டும் ஒதினு லேபோதும் நெஞ்சம் நெக்குருகின்றது. தொடுமணற் கேணிபோலக் கணக்கில் இருந்து சீர் சொரிகின்றது. இதனால் திருவாசகம் ஒதுபவர்கள் அன்பராகி விடுவதால், இறைவன் அருளிய வேதாகம நூல்களை விடத் திருவரசகம் சிறந்து என்று மிகமிக வலியுறுத்திக் கூறியுள்ளார்” சிவப்பிரகாச சுவாமிகள்.

பன்னிரு திருமுறைகளில் திருவாசகம், திருக்கோவையார் எட்டாந் திருமுறைகளாகும். இப்பன்னிரு திருமுறைகளுக்க் கில்லாத சிறப்பு திருவாசகத்திற்கும் திருக்கோவையாருக்கும் உண்டு. ஏனையில் எம்பெருமானுல் எழுதப்பட்டமையாகும்.

“ஆதியை மன்று ளாடு மையனை யன்பினுலே
யோதிய தழிலின் பாடலுள்ளவை யோத வென்னி
மாதுய ரகலவின்னே வந்தன மெழுதல் வேண்டும்
வேதியர் பெருமா வின்று விளம்பிடும் விளங்க வென்னூர்”

வேதியர் வடிவந் தாங்கி மணிவாசகப் பெருமானிடம் வந்த
எம்பெருமான் தான் வந்த காரணத்தை இவ்வாறு கூறுதலும் மணிவாசகப்
பெருமான் இன்புற்று அகவல் நான்கும் திருச்சதகம்
முதலாக அறுநூறும் எழுதியயின், பாவை பாடிய வாயாறு
கோவை பாடுக வென்னூர். கோவை நானுாறும் மணிவாசகப்
பெருமான் பாட அவற்றையும் எழுதி ய எம்பெருமான் தமது
கையாலே கையெழுத்திட்டுக் காப்பும் செய்தார். அதனுலே இத்
திருவாசகம் மேன்மை யடைந்தது,

திருவாசகம் இருக்கும் இடமெல்லாம் எம்பெருமான் உரை
கின்னூர். படிப்பேருடன் எம்பெருமான் உறவு கொண்டாடுகின்றனர்.
குருவாக நல்ல பெற்றேராக உடன் பிறப்பாளராகக் காணப்
படுகின்றனர்.

எனவே திருவாசகம் பேரானந்தச் சாகரமாகும். இச்சாகரத்தின்
கலங்கரை விளக்கமாகக் காணப்படுவது நீத்தல் விண்ணப்பம்,
ஆன்மாக்களைப் பிறவிக் கடலுட்ட தள்ளுகின்ற மும்மல் மதயாளை
களின் தன்மைகளையும், ஆறலைக் கள்வர்களாகக் காணப்படுகின்ற
ஐம்புல வேடர்களின் தன்மைகளையும் நீத்தல் விண்ணப்பத்தின்
மணிவாசகப் பெருமான் விளக்கி, அவைகளை எவ்வாறு விலக்க
வேண்டுமெனவும் கூறியுள்ளார்.

எனவே நீத்தல் விண்ணப்பத்தைக் கருவாகக் கொண்டு
இரை நூல்களின் கருத்துக்களைத் துணையர்கக் கொண்டு இங்கட்
உரை வெளிவருகின்றது.

ஒன்றால்துபிலைக் கிளங்காலாஸ்திர சுதாநாஸ்தாமாலி
ஒன்றால்துபிலைக் கிளங்காலாஸ்திர சுதாநாஸ்தாமாலி

“கருணையினுற் கலந்தாண்டு கொண்ட
விடையவன்”

ஒன்ற ப்பிளையூபி படியெல்லாம் செய்திடு
போய் விடையவன் என்று அந்த மூலமூலமாக
ஏதோசூலி கீ “கடையவ னேளைக் கருணையி
அற்கலந் தாண்டு கொண்ட
ப்பொருமைய ஏது
விடையவ னேசிட் டிடுதிகண்
ஏபத் சிவாபுபதி
டாவ்லீற் வேங்கையிலே
அடையவ னேமன்னு முத்தர
கோசமங் கைக்கரசே
சடையவனே தளர்ந்தேன் எம்பிஶான்
ஏன்னைத்தாங் கிக்கொன்னே”
ப்பொரும் சிவாபுபதி

திருவாதலூரில் அவதரித்த திருவாதலூரடிகள் பதினாறு வயது
முடிவதற்குள் கற்கவேண்டிய நூல்களைச் சந்தேகம் மின்றிக் கற்றூர்
வாதலூரடிகளின் பாண்டித்தியக் கல்வி பற்றி அறிந்த பாண்டிய
மண்ணன் வாதலூரடிகளைத் தன் முதன் மந்திரியாக்கிறார். தென்ன
வன் பிரமராயன் என்ற சிருதுப்பட்டத்தையும் கொடுத்தான்.

அந்தன குவத்தில் அவதரித்த வாதலூரடிகள் ஆசபோகத்தில்
தாமரை இலைத் தண்ணீர் போன்று வசழ்ந்தார். அரசக்குமங்களில்
கண்ணாக இருந்த போதிலும் வாதலூரடிகள் எம் பெரும சீன
இழமப்பொழுதும் மறவாத சிந்தையுடைவராக திருந்தார்.

திருவனை நல்லவனுக்கும் தீயவனுக்கும் மாற்றுவது அவன்
வாழும் சூழலாகும். அதனால் வாதலூரடிகள் வாழ்ந்த குழநிலை வாத
லூரடிகளை இறையை நாடிச்செல்ல வைத்தமையால் வாதலூரடிகள்
குதிரை வாங்கத் திருப்பெருந்துறைக்குச் செல்லும் சந்தர்ப்பத்தை
எம்பெருமானே உருவாக்கிறார் என்பதைப் பின்னே நிகழ்த்த
நிகழ்ச்சிகள் உறுதிப்படுத்திக் கூறுகின்றன.

திருவாதலூரடிகள் குதிரைகள் வாங்கத் திருப்பெருந்துறைக்குச்
சென்றபோது, எம்பெருமான் திருவாதலூரடிகளை ஆட்ட கொள்ளக்
கருணைக்கொண்டார். இதனால் ஞான குருவாகத் திருப்பெருந்துறை
யில் உள்ள கெள்ளை மரதிழுவில் எழுந்தருளி ஞானத்தோ
அளித்தார், எம்பெருமான் தான் மனவிவாசகப் பெருமானுக்கு

அறிது திட்சையின் பெருமையைக் கடவுள் மாழு வீவரின் வாயிலாக

“விரிந்த சஞ்சித வினைகள் அன்புடனும்
விழிக்க வெந்தன வீவுமிப் பிறப்பிற
பொருத்தும் வல்வினை யடிதலுட எகலும்
புந்திசேர் அருள்வரு வினைபோக்கும்
அருத்துயர்ப் பொருளுடி குடம்புனதே
யல்ல நம்மன வாகுமிங் குணைப்போன்
இருந்த நங்குர வடிவைவின் கருத்தி
விருத்துவாய் பொருளிது எனவுரைத்தா”

எம்மெருமானின் கருணையினால் ஆட்கொள்ளப்பட்டு ஈர்க்கப் பட்ட மனிவாசகப்பெருமான் தன் நிலையை
மெய்தான் அரும்பி விதிர்வி திர்த்து உன்விரையார் கழற்கென்
கைதான் தலைவைத்துக் கண்ணீர் ததும்பி வெதும்பி யுள்ளாம்
பொய்தான் தவர்ந்துகூப் போற்றி சயசயபோற்றி யென்னும்
கைதான் தெழிமுனிடேன் உடையா யென்னைக்கண்டு கொள்ளே
என்ற கறுகின்றார்.

எனவே இறைவனிட மிருந்து கருணைபெற வேண்டுமாயின்
குருளை அடைய வேண்டும். திட்சை பெறவேண்டும் என்பதை
நாம் உணர வைக்கின்றார் மனிவாசகப் பெருமான்.

குரு வென்பவர் தன்னை வந்தடையும் சிற்யர்களின் அஞ்ஞான
இருளை நீக்கி மெஞ்ஞான வொளியைக் காட்டுகின்றமையால் இறை
வளை விடக் குரு சிறந்தவராகின்றார்.

திட்சை யென்பது அஞ்ஞானம் மும்மலங்களை ஏரித்து மெஞ்ஞானத்தைத் தகுகின்றது. சமயதிட்சை, விசேட திட்சை, நயன
திட்சை, பரிசதிட்சையை வாசகதிட்சை, மானசதிட்சை, நிர்வாண
திட்சை யென்று ஏழு வகைப்படும். இவ்வேழு திட்சைகளையும்
பெற்று ஆசார சிராக வராற்பவர்கள் இன்று அருகிவிட்டனர்
எனினும், சமயதிட்சை சைவசமயிகள் ஒவ்வொருவரும் பெற்றே
ஆகவேண்டும். அவ்வாறு சமயதிட்சை பெருதவர்கள் உண்மைச்
சைவசமயத்தவர்கள் ஆகமாட்டார்கள்.

உபதேசத்தில் முதன்மையாக விளங்குவது திருவைந்தெழுத்து
அல்லது பஞ்சாட்சரமாகும். திருவைந்தெழுத்தை வேதங்
வளை நடுமணியென்றும் கூறுவார்கள். ஏனெனில் வேதங்களின் கருப்
பொருளாகவும் உறுதிப்பொருளாகவும் விளங்குவது திருவைந்தெ
ழுத்தேயாகும். எனவே திருவைந்தெழுத்து மனிதனின் இருதய
மாகும்.

முளையில்லாத மனிதன் பைத்தியகாரன் போல வாழ்முடியும் ஆனால் திருத்தம் இல்லாத மனிதன் கணதேரமும் உயிர்வாழ்முடியாதது போலத் திருவைந்தெழுத்தின் ஜெபம் இல்லாதவன் உயிர்வாழ்முடியாது. எனவேதான் மனிவாசகப்பெருமான்

“ தமச்சிலாய வாழ்க நாதன்தாள் வரழ்க

இமைப் பொழுதும் என்னில் நிங்காதான்தாள் வாழ்க்கை
என்றும்

“கடையவனேனைக் கருளின யினுற் கலந்தான்டு தெர்ண்ட விடையங்களே விட்டிடுதி யென்றும்”

ပାଠକିଣ୍ଡର.

“ வேதம் நான்கினும் மெய்ப்பொருளாவது
நாதன் நாமம் நமச்சி வாய்வே”

(திருஞான சம்பந்தர்)

“ கற்றுணைப் பூட்டியோர் கடலுட் பாய்ச்சினும்
நற்றுணை யாவது தமச்சி வாயவே ”

(ಅಪ್ಪರಾಟಿಕಲ್)

“நற்றவரவுனை நான் மழக்கினும் சொல்லுநா
நமச்சிவாயவே”

(சுந்தரமூர்த்திநாயகர்)

இவ்வாறு இறைவரின் கருணையால் ஆளப்பட்ட நாயன்மாக்கள் இவ்வாறு எம்பெருமானின் திருவைந்தெழுத்தின் பெருமகளை யுரைந்து தியானித்துக் கடந்த அனுபூதிகளைக் கூறியுள்ளார்கள்.

“நின் விழுத் தொழும்பின்
உன்னேன் புறமல்லேன் ”

“கொள்ளேன் பிளவகலாத் தடங்கொங்கையர் கொவ்வவச் செவ்வாய்

வள்ளேன் எனினும் விடுதிகண் டாய்தின் விழுத்தொழும்பின் உன்னேன் புறமல்லேன் உத்தர கோசமங் கைக்கரசே கள்ளேன் ஒழியவுங் கண்டுகொண் டாண்டதெக் காரணமே”

மும்மலங்களும் ஜம்புலன்களும் எப்போதும் தம் இச்சைப்படி மனித உயிர்களை இட்டுச் செல்வது இயல்பாகும். அவ்வாறு அவைகளின் இச்சைப்படி செல்லாது இறைதொண்டில் செயற் படுவது சிறப்பு. என்பதை மணிவாசகப் பெருமான் “நின்விழுத் தொழும்பின் உன்னேன் புறமல்லேன்” என்று சட்டித் காட்டுகின்றார்.

மனிதனிடம் எழுகின்ற நற்சிந்தனைகளையும், நந்தெயல்களையும் தடுப்பவை ஜம்புலன்களே என்பதை அருணகிரிநாதர் “ஓர ஒட்டார் ஒன்றையும் உன்ன வொட்டார் மலரிட்டுனதாள் சேரவொட்டார் ஐவர் செய்வதென் வான்” என்று கூறுகின்றார்.

எனவே அத்தகைய ஜம்புலன்களையும் ஒருமுகப்படுத்தி இறைதொண்டாற்றுதல் சாலச் சிறந்ததாகும். சரியை, திரியை, யோகம் ஞானம் ஆகிய நெறிகளில் மனதையும் உயிரையும் வழிப்படுத்தி நடத்துவதே பெரும்பேறு என்பதை எம்பெருமானே வடதங்கள்க்கு அளித்த வாசக தீட்கையில் மிகவும் அழகாகக் கூறுகின்றார்,

“ஆவலாலெமக் காமல் மலங்க
ளாக்க வம்மலர் பறித்தலம் மலராற்
ருவி லாவகை தார்பல சமைத்த
றணப்பி லெம்புகழ் சாற்றலன்புடன்
மேவு மாலய மலகிடன் மெழுகல்
விளங்க நல்விலக் கிடுதலெம் மடியார்க்
கேவலானவை செய்தலிச் சரியை
யியற்ற வல்லவர்க் கெம்முல களிப்பாம்”

“கந்த வர்க்கமுங் கிளர்மணப் புகையும்
கவின் கொள் தீபழும் புனிதமஞ் சனமுங்
கொந்த விழுந்தநன் மலருமற் றுளவுங்
கெர்ன்டு மாயையின் குணங்க ளொன்றிரா
யைந்து சுத்திசெய் தகம்புற மிறைஞ்சி

அங்கியின் கடன்கழித் தருள் வழிநின்
நிந்த நற்பெருங் கிரியை யன்புடனே
இயற்ற வல்லவ ரெம்மரு கிருப்பார்

முக்குணம் புலசீந்துடன் அடக்கி
ஒல வாயுவை யெழுப்பியிரு வழிவைக்
கீக்கெ னும்படி யடைத்தொரு வழியைத்
திறந்து தாண்டவச் சிலம்பொலி யுடன்போய்த்,
தக்க வஞ்செழுத் தோருதெழுத் துருவாம
தன்மை கண்டருள் தரும்பெரு வெளிக்கே,,
ஏக்க முந்தினர் எமதுருப் பெறுவார்
புரியில் வேட்டுவன் எடுத்த மென் பழுப்போல்

“ பரந்த வான்கலை முழுதுமா கமநூற்
பகுதியும் பலசமய சாத்திரமும்
தெரிந்து தேர்ந்ததில் வாய்ந்த முப்பொருள்கள்
செய்தியே பொருளை மனந்தெளிந்து
புரிந்து போந்துள சிற்றறி வணத்தும்
போக்கி யவ்வறி வெனக்கில் போதம்
விரிந்து தோன்று நெஞ்சைடைய வித்தகரே,,
மேன்மை யானநம் மெய்ப்பதம் பெறுவார் ”

எனவே சிவனடியார்கள் சிவ சிந்தை உடையவர்கள்,
பெப்போதும் சிவனையே சிந்திப்பார்கள். சிவப்பணியே செய்வார்கள்

“ அத்தர் வேண்டியுள் ஆண்டவர் அன்பினால்
மெய்த்தழைக்கு வீதிச்ப்புறு சிந்தையர்
கைத்திருத் தொன்று செய்கடப் பாட்டினர்
இத்திறத் தவரன்றியும் என்னிலார்
கெடும் ஆக்கழும் கெட்டதிருவினுச்
டுஞ் செம்பொன்னும் ஒக்கவே நோக்குவார்
கூடும் அன்பில் ஞம்பிட லேயன்றி
வீடும் வேண்டா விறலீன் விளங்கினுர் ”

எனச் செந்தமிழிற் காவியம் பாடவல்ல சேக்கிழார் கவாமிகள் திருத்தொண்டர் புராணத்தில் சிவனடியாரின் சிவதொண்டின் மேம்பாடு பற்றிக் கூறியுள்ளார்:

சைவப் பெருமக்களின் பூர்வ புண்ணியத்தால் சேக்கிழார்
பெருமான் முத்தமிழும் இனைந்து விளையாடும் பெருங்காப்பியமரகப்
பெரிய ராணத்தைத் தலது முதிசொமாகத் தமிழ்யேசும் நல்லுலகச்
கூவ மக்களுக்கு அர்ப்பணீத்துள்ளார்.

பெரியபுராணத்தில் வருகின்ற நாயன்மார்கள் அனைவரும் சிவப்பணி செய்து எம்பெருமானை அடைந்தார்கள், ஆகையால் திருத்தொண்டா புராணத்தைப் பெரியபுராணம் என்று குறிப்பிட்டார்கள்.

யாராலும் செயற்கரிய செயல்களைச் சாதனையில் காட்டிய சிவநடிபார்களின் தொண்டின் மகிழ்ச்சமாகு எம்பெருமானே எடுக்கொடுத்துப் பல இடங்களில் நின்றமையால் “அடியார்க்கெளியன் சிற்றம்பலவன்” என அழகக்கப்படுகின்றார்.

திருத்தொண்டின் பெருமையை எப்போதும் உழுவாரந்தாங்கும் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் அழககப் பல இடங்களிலும் கூறியுள்ளார். தாயுமான சுவாமிகளும் “அன்பர் பணிசெய்ய வேலை ஆளாக்கி விட்டு விட்டால் இன்பநிலை தானே வந்தெத்தும் பராபரமே” என்றார்.

எனவே சிவப்பணி செய்வதற்கும் பக்குவம் வேண்டும். பக்குவம் அடைந்த உள்ளத்துடன் (மணம், வரக்கு, காயம்) ஆகியவை இனைந்த ஒருமைப்பாடுடைய மனதுடன் செய்யும் சிவப்பணியினால் இன்பநிலை பெய்தும் எனத் தாயுமானசுவாமிகள் தனது அநுட்தியிற் கண்டுண்மையை அனுமானத்துடன் அருளியுள்ளார்

ஆன்மாக்களுக்குச் செய்கின்ற பணியும் முடிவில் சிவப்பணியாக விளைவதைப் பெரியபுராணம் முழுதும் அருமையாக எடுத்துக் காட்டுகின்றார் சேக்கிறார்டிகள். சிவநடியாரகிய அப்பரடிகள் திருவழுது செய்ய வேண்டுமென்பதற்காக, அப்படியிடிகள் பாம்பினாற் கடியுண்ட தனது முத்த திருநாவுக்கரசைப் பாயி னற் சுற்றிப் பரணில் வைத்தா ரல்லவா? சிவனாடியார் ஒருவர் திருவழுது செய்தபின் உண்ணும் வழக்கத்தைடுடைய சிறுத்தொண்ட நாயனார், சிவநடியாரின் விருப்பத்திற்குத் தன் ஒரே மகனை வெட்டிக் கறிசமைக்க வில்லையா?

பண்டைக்காலந் தொட்டு தமிழ் மன்னர்கள், தமிழ் மக்கள் அனைவரும் சிவதொண்டு புரிவதையே இலக்காகக் கொண்டு வாழ்ந்தமையால், காட்டிலும் வீட்டிலும் சமரச உறவுநிலையது. ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆதூமுக நாவலரின் சமயத் தொண்டும் சமூகத்தொண்டும் யாழிப் பாணத்தமிழர் கலாச்சாரத்திற்கு அத்தீவாரமாக அழைக்கப்பட்டுள்ளன.

திருமூலம் சுதாரங்காரம் வெளியே விடுவதையிடத்

தேனி தேவேந்தேட்டை பட்டுச் சேர்மிலாக்ரோண் டோயுகி
வருவதால் தென் இருக்கும் மலர்களை மட்டும் நாடுகிறது. மற்ற
ந பலகாரங்கள் சிற்றுள்ளதுகள் என்பவற்றிலும் இருக்கின்றது
மலங்களிலும் தூர்நாற்றம் வீக்கம் இறந்த பொருட்களிலும் இருக்கின்றது
இன்றமையால் அதற்கு ஹோய்காவும் சு என்று பெயருண்டு. இது
போலச் சிவனடியார்கள் சிவதொண்டு செய்வதில் மட்டும் இருக்கின்றது
சிவனைத் தியானம் செய்வதால் எப்போதும் இன்புறு சிந்தையினை
ராக்க கரணப்படுகின்றனர். மற்றையோர் நோய்காலத்தையைப்
போல நிலையற்ற வாழ்வு வாழ்கின்றனர்.

தேவேந்தொண்டு செய்வார்க்குச் செல்லமுண்டு கல்லீயிலென்று
சிவதொண்டு செய்வார்க்குச் சீருண்டு பேருமுண்டு
தேவேந்தொண்டு செய்வார்க்குச் சிந்தைத்தெளிவுமுண்டு
சிவதொண்டு செய்வார்கள் சேருவரோ தீநெறியில்

(சிவயோக சுவாமிகள்)

தேவேந்தொண்டு செய்வார்க்குச் செல்லமுண்டு கல்லீயிலென்று
சிவதொண்டு செய்வார்க்குச் சீருண்டு பேருமுண்டு
தேவேந்தொண்டு செய்வார்க்குச் சிந்தைத்தெளிவுமுண்டு
சிவதொண்டு செய்வார்கள் சேருவரோ தீநெறியில்

வெப்பங்கி கிழமை ஏற்றுவப் புதியங்கி தீநெறியில் கிழமை ஏற்றுவது
கிழமை காய்வதற்கு பாதிக்க விரைவாகவிடுவது புதுவாய்க் கிழமை
கிழமை பாதிக்க விரைவாகவிடுவது புதுவாய்க் கிழமை ஏற்றுவதற்கு கிழமை
கிழமை கிழமை காய்வதற்கு பாதிக்க விரைவாகவிடுவது புதுவாய்க்
கிழமை புதுவாய்க் கிழமை கிழமை ஏற்றுவதற்கு புதுவாய்க் கிழமை
கிழமை கிழமை ஏற்றுவதற்கு புதுவாய்க் கிழமை ஏற்றுவதற்கு புதுவாய்க்
கிழமை கிழமை ஏற்றுவதற்கு புதுவாய்க் கிழமை ஏற்றுவதற்கு புதுவாய்க்
கிழமை கிழமை ஏற்றுவதற்கு புதுவாய்க் கிழமை ஏற்றுவதற்கு புதுவாய்க்

கிழமை ஏற்றுவதற்கு புதுவாய்க் கிழமை ஏற்றுவதற்கு புதுவாய்க்
கிழமை ஏற்றுவதற்கு புதுவாய்க் கிழமை ஏற்றுவதற்கு புதுவாய்க்
புதுவாய்க் கிழமை ஏற்றுவதற்கு புதுவாய்க் கிழமை ஏற்றுவதற்கு புதுவாய்க்
புதுவாய்க் கிழமை ஏற்றுவதற்கு புதுவாய்க் கிழமை ஏற்றுவதற்கு புதுவாய்க்

**“ ஆற்றங் கரைமசமாய்
வேருறு வேளை விடுதி ”**

“ காருறு கண்ணியர் ஜம்புல ஆற்றங் கரைமரமாய்
வேருறு வேளைவிடுதி கண்டாய் விளங்குந் திருவா
ருகுறை வாய் மன்னு முத்தர கோச மங்கைக் கரசே
வாருறு பூண்மூலை யாள்பங்க வெங்கை வளர்ப்பவனே ”

மணிவாசகப் பெருமான் தனது துண்பத்தையும் அத்துண்ப
மிகுதியால் ஏற்படுகேன்ற வீளவுகளையும் உலக மக்கட்குப் புலப் ப
டுத்த இலகுவான் அனுபவ உவமான உவமேயங்களைக் கையாண்டு
எம்மைச் சிந்தனைக்கு இட்டுச்செல்கின்றார்.

ஆற்றங்கவரயில் கணப்படுகின்ற மிகவும் பெரியமரமானது
இது துரிதின் பாய்ச்சல் வேகத்தால், வேர் அறுந்தோ பாறியோ
சீழுத்து விடுகின்றது. “அடிக்குமேல் அடியடித்தால் அம்மியும்
நெங்கிமும்,, என்ற பழுமொழி யொன்றுண்டு. எனவே வீடாமுயற்
வியால் எதையும் சாதிக்க முடியும் என்பதை இக்கூற்று உறுதிப்
படுத்துகின்றது.

மரங்கள் செறித்து வளரக் காரணமாக இருக்கின்ற ஆற்ற
சீர் அதன் அருகில் சார்ந்து இருக்கின்ற மரத்தை வேருடன்
சாய்த்து விழுத்துவது போல,, காருறு கண்ணியரும் ஜம்புஸ்களும்
உயிரைத் தனது இச்செப்படி இழுத்து வேருடன் அறித்து விடுகின்றன
என்று விளக்கம் தருகின்றார் மாணிக்கவாசக கவாயிகள் ;

மணிவாசகப் பெருமான் தன்னெஞ்சுக்குக் கூறுவது போல
அறியாளமையில் மூந்தி மயங்கும் மாணிடர்க்கீக் இவ்வாறு கூறினார்
என்பதை நாம் அங்கூடம் நிகழ்கின்ற நிகழ்ச்சுகளைக் கொண்ட
உயித்து உணர்ந்து நொன்னாலாம்

மணிவாசகப் பெருமான் மட்டுமல்ல அநுட்பிபற்றித்
மகான்களில் ஒருவராகிய வள்ளுவப் பெருந்தகையாகும் மும்
மல்க்களாலும் ஜம்புஸ்களாலும் உயிர்கட்டு ஏற்படுகின்ற பிறவீப்
பினிகளையும் பெருப் கேடுகளையும் துல்லியமாக விளக்கிக் கூறி
யுள்ளார்.

“உருளைன்னும் தோட்டியான் ஒரைந்தும் காப்பான்
வரவினான்னும் ஸப்பாற்றோர் வித்து

என்றும்

வெங்கை வேருடன் பேருடன் வீடாமுயற்

” ஐந்தவித்தா னுற்றல் அகல்விசபை ளார்கோமான் இந்திரனே சாலுங் கரி’’ என்றும் கூறுகின்றார்.

போகவாழ்வு தருகின்ற கெடுதியை விளக்க இந்திரனின் அாழ்வு மட்டுமல்ல இராவணனின் வாழ்வும் சாட்சியாக இருக்கின்றது. தேவர்கட்கு அதிபதியாக இருந்த இந்திரன் போகந்துயப்ப தில் இன்பம் கண்டுவந்தான். அவ்வாறு அகல்யாவின் மீதும் தீராக காதல் கொண்டான். அகல்யாவை எவ்வாறு அடையலாமென நினைத்தான். அவனுக்கு யுக்தியென்று தோன்றியது.

அதிகாலை ழிரண்டு மனியளவில் சேவற் கோழி கெளதமரின் ஆச்சிரமத்துக்கருகே கூவியது. வைகறைப் பொழுதென நம்பிய கெளதமர் காலைக் கடன்களை முடிக்க ஆற்றங்கரையை நோக்கிச் சென்றார். அகல்யாவும் தனது கணவர் கெளதமரை அனுப்பி விட்டுக் கதவை மூடி விட்டு உள்ளே வந்திருந்தான்.

இல் விநாடிகளில் கதவு தட்டப்பட்டது. கதவைத் திறந்த அகல்யா ஏன் நீங்கள் போகவில்லையா? வென்று போலியாகிய கெளதமர் வடிவில் வந்த இந்திரனைக் கேட்டாள், இல்லைக்கண் ணே இன்னும் விடியவில்லை வந்துவிட்டேன் என்று கெளதமர் வடிவங் கொண்ட இந்திரன் கூறி, அகல்யாவுடன் உடல் உறவு கொண்டான்.

வரைவில் சூரியன் உதிக்காத காரணத்தை அறிந்த கெளதமர் தனது ஞானத்தால் இந்திரனின் அடாத செயலையுணர்ந்து, மிக வேதமாகத் தனது ஆச்சிரமத்தை நோக்கி வந்தார். கெளதமர் வருகை யுணர்ந்த இந்திரன் பூஜையாக மாறிப் பாய்ந்து ஒட அவனைத் தடுத்து அவனின் அடாத செயலுக்கு “ஆயிரம் யோனியுடன்,, விளங்குவாய் என இந்திரனுக்குச் சாபமிட்ட கெளதமர், எனக்கும் மாற்றுஞுக்கும் வேற்றுமை காணமுடியாத தீயும் கருங்கல்லாக மாறக் கடவையெனச் சாபம் அகல்யாவுக்கும் கொடுத்த தாக இராமாயணத்தில் வருகின்றது.

கையிலாய மலையை அசைத்த இராவணன் சாம வேதம் பாடிச் சிவபிரானிடம் நெடிய நாளும் கொடிய வாரும் பெற்றுன். கதிரவளின் ஓனிபுகாது, கறங்கு கால்புகாது கூற்றுவனும் உயிரெடாது இலங்கையை ஆண்ட லீணைக்கொடியோன் இராவணன். தேவர்கள் அனைவரையும் அடக்கிக் குற்றேவல் செய்வீத்தான். அத் தகைய இராவணன் தீதைமீது மட்டற்ற மோகம் கொண்டு தீதையை அசோகவனத்திற் தீற்றுவத்தை காரணத்தால், நாட்டையும் சேனைகளையும் சகோதரர்களையும் மகனையும் இழந்து இராமபிரானின் அம்புக்குப் பலியானுன் அல்லவா?

எனவே இந்தத்திலே யாருக்கும் வரக்கூடாது என்ற பேரிரக்குத்தால் மணிவாசுக்கப் பெருமான் ‘ஷற்றங்களை மரமாய்.....’ எனத்துங்குத்துக் கூறுவதோக்குக் கூறி உலகமக்களைச் சிந்திக்க வைத்துள்ளார்

"கைவாய் கதிர்வேல் முருகன் கழல்பெற்று

କ୍ଷେତ୍ରରେ ପାଇଲାଯିବା କାହାରେ ପାଇଲାଯିବା

மெய்வாய் விழிநாக்கியோடும் செவியாம்

କାହାରୁ କାହିଁରିକଲେ କାହାରୁ ଆଖାଦିନେ ଯେ,

அருணர் கிரிநாதர்

“கருணைக் கை”

வளர்கின்ற நின்கது கைக்கையில் வாங்கவும் கீங்கியிப்பால் மினிர்கின்ற வென்னே வீடுகிளன் டாய் வெண்மதிக் கொருத்தொன் கெருளிர்கின்ற நீள்முடி யுத்தர கோசமங் கைக்கரடே தெளிகின்ற பொன்னு மிஸ்னுமன்ன தோற்றச் செழுஞ்சடரே”

சர்வேச வரங்கிய எம்பெருமானின் அருள்கூட முத்தை அனுவனுவைக் அனுபவித்த மனிவாசகப் பெறுமான், எம் பெருமானின் கருணையை “வளர்கின்ற நின்கருணைக் கையில் வருங் கவும் கீங்கி யிப்பால் மினிர்கின்ற வென்னே வீடுதி” என்று உள்ள கசிந்து கூறுகின்றார்

எம்பெருமான் உயிர்கள் மீது கருணை உள்ளவர் தனது குழாய்த்தகளாகிய ஆஸ்மாக்கள் உய்ய ஜேண் டும் என்ற பெருங்கருணையால், தனு கரண புவன போகங்களோ அவர்த் தார். இதனை மக்கள் சிறிதும் உணர்வதில்லை அத்தகைய மக்களை நன்கு உணர வைப்பது மனிவாசகப்பெருமானின் திருவாசக்கித்தல் விண்ணப்பமாகும்

உலக நீண்யாமை, உடல் கிலையான மடைய நன்கு உணர்ந்து இறைவணப் பற்றி வாழ வேண்டும் இவ்வாறு வாழ விடாது தடுப்பது மும்மலங்கள், ஐம்புலன்களை ஒவ்வொரு பாடலிலும் இடித்துக் கூறி வருகின்றார், அவைகளை விலக்க வேண்டுமானால் இறைவனின் பெருங்கருணை வேண்டும். அதனால் கீத்தல் விண்ணப்பத்தின் ஒவ்வொர் பாடலிலும் விட்டிடுதி, யென்று மன்றாடுக் கேட்டுப் பிரார்த்திக்கின்றார்.

“பால் நினைந் தூட்டும் தூயினும் சாலப்
பரிந்து கீ பாவியே னுடைய
ஊனினை யுருக்கி யுன்னொளி பெருக்கி
உலப்பிலா ஆனந்த மாய
தேனினைச் சொரிந்து புறம் புறந் திரிந்த
செல்லக்கே சிவபெருமானே
யானுனைத் தோடர்ந்து சிக்கெனப் பிழக்கிதல்
எங்கெழுந் தநான்வ தினியே,,

குழந்தை அழட்டும் ப்ரபோது குழந்தைக்குப் பால் அட்டுவோம் என்று தாயானவள் காத்திருப்ப தீவிலை, குழந்தைக்குப் பசியெடுக்கு மூன்றாண்டு அதனை உணர்ந்து குழந்தைக்குப் பாலை மூட்டுகின்ற தாயை வீட்டு ஆண்டவன் மேலானவன். ஆண்டவன் தனது சூழந்தைகளாகிய ஆன்மாக்கள் மீது மட்டற்ற கருளையுள்ளவர். ஆன்மாக்கள் கேளாமலேயே அவை வீரும்புவனவற்றைக் குறிப்பறிந்து அருள்பாலிக்கின்றார். எனவே தான் மணிவாசகப் பெருமான் சாலப் பரிந்து, என்று எம்பெருமானின் கருளையைக்குறிக்கிப்படுகின்றார்.

இரு பாவமும் அறியாத குழந்தைக்கு அன்புடன் தாய் அட்டுகின்ற பாஸ் குழந்தையின் உடலை வளர்ப்பதோடு உலக பரசுங்களையும் போகங்களையும் வளர்க்கின்றது. ஞான ஒளியைச் சுருக்கின்றது. ஆனால் இறைவனே, என்னைப் பாலியென்று அறிந்துக் கொள்ள வேண்டும். ஞானப்பாலை அன்புடன் ஆதரவோடு ஊட்டி ஜூர் அடிஷ்ட சீலாலந்தப் பாளது என்னுடைய ஊவினை உருக்கி விட வேண்டும். பாலர்த்தூந்த உள்ளூரை மான ஓான வொளியைப் பெருக்கி அழிவற்ற ஆணந்தத்தைச் சொரிகின்றமையால், எம்பெருமான் தாயினும் பார்க்க மீக்க பரீவுடையவர் என மன்வாசகப் பெருமான் விளக்கந் தருகின்றார்.

வேடுவர்களால் தாய்ப் பன்றியும் தகப்பன் பன்றியும் இறக்கப் பன்னிரண்டு பன்றிக் குட்டிகளும், தாய்ப் பன்றியைக் கானது தாகத்தால் தலித்தன. பசியினால் வெயிலிற் துடி துடித்தன இப்பறிதாப நிலையைக் கண்ட எம்பெருமான் அப்பன்றிக் குட்டிகள் மீது கருணை கொண்டார். தாய்ப் பன்றியாக மாதி அக்குட்டிகட்டுப் பால்ஊட்டி அக்குட்டிகளின் பகிணைத் தீர்த்தது மஸ்லாமல் பூர்வங்களுள் மத்திற் செய்த பாவத்தையும் போக்கியதாகத் திருவீணையாட்டி புராணத்திற் காணப் படுகின்றது.

எங்கே லூம் இருந்துன் அடியேதுனை நினைந்தால் அங்கே வந்தென் கேட்டு முடனுகி நின்றருளி இங்கே யென்வினையை யறுத்திட டெண்யாளுங் கங்கா நாயகனே கலிப்பாலை மேயானே

(சுந்தர மூர்த்தியாப் தயனா)

தாயவ ளாய்த்தந்தை சாதல் பிறத் த விளாறிப் போயக லாமைத்தன் பொன்னஷ்டிக் கென்னைப் பொருந் தவைத்த வேயவனூர் வெள்ளைய் தல் லுாரில் வைத் தென்னை குளுங் கொண்டா நாயகனூர்க்கு திடமாவது நந்திகு காவதுாரே, (சுந்தரமூர்த்தி)

தமக்கு விருப்ப மானதை விரும்பிய நேரங்களில் இறைவன் செய்தமையால் இறைவனைத் தாடியன்றும், நன்மைகளையே இறைவன் செய்து வருவதனால் தந்தை பென்றும், தன்னிடம் ஒருமுறை சென்ற வரை மயக்கிப் பீன் அகலவிடாத தன்மையால் “போய்கலாத் தன் பொன்னடி என்றும், இறைவன் திருவடியில் மனம் பொருந்தி யவர்க்கு இறப் பிறப்பு அறுதல் இயல்பாதவின் “சாதல் பிறத் தவின்றி” என்ற கருத்துக்கள் தோன்ற இத்தேவாரம் காணப்படுகின்றது

ஈன்றுள்ள பாட்டேஷன் ரேஷன் மாட்டன் தோன்றினராய்
மூன்று யுலகம் படைத்துகந் தான் மனத்துள் விருக்க
வன்றுள் இமையவர்க் கன்பன் திருப்பா தீரிப்புவிழுர்த்
தோன்றுத் துணையாய் இருந்தனன் துன்னடியோங் கஞக்ஞே
(திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்)

தனது வயிற்றில் கருவாய்க் டீடந்த கூப்பதை கிழே
விழும்வரை தாய் அக்குழந்தையில் மட்டுற்ற அன்பு கொள்கின்றுள்ள
அக்குழந்தை மீது கொண்ட கருணயால் அத்தாய் தன் குழந்தையில்
ச, ஏறும்பு போன்றவை மொய்க்காத பாதுகாக்கின்றன. அக்குழந்தை
தவழ்ந்து நடக்கத் தொடங்கியதும், எங்கே என்ன குழந்தை தவறி
விழுந்து மூறிந்து விடுமோவன ஏங்கிய அத்தாய் உள்ளம் குழந்தையில்
வளர்ச்சியில் ஆவளைய இருக்கின்றன. அக்குழந்தை வளர்ந்து
பெரியவனங்களும் அத்தாய் எப்போதும் தன்குழந்தையாகவே
அப்பெடியவனை நினைந்து பாசத்தோடு பாதுகாக்கின்றதை உலகிய
விற் காண முடிகிறதல்லவா !

இதுபோலவே இறைவனும் நன்று குழந்தைகளாகிய ஆன்மாக்களைப் பக்குவப் படுத்துப் பெருங்கருணை அளித்து வருகின்றார்

16 第二章 亂世之亂

“தீப்புகு விட்டுல்”

“செழிகின்ற தீப்புகு விட்டிலிற் சிங்மொழி யாரிற்பன்னுள் விழுகின்ற வென்னை விடுதிகளை டாய்வெற் வாயறுகால் உழுகின்ற பூமுடி ஏத்தர கேசமங்கைக்கரசே வழிநின் ருநின்னரு ளாரமு தூட்ட மறுத்தனனே”

தனது குழந்தை வளர வேண்டும் நெடுதான் வாழ வேண்டும் என்ற கருத்தினை யடைய தாய் குழந்தையின் பின்னே சென்று உணவு ஊட்டப் பலமுறை முளைகின்றார். அதனை உணராத குழந்தை ஒடி விடுவதை நாம் அனுபவவாயிலாகக் காண்கின்றோம். அது போல உலகின் தந்தைபாவலும் தாயாகவும் காணப் படுகின்ற எம் பெருமான் மணிவாசப் பெருமானை ஆட்கொண்டு அருளார் அமுதத்தை ஊட்டுவதற்கு மணிவாசகைக் குழந்தையின் பின்னே சென்றார் இதனை உணராத மணிவாசகப் பெருமான் ஒடினார். எம்பெருமான் மணிவாசகரின் முன்னே சென்று வழி மறித்தார்’ மணிவாசகப் பெருமான் அதனையும் பொருட்டபடுத்தாது புலன்களின் உந்தலால் “கடர் விட்டெரியும் விளக்குச் சுடரில் விழுந்தெரியும் விட்டிற் பூச்சியாலி உலகபோகங்களில் மோகங்கொண்டு வருந்துவதாகக் கூறித் தன்னை வீட்டுவிட வேண்டாம் என்று எம்பெருமானை வேண்டுகின்றார்.

“பாலஸ் மீண்டும் பாள்ளமைத் தருங்கியிர்கள்
மாலாழி யாழுக் மறிந்து

பாற்கடலில் வரைமுகின்ற மீன்கள் பாலின் கூவையை உணர்து பாற்கடலில் உள்ள இழிந்த பூச்சிகளை விரும்பி உண்ணுவது போலச் சில மனிதர்கள் இறைவளின் திருவருணிஞாலே கிடைத்த விவாதந் தத் தேங்கியிர்த்தைப் பகுதை பிறவீப் பிணிக்கு வித்தாக்கதும் சீர்குமிழி போன்ற நிலையற்றதுமான உலகபோகங்களைப் பெரிதாக எண்ணி வாழும் மாந்தரைப் பார்த்து இவ்வாறு உங்காபதி சிவாச்சாரியார் தனது திருவருட் பயனில் கூறியுள்ளார்

“குப்பரச் வாழ்க்கையுள் கூத்தாடும் ஜூவரில்
கொட்டப்படைத்த
இப்பரச் நெஞ்சனை ஈ டேற்றுவாய்”

என்றாக

“யானே அளைய மொழியார்தம் இப்பத்தைப் பற்றி யென்றும் மானே கொண்டு உய்யும் வகையறியேன்? என்றும்

“ பெறுதற் கரிய பிறவியைப் பெற்றும் நின் சிற்றடியை
குறுகிப் பணிந்து பெறக் கற்றலேன் என்றும்

அருள்கிரி நாத சுவாமிகள் தன்குறைபாடுகளை முருகப்
அபருமானுக்குக் கூறிக் கந்தரலங் காரத்திற் புலம்புகின்றார்.
மனதை நல்வழிப் படுத்த முயலும் அறிவையும் விவேகத்
தையும் இந்த உலக ஆசையானது தடுத்து நிறுத்தி, உலகப் பாசுத்
நால் இறுகக் கட்டி இடும்பைக் கடலுள் தள்ளுவதைத் தாய்மான
சுவாமிகள்

“ஆசைக்கோ ரளவில்லை அதில் மெல்லாம் கட்டி
யாளினுங் கடல்ஸ்தீவே
ஆணை கெலவே நினைவர் அளகேசர் நிகராக
அம்பொன் மிகவைத்த பேரும்
தேசித்து ரசவாத வித்தைக் கலைந்திடுவர்
தெடுநா ஓருந்த பேரும்
நிலையாக வேயினுங் காயகற் பந்தேடி
நெஞ்சு புண்ணுவ தெல்லாம்
யோசிக்கும் வேளையிற் பசிதீர வண்பதும்
உறங்குவது மாக முடியும்
உள்ளதே போதும் நானெனக் குளறியே
யொன்றை விட்டொன் ருபற்றிப்
பாசக் கடற்குளே விழாமல் மனதற்
பரிசுத்த நிலைய யருள்வாய்
பார்த்த மிடைமங்குமொரு நிக்கமற நிறைகின்ற
பரிபூர ணுன்றமே”

ஏன்று கூறி கித்தகைய ஆசைகள் தன்னைப் பற்றக் கூடா
தலாவும் வேண்டுகின்றார்.

“ ஏன்றிந்த வாழ்க்கையை இன்ப மென்றிருந்துநீர்
மாண்ணிந்தா மூப்பினால் வருந்த முன்னம் வம்மினே
ஷண்டவென் னொலும்பினுண் பொன்திகழ் சடைமுடிக்
கோணல் வெண் பிறையினுள் கோடிக்காவு சேர்மினே”
(திருஞான சம்பந்தர் தேவாரம்)

பேரகவாழ்வு எப்போதும் துண்பத்தையே வளர்க்கின்றது
என்பதை அனுபவத்திற் கண்ட அருளாளர்கள் இவ்வாறெல்லாம்
கூறி சிவ வாழ்வு நெறியையும் காட்டிச் சொறுள்ளனர்.

விட்டிற் பூச்சி தனது கட்டப்பளை நிவாரது கேழ்க்கொண்டு
தனுவே தான் விளக்குச் சுடரில் விழுந்து கருகின்றது. இந்நிகழ்ச்
கியை நாம் எமது கண்கூடாகக் கண்டும் சித்திப்பதில்லை ஆனால் மணி
வாசகப் பெருமான் சிந்திக்க வைத்துள்ளார். உலகபோகம்யாவும்
புலன்களைத் தம்பால் ஈர்த்து மனிதவுயிர்களைச் சித்திர வதைசெய்
வதால் உலக போகத்தை விளக்கொளியாகவும், மனிதவுயிர்களை
விட்டிற் பூச்சியாகவும் குறிப்பிட்டுள்ளார்

விட்டுற புத்தியாகவும் குறப்பட்டு
இதனால் மணிவாசகப் பெருமான் போகங்களை அறவே
வெறுத்து, ஏழ்வெப்பெருமானை நோக்கி.

“ போகம் வேண்டி வேண்டி லென்புரந்த ராதியின்பழு
மேக மின்கழு விணைய லாதி லேசென னெம்பிரா
ஞகம் வீண்டு கம்பம் வந்து குஞ்சி யஞ்சவிக்கணே
யாக வெங்கை கண்கடாரை யாற தாக வையனே
என்று பிரார்த்திக்கின்றூர்.

କେତୁକ ରିମନ୍‌ଟ୍ରାନ୍ସିଫର୍ ଏବଂ କାନ୍‌ସ୍ଟ୍ରୋମାଲ୍ ଏବଂ ଏକାର୍ଥିକ ଏକିତୁଳା କିନ୍ତୁ ପରି
ମେଲା ଏବଂ କାନ୍‌ସ୍ଟ୍ରୋମାଲ୍ ଏବଂ ଏକିତୁଳା ଏବଂ ଏକିତୁଳା ଏବଂ ଏକିତୁଳା

“ வினையில் தோகுதி ஏறுத்து
வருத்த வினையில் எனை யாண்டுகொள் ”

“ மறுத்தனன் யானுன் அருளாறி யாமையில் வென்மனியே வெறுத்தெனை நிலிட் டிடுதிகண்டாய்வினை யின்தோகுதி யொறுத்தெனை யாண்டுகொள் உத்தர கோசமங் கலைக்கரசே பொறுப்ப ரன்றேபெரி யேர்சிறு நாய்கள் தம் பொய்யினையே ”

பெறுதற்கரிய எம்பெருமானே என் அறீயாமையினுல்நூர்டனுது திருவருளைப் புறக்கணித்து வருகிறேன். அதனால் நீ யென்னை வெறுத்துக் கை விட்டு விடுவாயோ. ஜூயனே என்னைக் கைகளிட்டு விடாதே! பிறவிகள் தோறும் நான்செய்த வினைகளை யெல்லாம் அகற்றி ஆண்டருள் வாயாக” பொய்யான உலக வாழ்வை மெய் யென்று மயங்குகின்ற அஞ்ஞானிகளின் போக்கை மன்னிப்பது பெரியோர்களின் கடமையாகும்.

மனிதனைத் தொடரும் பிணிகளில் பிறவிப்பினி மிகமிகப் பொல்லாத பினியானும். மனிவாசகப் பெருமான் பிறவிகளைப் பற்றித் திருவாசகத்தின் உள்ள சிற்புராணத்தில்

“ புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரமாகிப் பஸ்விருக மாகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகிக் கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயர்ய்க் கணங்களாய் வல்லசுர ராகி முனிவராய்த் தேவராய்க் கெல்லா நின்றவித் தாவர சங்கமத்துள் எல்லாப் பிறப்பும் பீறந்தினைத்தேன் எம்பெருமான் ”

என்று கூறுகின்றார்.

பெருகி வருகிற வினைகளை யேறுக்க வல்லது திருவைகிதமுத் தீதன்பதை ஜந்தெதமுத்தின் புளை பிடித்துக் கிடக்கின்றேனென்ன மனிவாசகப் பெருமான் கூறுகின்றார்

“ அத்தனூர் திருவாய் மலர்ந்தருஞும் அமல வாசகம் கேட்டகமகிழும் பத்தனூர் தமக்கெழு பிறப்பறுக்கும் பாதமீ தூறப்பளிந் தெதிரெழுஞ்து பித்த னுனவென் பிழைதனக் கிரங்கும் பிஞ்ஞாகா மிகப் பேதமை யுடையேன் ”

முத்த மூகமெரி காட்டினா யெனவே
மொழித்த மிக்குகை முடிமிசைக் குவித்தார்.

தெரன்று தொட்டு வருகின்ற வல்லினைகள் நீங்க எம்பெரு
மான் திருவைந்தெழுத்தை மணிவாசகப் பெருமானின் செவிகளிலே
ஒதியதும், மணிவாசகப் பெருமான் எம்பெருமானுக்குக் கூறி, பக்தி
வசப் பட்டு நின்ற நிலைய கடவுண்மா முனிவர் இவ்வாறு
வாதலூரடிகள் புராணத்திற் கூறியுள்ளார்.

பிரார்த்த வினை ஆகாமிய வினை சஞ்சித வினை யென
வினைகள் மூன்று வகைப்படும். இம் மூன்று வினைகளுக்கேற்ற பயன்
ஶாடுகளை மக்கள் அனுபவித்தாக வேண்டும்.

பிரார்த்த வினை முன் செய்தவினை. முற்பிறவிபிற் செய்த
வினையாகும். பூர்வீகப் பிறவியில் நல்வினை செய்தால் நன்மையும்
திவினை செய்தால் தீவினையும் இப்பிறவியில் அனுபவித்துக் கொண்டு
இருக்கும் போது செய்கின்ற வினை ஆகாமிய வினையாகும். அனு
பவிக்கப் படாது இருக்கின்ற வினை சஞ்சித வினையாகும்.

இம்மூன்று வினைகளுக்கு பிறவிதோறும் எல்லா ஆன்மாக்
களுக்கும் நிகழுகின்ற நிகழ்ச்சியாகும். உடம்பாற செய்யப் படுகின்ற
வினைகள் போலக் கொல்லாலும் வினைகள் உண்டாகின்றன. சிந்த
னையாலும் வினைகள் உண்டாகாதும் உண்டு. கொல்லால் செயலால்
சிந்தனைகளால் வினைகள் ஏற்படாது வாழ வேண்டுமானால் இறை
வனின் சிந்தனை பெருக வேண்டும் விருப்பு வெறுப்பற்ற வாழ்வு
வாழ வேண்டும்.

“ நாள் என்செயும் வினைதான் என்செயும் என்நாடி வந்த
கோள் என்செயும் கொடுங் கூற்றென்செயும் குமரேசரிரு
தானும் சிலம்பும் சுதங்கையும் தண்டையும் சண்முகமும்
தோனும் கடம்பும் எனக்கு மூன்னே வந்து தோன்றிடுவே

என அருளகிரி நாதர் கூறுகின்றார்,

பாண்டி நாட்டரசனுக் குடிசனு சூசவசமயத்தை விட்டுச்
சமன் சமயத்தை அனுட்டிப்பதைப் பொறுக்கமுடியாத பாண்டி
மாதேவிமங்கையற் கரசியரும் குலச்சிறை நாயனாரும் திருஞான
சம்பந்த மூர்த்தி நாயனாரப் பாண்டி நாட்டிற்கழைத்த போது
அப்பரடிகள் இப்போத நாளும் கோஞும் நங்குக இல்லை ரீரோ
யாலகள் சமன் முனிவர்களோ சிறிதும் இரங்க சுபாவ மற்றவர்கள்
ஆகையால் சீரி அங்கு போகவேண்டாம் எனத்தடுத்தார் அப்போது
ஆகைடைய பிள்ளையார் ஆகைடைய அரசை தோக்கிக் கோள்ரு
படிகம் பாடினார்

கோள்கள் நாள்கள் மாத்திரமன்று விளைகள் கெட்ட பிரானிகள் முதலாகத் தீங்குள்ள எவையும் என்னை வந்து அனுகாது. அடையாது ஏனென்றால் எம்பெருமான் என் உள்ளத்தில் குடிகொண்ட காரணமாகும் என்று அப்பரடிகளிடம் அருளினார் சம்பந்தசுவாயிகள்.

அன்னமக் காலத்தில், சிவயோக சுவாமிகள் கொழும்புத் துறையில் வாழ்ந்தார். அவர் யாழ்ப்பாணச் சித்தர்வரிசையில் வைத் தெண்ணப் பட்டவராகையால் பல மக்கள் அவரைத் தரிகிக்கச் செல்வது வழக்கம்.

வறுமையால் வாடுபவர்கள் வீட்டில் பாம்புகளால் தொல்லைப் படுபவர்கள், ஊழ் சிலையால் வருந்துபவர்கள் முதலாகப் போகமுறைஞர்கள் வேண்டுபவர்கள் வரையும் அங்கு கணவாம்.

தனது வீட்டின் வறுமையால் தனது இளம்பெண்களுக்குத் திருமணங்கு செய்ய முடியாத பக்தரின் துயரைப் போக்கு விளைந்த சுவாமிகள் அப் பக்தரைப் பார்த்துத் திருஞானசம்பந்தர் தந்தையாரின் யாகத்திற்காகப் பாடிய 'இடரினும் தளரினும் என்ற பதிகம் பாடச் சொன்னார். அப்பக்தத்தும் பண்ணுடன் கண்ணீர் ஆரூகப் பெருகப் பாடிக் கொண்டிருக்கும் பேர்தே ஒரு கணவான் அங்கு செய்து கொடுக்கின்றார். சுவாவந்து சுவாயிகளிடம் ஓர் போன் முடிச்சைக் கொடுத்தார். சுவாமிகள் அதனை அப்பக்தனிடம் கொடுத்து 'டேய்டிப்பதிகம் மந்திரம் போன்றது. எப்போதும் டி உன்குறை நீங்கும்' என்றார் இவ்வாறு முறையிடு மோர்க்கெல்லாம் திருமுறைகளைச் சுட்டிக் காட்டி பாட செய்து மனனம் பண்ணச் செய்து அவற்றின் மூலம் தவத்திருயோகர் சுவாமிகள் அவர்களின் குறைகள் நோய்கள் ஊழ்வினைகள் யாவற்றையும் போக்கடித்த செய்திகளை எனது இளைஞர்கள் காண முடிந்தது.

எனவே எம்பெருமானை வழி படுவதாலும் பிரார்த்தனை செய்தாலும் தியானிப்பதாலும் மூன்று விளைகளும் மட்டுமல்ல தொடர்ந்து வருகின்ற படைகமைகளும் நீங்கி விடுகின்றன. துட்டவிலங்கு முதலாகக் கொடியவர்களும் அனுக மாட்டார்கள். எனவேதர்கள் அக்கால முனிவர்கள் காயத்திறி மந்திரங்களைத் தியானம் செய்துப் பெறுபித்தும் வந்தமையால் யாருக்கும் அஞ்சாது வாழ்ந்தனர்" அக்கால தீருமுறைகளை இடைவிடாது படித்தும் தியானஞ்சு செய்த மக்கள் திருமுறைகளை இடைவிடாது படித்தும் தியானஞ்சு செய்த பிரார்த்தித்தும் வந்தமையால் எவ்வித இடாகுமின்றி வாழ்ந்தனர்.

"முத்திநெறி யறியாத மூர்க்கரொடு முயல்வேலைப் பத்திநெறி யறிவித்துப் பழவினைகள் பாறாறும்வண்ணம் சித்தமல மறுவித்துச் சிவமாக்கி யெளையாண்ட அத்தனைக் கருவியலா ரூர்பெறுவா ரச்சேவே,

மணிவாசகப் பெருமான் தான் இவ்வாறு சிவமாக்கப் பட்ட
தெனக் காறியுள்ளார்

“விழிக்குத் துணைக்கிரு மென்மலர்ப் பாதங்கள் மெய்யம்மைகுன்ற
மொழிக்குத் துணை முருகா எனும் நாமங்கள் மூன்புசெய்த
பழிக்குத் துணை அவன் பன்னிருதோனும் பயந்ததனி
வழிக்குத் துணை வடிவேறும் செங்கோடன் மஷரமுமே,
என முருகப் பெருமானின் தோன்றுத் துணையால் இத்தனை
இடர்களும் சீங்கி விடுதிக்கிண்றன வென்று அருணா சிவி காதர் பாடுகின்றுர்

ପାଇଁ କୁଳା ପାଦିଥାଏରି ପାହାର ନିତ୍ୟବାନତାପଦି ପାଇଁ
କୁଳି କୁଳିପାଦି କୁଳିମଧ୍ୟବାନି କୁଳିପାଦି କୁଳିମଧ୍ୟବାନି
କୁଳିମଧ୍ୟବାନି କୁଳିମଧ୍ୟବାନି କୁଳିମଧ୍ୟବାନି କୁଳିମଧ୍ୟବାନି

1959年1月1日 由王光英題寫

“ దుర్మిల్య మతకు వ్యాపారాల కు వ్యవస్థ

“ சிறியேன் பவந் தீர்த்தருள்வாய் ”

“ பொய்யவ னேசீப் பொரு ளென
 ஆண்டொன்று பொத்திக் கொள்ட
 மெய்யவனே விட்டிடுதி கண்டாய்
 விடருள்ள மிடற்று
 மையவனே மன்னுமுத் தரகோ
 மங்கைக் கரடே
 தெய்யவ னேசிவனே சிறியேன்
 பவந்தீர்ப் பவனே ”

நோய்கள் எல்லாவற்றுள்ளும் எப்போதும் தீராத நோய் பிறவிப் பினியாகும். இறப்புப்பிறப்புப் பினி இலகுவான தோன்றல்கருவாய் உருவாய்க் கிடந்த சிச தாயின் வயிற்றை விட்டு வெளியே வருகின்ற போது அதன் துன்ப நிலை அளவில் அடங்க அதுபோல அப்பின்னோயைப் பெறந்தாயும் மிகவும் வேதாசிப் படுகின்றுள் அக்குழந்தை வளர்ந்து வாழ்ந்து இறக்கும் வகராயும் தன்பய் படுவதை தாங்கள் காண்கின்றோம். அனுபவித்தும் வருகின்றோம்

“ பிறவிப் பெருங்கடல் ரீந்துவர் நீதார்
 இறைவ ணடிசேரா தாச் ”

(திருவள்ளுவர்)

பிறவிப் பெருங்கடலைத் தங்கட வேண்டும் என்ற தடட முடையவரீகள் இறைவனுடைய திருவடிகளை இடைவிடாது நீதித்து வணங்க வேண்டும் நின்றும் இருந்தும் என்றும் சிங்கதான் நினைக்க வேண்டும்

“ உன்னும் உளது ஜியம் இலது உணர்வாய்
 ஒவாது மன்னுபவும் தீர்க்கும் மருந்து ”

அநில வடிவாய் நின்று நிலைபெற்று பிறவிப் பினியை கீதுகளின்ற வைத்திய நாதாசெயிய சிவபெருமானை இடையஞ்சுது தியானி யுங்கள் இதனால் வநூம் இன்பமே நிலையான இன்ப மௌலாமாபதி சிவாச்சாரியர் கூறுகின்றார்,

“ பிறவி யென்னுமிக் கடலீ நிந்தத்தன்
 பேரருள் தந்தருளினுள்
 அறவை யென்றாடி யார்கள் தங்கள்
 அருட்குழாம்புக விட்டுநல்
 உறவு செய்தெனை உய்யக் கொண்ட
 பிரான்தன் உண்மைப் பெருக்கமாந்
 திறமை காட்டிய சேவடிக்கண்நம்
 சென்னி மன்னித் திகழுமே’

“ புழுவினாற் பொதிந்திடு குரம்பையிற்
 பொய்த்தை யொறிவித்திடு
 மெழில்கொள் சோதியெம் மீசெனைம்பிரான்
 என்னுடை யப்ப ஜென்றென்று
 தொழுத கையின ராகிதி தூய்மலர்க்
 கண்கணீர் மல்குந் தொண்டர்க்கு
 வழுவி லாமலர்க் சேவடிக் கண்ணஞ்சு
 சென்னீ மன்னி மலருமே’

என மனங்கடந்த மனிவாசகப் பெருமான் தன்பிறவிகளை
 நிக்கிய எம்பிரானை இப்படியெல்லாம் துதித்து வணங்குகின்றோ

“ தியவை தீப பயத்தலாற் நீயவை
 தியினு மஞ்சப் படும்’

தீமையைத் தகுகின்ற திய செயல்களைச் செய்தாலும் பாவும்
 வளரும். பிறவிப் பினிப்படரும் என்பதற்கு ஓர் கதையுண்டு. காட்டு
 வழியே செல்லும் வழிப்போக்கரைத் துன்புறத்தி அவர்களின்
 பொருள்களை அபகரிப்பதோடு அவ்வழிப் போக்கரையும் ஒது கொலை
 ஞன் கொன்று வந்தான். அபகரித்த பொருட்களைத் தன் மனைவி
 மக்களின் வீட்டிற் செலவிற்குக் கொடுத்து வந்தான். அவனுடைய
 மனைவி மக்கள் எவ்வாறு இப்பொருட்கள் வருகின்றன என்று தமது
 தலைவனைக் கேட்பது இல்லை

ஒருநாள் இக்கொலைஞனை கல்வழிப் படுத்த எம்பிரான் திடு
 வளங் கொண்டார்; அவ்வாறு எம்பிரான் மனமகனுகவும் எம்பிரா
 ட்டி மனமகளாகவும் வேடங்கொண்டார்கள். அக்கொலைஞன் வாழ்
 ந்த காட்டு வழியே சென்று கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களைக்
 கண்ட கொலைஞன் அவர்களிடம் சென்று அவர்களை வழிமறித்து
 அவர்களின் பொருட்களை அபகரிக்க முயன்றார். கொலைஞனின்
 செயலை உணர்ந்த மனமகனுகிய எம்பிரான் கொலைஞனை நோக்கி
 செய்யும் இப்பாவச் செயகளில்லை மனைவி மக்கட்கும்பங்குண்டா
 வென்று உன் மனைவி யக்களிடம் கேட்டுவா எனக் கொலைஞனை
 வீட்டுக்கு அனுப்பினார்,

கொலைஞன் வீட்டிற்குச் சென்று நான் செய்யும் பாவங்களீல் உங்கட்கும் பங்குண்டா,,? வென்று கேட்டால் அப்போது அவன்து மனைவி மக்கள் நீர் செய்யும் பாவங்களில் எங்கட்குப் பங்கில்லை என்றார்கள். கொலைஞன் தன் தவறை உணர்ந்தான். மனம்திருந்தி அம்மணமக்களீட்டம் மன்னிப்புக் கேட்டான் அப்போது எம்பெதுமான் கீ இதுவரை செய்த பாவங்கள் தேய வேண்டுமானால் முறியற் துவாவால் அறுதற் கொடியால் துவார முள்ள பட்டடையால் பட்ட பட்ட மரத்திற்கு இறைக்கவேண்டும். அப்பட்ட மரந்தனைத்தால் உனது பாவமும் நீங்கிலிடும் என்றார், அவ்வாறே அன்று தொட்டு அக் கொலைஞன் சிவ சிந்தனையுடன் இடை விடாது செயலாற்றி வந்தான். அவனுடைய விடாமுயற்சி அவனுக்கு வெற்றியைத் தருவது போலப் பட்டமரமும் துளிர்த்தது. அன்றே அவனுடைய பாவங்களும் கீங்கி விட்டது என்பது ஒர் பழைய உண்மைக் கதையாகும்.

“கருவாய்க் கிடந்துன் கழலே நினையுங் கருத்துடையென் உருவாய்த் தெரிந்துன் நாமம் பயின்றேன் உனதருளால் திருவாய் பொலியச் சிவாய நமவென்று ஸீரணிந்தேன் தருவாய் சிவகதி ஸீபா திரிப்புலி யூர்அரனே”

என இறைவனை வேண்டிய அப்பரடிகள், இறைவனை மீண்டும்

“புறவாய்ப் பிறக்கினும் புண்ணியா வுன்னடி யென்மத்தே வழுவா திருக்க வரந்தர வேண்டும் இவ்வையகத்தே தொழுவார்க் கிரங்கி யிருந்தருள்செய் பாதிரிப் புவியூர்க் செழுமிர்ப் கங்கைபுனர் செஞ்சடைமேல் வைத்த தீவண்ணை னே என்றும் வேண்டுகின்றார்.

“ அச்சம் தவிர்த்தருள்வாய் ”

“தீர்க்கின்ற வாறென் பிழையைநின்

சீரருள் என்கொலென்று

வேர்க்கின்ற வெண்ணை விடுதிகள்

டாய்விர வார்வெருவ

வார்க்கின்ற தார்விடை யுத்தர

கோசமங் கைக்கரசே

யீர்க்கின்ற வஞ்சொடச் சம்மீனை

யேன யிருதலையே ”

இடப வாகனத்தில் எழுந்தருளி பிருக்கும் எம்பெருமானே உன்பு இடபத்தினது கழுத்தில் அணிந் திருக்கின்ற மணிமாலையின் சத்தம் பகவர்களைப் பயமுறுத்தி யோட்டுகின்றது. ஐம்பொறிகள் என்னைச் சிறுநெறியில் இட்டுச் செல்கின்றன. பொறிவழியில் சென்னக் கூடாதென்ற பயமும் என்னை வாட்டுகின்றது. இரு விதத்திலும் பிழை விடுகின்ற என்னை எவ்வாறு பொறுத்தருவாய். அத்தகைய என்னை கைவிட்டு விடுவாயோ?

ஐம்புள்ளகள்வழிச் செல்பவனும் பயம் கொள்பவனும் சிறுமை அடைகிறுன். இவ்விரண்டையும் தீக்க வேண்டின் எம்பெமானை வழி படல் வேண்டும். மணிவாசகப் பெருமான் அஞ்சமிடம் எதுவென அச்சப்பத்தெனத் தனியொரு பதிகத்தில் அஞ்சம் இடங்களை சுட்டிக் காட்டி அவ்விடங்களுக்கு மணிவாசகப் பெருமானே மிகமிக அஞ்ச கின்றார்.

“ புற்றில்வா மூரவு மஞ்சேன்

பொய்யர்தம் மெய்யும் அஞ்சேன்

கற்றைவார் சடையெயம் அண்ணல்

கண்ணுதல் பாதம் நண்ணி

மற்றுமோர் தெய்வந் தண்ணை

யுன்டென நினைந்தெம் பெம்மாற்

கற்றிலா தவரைக் கண்டா

லம்மாதா மஞ்சமாறே ”

என்று கூறுகின்றார்.

‘கொடிய நஞ்சைக் கக்குகின்ற பாம்புக்கும் பயமில்லை, பொய் பேசுவோர்க்கும், கள்வர்க்கும் பயமில்லை. ஆனால் எமது சிவனை விட-

வேறு தெய்வம் ஒன்றுண்டு என விவாதம் செய்யார்க்கே அஞ்சகின் ஹன், என இவ்வாறு அஞ்ச வேண்டிய பல இடங்களை அச்சப் பத்தில் எடுத்துக் காட்டுகின்றார்.

சைவசமயத்திற் பிறந்து வளர்ந்து சமய நால்களைப் படித்துத் தெளிவு பெறுத மருண்ணீக்கியார். சமண சமயம் சேர்ந்து சமண சமயத்தின் முதல்வராக இருக்கக் கண்ட திலகதியார், எனது தமிழ் சமண சமய நரகப் படுகுழியில் வீழ்ந்து மீண்டும், மீண்டும் பிறவிக் காளாகப்படோகின்றுனே யென்று அஞ்சினார் குறைவிலர் நிறைவாசிய எம்பெருமானிடம் தமது குறைகளைக் கூறினார்.

திலகதியாரின் வேண்டுதலைச் செலியடுத்த எம்பெருமான் மருண்ணீக்கியாரைச் சூலைநோய் மூலம் ஆட்கொண்டார் மருண்ணீக்கியார் திருநாவுக்கரசர் என்ற நாமத்துடன் எம்பெருமானுக்கு உழவாரத் தொண்டு புரிவதை அறிந்த பல்லவ அரசன் நாவுக்கரசரை அழைக்க முயன்ற போது, திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் பல்லவனின் ஏவலர் களை நோக்கி.

“ நாமார்க்கும்குடியல்லோம் நமனை யஞ்சோம்
நரகத்தி விடர்ப்படோம் நடலை இல்லோம்
எமாப்போம் பினியறியோம் பணிவோ மல்லோம்
இன்பமே எந்நானும் துன்ப மில்லை
தாமார்க்கும் குடியல்லாத் தன்மை யான
சங்கரன்நற் சங்கவெண் குழழயோர் காதிற்
கோமாற்கே நாமென்றும் மீளா ஆளாய்க்
கொய்மலர்சே வடியினையே குறுகி ஞேமே ”

என்று பாடிய அப்பர் சுவாமிகள், பல்லவனின் கொடிய தண்டனைக்கு ஆளாகி இறைவனின் தியானத்தால் அவைகளின் நின்றும் உயிர்தப்பினார்

மிருகண்டு ரூன்வர் நெடுங்காலம் பிள்ளையில்லாது தவம் செய் தார் எம்பெருமான் தோன்றி நீண்ட ஆயுனும் தூர்க்குணமும் நிறைந்த புத்திரன் வேண்டுமா? அவ்வது குறைந்த ஆயுனுக் குறைந்த ஆயுனும் நிறைந்த புத்திரன் வேண்டுமா? என மிருகன்டு முனிவரைக் கேட்டார் குறைந்த ஆயுளானுலும் நற்கணம் நிறைந்த புத்திரனே வேண்டுமென்று மிருகன்டு முனிவர் கூறினார்.

மிருகன்டு முனிவரின் விருப்பத்தின்படி மார்க்கண்டேய முனிவர் பிறந்தார், நற்குணம் மிருந்தவராகவும் கல்வி கேள்விகளிற் சிறந்தும் காணப்பட்டார், மார்க்கண்டேய முனிவரின் பதினாறு மு வயது நிரம் புங்காலத்தில் பெற்றுர் அச்சம் கொண்டனர் இதனை அறிந்த மார்க்கண்டேய முனிவர் எம்பெருமானை நினைந்து சிவபூசையில் இருந்தார்

கூற்றுவன் மார்க்கண்டேய முனிவரைக் கூறுசெய்ய முற்பட்ட போது எம்பெருமான் கூற்றுவனை எட்டி உதைத்தாக மார்க்கண்டேயமுனி வர் வரலாறு கூறுகின்றது.

“ வஞ்சகம் அற்றடி வாழ்த்த வந்தகூற
உஞ்சவு தைத்தன அஞ்செழுத்துமே ”

(திருஞான சம்பந்தர் தொவரம்)

அரிச்சந்திரன் எப்போதும் உண்மை பேசுவன். உண்மை பேசுதலையே விரதமாகக் கொண்டவன் இதனால் விசுவாமித்திரர் எப்படியும் அரிச்சந்திரனைப் பொய் பேச வைக்க வேண்டுமெனப் பல வளைகளாலும் அச்சுறுத்தித் துன்பம் விளைவித்து வந்தார்

நாட்டை இழந்த அரிசந்திரன் மனைவி மக்களையும் இழந்தான் கடலை காத்தான், பலவிதமான கொடிய கிடாங்களை அனுபவித்த அரிச்சந்திரன் ஏதற்குமே அஞ்சவில்லை, ஆனால் உண்மையை இழுக்கப் பயந்தான் வலிமையோடு உண்மையைப் பாது காத்து விசுவாமித்திரனின் அச்சுறுந்தல்களி நின்றும், எதிர்நின்று உண்மையைப் பேணின்மையால் மண்டும் இழந்த நாடுகள், மனைவி, மக்கள் அரசைப் பெற்றுன் இன்றும் புகழுடம் போடு வாழ்வினருள்.

“ அச்ச மில்கை நெஞ்சே ஆரங் நாமங்கள்
நிச்ச லுந்தினை யாய்வினை போயறக்
கச்ச மாவிட முண்டகண் டாவிவன
வைச்ச மாநிதி யாவர்மாற் பேற்றே ”

(ஆபர்

‘ இருதலைக் கொள்ளியினுள் எறும்பு ’

“ இருதலைக் கொள்ளியினுள்ளெறும்
 பொத்து நினைப் பிரிந்த
 விரிதலை யேனை விடுதிகண்
 டாய்வீயன் முன்வகுக்
 கொருதலை வாமன்னு முத்தர
 கோசமங் கைக்கரசே
 பொருதலை மூவிலை வேல்வல
 னேந்திப் பொவிபவனே ”

இருகால்களையும் இருதோணியுள் வைத்துப் பிரயாணம் செய்து மிகவும் இடர்பாடான் செயலாகும், எனவே எக்கருமத்தையும் செயலாற்றும் போது நன்றாகச் சிந்தித்துச் செயலாற்ற வேண்டும், பலவேறு சிந்தனைகள் உள்ளத்தில் உறுதியையும் தொள்ளி வைத்து மாட்டாது.

இறைவன் மிகப்பெரிய விருட்சமாகும், அதன்கீழ் வாழும் உயிரிணங்களாக நாம் என்று நினைத்துச் செயலாற்ற வேண்டும். எல்லா வயிர்களையும் படைத்துக் காத்து வருகின்ற இறைவன் எமது பெற்றேராவார்.

இறைவனுற் படைக்கப்பட்ட பிறவிகள் எல்லாம் தேரே நிலையானவையல்ல, ஒர்அறிவு கூறுவியுமுறவிலும் என்று தொடங்கி ஆற்றிவு வரையும் பிறவிகளை இறைவன் படைத்துக் காத்து அருளி வருகின்றன, இறையருளாலே தான் எல்லா உயிர்களும் உயிர்வாழ் கின்றன. அவற்றுள் மனிதன் சிறப்பாக வாழ்கின்றன என்றால் இறையருளாகும்.

சிறப்பான வாழ்வு என்றால் ஏதோ நாகளிக்மாக ஆசாபாசங்கள் நிறைந்த வாழ்வு என்று எண்ணுதல், அப்படி வாழ்தல் மிகத் தவறாகும். இறையோடு இசைந்து வாழும் வாழ்வே சிறப்பான வாழ்வு இவ்வாழ்வு எல்லோர்க்கும் கிடைப்பது அரிதாகும். எனவே தான் மாணிக்க வாசக சுவாமிகள் ‘அவன்றுளாலே அவன்தான் வணங்கி, என்றார். ‘தவழும் தவழுடை யார்க்கே, என வள்ளுவப் பெருந்தகையார் குறிப்பிடுகின்றார்.

இறைவாழ்வை வீட்டுப் புறவாழ்வில் ஈடுபட்டுச் சீரழிவோ ரைக் கண்ட மனிவாசகப் பெருமான் தன்னெஞ்சு சுக்குக் கூறுவது

‘போல “இருதலைக் கொள்ளியினுள் எறும் பொத்து நினைப் பிரிந்த விரிதலையேனை விடுதி’ என்று கூறுகின்றார்.

துவார முடைய விறகினுள் எறும்பு இருக்கின்றது. அவ்விறகின் இருபக்கமும் நெருப்பு ஏரிகின்றது. எறும்பு உயிர் பிழைப்பதற்காக அங்கு மிங்கும் அலைந்து ஓடி ஏரிந்து காம்பராகி விடுவதை மணிவாசகப் பெருமான் இங்கே எடுத்துக் காட்டி அப்படியான என்னைக் கைவிடாதே யென்று இறைஞ்ச “இருதலைக் கொள்ளியினுள் எறும் பொத்து நினைப்பிரிந்த விரிதலை யேனை விடுதி” என்று குறி ப்பிடுகின்றார்.

தன்னுடைய நிலை “விரிதலை, தன்னுடைய துன்பம் இருதலைக் கொள்ளியினுள் எறும்பின் நிலை என மணிவாசகப் பெருமான் தன் னுடைய ஆற்றுஸமயைத் துல்லியமாகக் காட்டுகின்றார்.

“விரிதலை, என்னும் பதத்தை வினைத்தொகையாக எடுத்துக் கொண்டால் விரிந்த விரிகின்ற விரியும் தலை யெனக் கூறலாம் துன்பம் வந்த பின் தலையை விரிய விடுவார்கள், துன்பம் வருகின்ற போதும் தலையை விரிப்பார்கள், துன்பம் வரும் ஸ் தலைவிரிப்பார்கள் இவற்றை உலகியலிற் காண்கின்றோம். நாகரிகத்திற்காகத் தலை மயிரை விரித்தாலும் துன்பம் விளைந்துதான் ஆகும் என்பதை ஆன்றேர் ஊமிலாக அறிந்து வருகின்றோம். எனவே தலை விரித்தல் அதிகமான துன்பத்தின் அறிகுறியாகும்.

பாரதப்போர் நடக்கத் துரோபதையின் தலைவிரி கோலமும் காரணமாகும் என்பதைச் சகாதேனீன் கூற்றிலிருந்து அறியலாம். எவ்வாறு பாரதப் போரை நிறுத்தலாம் என்று கிருஷ்ண பகவான் சகாதேவனைக் கேட்டபோது கண்ணுக்கு முடிகூட வேண்டும். விமீனைக் கொல்ல வேண்டும் திரொபதையின் கூந்தலைக் களைய வேண்டுமெனக் கூறினதாகப் பாரதத்திற் காணப் படுகின்றது.

பண்ணைத் தமிழர் தலைவிரித்தல் துன்பத்தின் அறிகுறி மட்டும் மல்ல நாட்டின் கெட்டிற்கும் அது அறிகுறி விட்டின் வறுமைக்கும் வேறு துன்பங்களுக்கு தலைவிரி கோலம் அறிகுறி யென்று வந்புறுத்திக் கூறியுள்ளார்கள்.

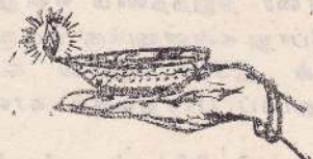
இரண்டு பட்ட சிந்தனைகள் ஒன்றையும் நிறவேற விடாது என்பதை உமாபதி சிவாச்சாரியார்

“பரப்பமைந்து கேண்மின் பாற்கலன் மேற் பூரை சுப்பப்பருந்த நாடுங் கடன்”

பரபரப்பு இல்லாமல் ஒரே மனதாக ஞான நூல்களைக் கேளு

ங்கள், அதனை விட்டு வேறு சிந்தனைகளில் கடுபட்டால், பாவு குடிக்க விரும்பிய பூனை, பாலீஸ் பருகாது இறப்பிலே இருந்த கரப்பாணை பிடிப்பதற்குப் பாயக் கரப்பான் ஓடி விட உறியில் இருந்த பாற பாணையும் விழுந்து உடைகின்றது. இதனாற் பூனை மயந்த பெசரு ளாகிய பாலீஸும் இழந்து, இழிந்த பொருளாகிய கரப்பாணையும் இழக்கின்றது.

வகுப்பில் மாணவர்க்கு ஆசிரியர், பாடம் படிப்பி ததுக் கொண்டிருந்தார். இடையில் ஒரு மாணவனை ஏழுப்பி எல்லாம் நுழைந்ததா? என்று கேட்ட போது வரல்மட்டும் நுழைய வில்லை மற்றன வெல்லாம் நுழைந்து விட்டது என்றான். அப்போது தான் அம் மாணவன் பாடம் கேட்பதிற் கவனமில்லாமல் முகட்டில் நுழைந்து கொண்ட எலியைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் என்பதை ஆசிரியர் உணர்ந்து கொண்டதாக ஸ்ரீவஸ் ஆரமுக நாவலர் கூறு விள்ளார்.

எல்லரிம் வல்ல எம்பெருமானுடைய பாதரா விந்தங்கள் எப் போதும் அன்றவர்ந்த, செந்தாமரை மலர்கள் போன்று காணப் படுகின்றன. அத்தகைய பாதங்களை மனதாற் சிந்தித்து, கெஞ்சிலே பதித்து இருந்துகூப்பி நாவாற் பாடாது, விணுக் டலக, ஆசா பா சங்களிலே தலையிட்டு அதனால் தீர்க்க முடியாத பிரச்சனைகளையும் ஊழல்களையும் பெருக்க செய்து என்மனம் தளர்ந்து தேய்ந்து மெலிவது போன்ற உடறும் மெலிசின்றது. அத்தகைய எண்ணாச்சை விட்டு விடாதே.

மெலிவு என்றால் உடல் மெலிவையும் நோயையும் குறிக்கும் ஆனால் மணிவாசகப் பெருமான் குறிப்பிடுகின்ற மெலிவு உடல் மெலிவு நோயைக் குறிப்பதற்கால் மன வருத்தத்தைக் குறிப்பதாகும்

‘இன்றவன் இவ்வுடலைத் தந்தது தன்னை வழிபட்டு முத்தி அடைவதற்கே யாரும், என ஊன் உடலின் யயன்பாட்டைச் சீலமீ ஆற்றுக் காவலர் அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார்.

(அப்பரடிகள்)

எனவே மனிதப் பிறவியின் நோக்கம் ஒன்றே பொன்று. அது இறைவனை வழிபடல் மட்டுமே யாகும். அதைகங்களியத்தை மறந்து உலக போகங்களில் முழுகும் போது இம் மெலிவு உண்டா வதை மனிவாசகப் பெருமான் சுட்டிக் காட்டியதை நாம் சிந்தித்துச் செயலாற்ற வேண்டும்.

(அப்பரடிகள்)

“ ஏழு பெண்களை யுடைய வணிகன் தன் மருக்கன் வணி கனுங்கு ஒவ்வொரு பெண்ணையும் தருவதாகக் கூறி ஆறு பெண்களையும் யார்யாருக்கோ திருமணங்கு செய்து கொடுத்ததைச் சண்ட இளைய மகள்’ இன்னும் எனது மைத்துனர் சமாரக் கூடாதெ உடன் போக்காகப் புறப்பட்டு அவ்வணிகப் பெண் வணிகனுடன் ஒர் ஆஸ்ய மடத்திற் படுத்திருந்தாள். அன்றிரவு வணிகன் பாம்பி ஆற் கடியுண்டு இறந்தாள். இதனைக் கண்ட வணிகப் பெண் பட்ட துங்ப நிலையைச் ‘சேக்கிழார் பெருமாள்.

“ வாளரவு திண்டவந்தான் திண்ட கிள்ளாள்
மறுமாற்றம் மற்றொருவர் கொடுப்பாரின்றி
ஆளரியை நினையாளை அதைக் கீழ்ந்தே
அசைந்தமலர்க் கொட்டபோக்காள் அரற்றம் போது
கோன்னாரும் புள்ளரசும் அனையார் ஏஷலாம்
கேள்ளைகயினாலுந் தீர்க்கக் குறையாதாக
கிலிரவு புலச்சாலை மாலை வாச
‘தறிகுழலாள் நெடிதயர்ந்து’ புலம்பு கிள்ளாள்’

“ அண்ணையையும் அத்தனையும் பீரிந்து நின்னை
அடைவாக ஏடன்போங்கேதேன் அரவால் வீடு
என்னைக்கீர்களிட்டகன்றுய் யானைன் தெய்கேள்
இவ் வீடுக்கள் தீர்க்கின்றார் யான் மீல்கை
மன்னியாரி வணிகர்குல மனியே யாலும் வாழேன்
என்றென் நயர்வான் மதியிலுலே
சென்னியினம் பிறையணிவார் கேசவில் வாயில்
திசைநோங்கித் தொழுதமுதான் செயலென் நின்றாள்
இவ்வாறு கூறுகின்றார்.

“ அகதிங்கு ஆகந் துளை செட்டி கப்பதுக்குத் தெய்வந்துணை யென்றாக்கு, தனது பெற்றோரைப் பிரிந்து மைக்குல வணிகனை குடுவதாக பேதை வணிகப் பெண்ணைச் சம்பந்தமில்லை கூட்க அவரின் உள்ளம் பாகாய் உருகியது. வணிகப் பெண்ணைன் அவற்றிலையை அயவ்வர்கள் உணர்த்த உணர்ந்த திருஞான சம்பந்த மூர்த்தி நாயனார் அவ்வணிகப் பெண் வனி ஸ் நிது பேரிரக்கம் கொண்டார்.

‘சடையாளை யெவ்வயிர்க்கும் தாயா குளைச் சங்கரனைச் சடி கண்ட மாவுரியாளை விடையாளை வேதியனை வெள்ளைற் றுளை விர வாதார் புதருஷ்ரூபரியைச் செற்ற படையாளைப் பங்கபத்து மேலி அதும் பங்கணையிற் துயின்ஜூதும் பரவுங் கோவம், உடைய ஏளை உடையாளை தஞ்சோ இந்த ஒன்னிகழயாள் உள்ளமெனில்’ என்றெடு ததுப் பாடவணிகள் நித்திரையினில்லும் எழுந்தது போல விழித்தாள்

அதன்பின்னர் அவ்வாலயத்தில் அவ்விருவருக்கும் முன்னின்று கேட தகம முறைப்படி திருமணம் செய்வித்து வைத்த நாயக் யெரிய புசானத்திற் காணப் படுகின்றது.

“படமுடியா தினித்துயரம் படமுடியரதரோ
பட்டதெல்லாம் போதுமிந்தப் பயந்தீர்த்துவிக் பொழுதெள்
படமுடிய ராதிய வெல்லாம் உவந்தே யெனக் களிப்பாய்”

என்றும்

படமாட்டேஷ் துயரம்சிறிதும் படமாட்டேஷ் இனிலான்
பயப்படவு மாட்டேஷ் உங்பாதத் துணையே இடித்தெள்
விடமாட்டேஷ் ஏமாந்து விடமாட்டேஷ் கண்மர்
மெய்ம்மை யிதுநும் மாணை விளம்பினும் அடியேன்
கெடமாட்டேஷ் பிறக்கொழின் கேட்டிடவும் மாட்டேஷ்
கிளரோளியம் பலத்தாடல் கிளரோளி நும்மல்லால்
படமாட்டேஷ் என்னுளத்தே நான்காக மாட்டேஷ்
நல்லதிரு வருள்ளே நான்முடு கேளே”

என்றும்

“நான்படும் பாடு கீவனே உவகர் தலிலும் பஞ்ச நாள்படு
மோ சொல்லத் தாக் படுமோ என்னத்தான் படுமோ காளபடு
கண்ணியில் மாண்படு மாறு கணக்கி நிஸ்தேர்ஜ் என்பீடு கிண்றை
யென்று இரண்டாக யென்னில் என்கெப்பவேன்”

என்றும் வட்டார் வள்ளலார் தன் துண்பநிலைகளை எக்கிப்பு
மாணின் கருணைக்கு அளாகினார்.

“கடவுளை தம்பினே+ கைவிடப்படார்’ என்ற எம் பிரா
வின் திருவுடுகளை என்றும் தியாகிப் போகாத:

“தனச்குவதை இக்காதாக்கூக்கேசுக்கத்தார்க் கல்லால்
மனக்குவை மாற்றல் அரிது” முழுங்கும்பால் யந்த வடு
திருவள்ளுவர்

மாற்றப் பயங்கிழவீ யந்த வடுபால் “

ஒலுபால் நான்காலி யந்த வடுபால்

மாற்றப் பயங்கிழவீ யந்த வடுபால்

‘மாற்றப் பயங்கிழவீ யந்த வடுபால்

ஒலுபால் நான்காலி க்காப்பாய்க்கு கூமிழ்க்கீ பட்டினை காப
ஒலுப்பிரூப க்கிழ்க்கீப் பயங்குபால்

ஒன்றின்கூடு சுதாசுமிருக்கிமலை பொன்னியெல்
பொரு வீட்டின ஒங்கிலை தோற்றுவதே நூய்க்கூடு வாடி கூவி

“ மணி மலர்த்தாள் ”

“ மாறுபட்ட ஞஞ்சென்னை வஞ்சிப்ப
“ யாப்பியானுன் மணிமலர்த்தாள் வீடு போரு வீடு
வேறுபட்ட டேளை விடுதிகண்
தாய்வினை யேன்மனத்தே
ழுறுமட்ட டேமன்னு முத்தர
கோசமங் கைக்கரசே
நீறுபட்ட டேயோளி காட்டும் பொன்
மேனி நெடுந்தகையே ”

ஆனந்த சொருபியான எம்பெருமானே ! உன் திருவருளின்
பெருமைகளை நினையும் போதெல்லாம் என் மனதினிருந்து தித்திக்
கும் தெவிட்டாத தேன் போன்று கி அருள் சுரக்கின்றூய், உனது
மெய்ப் பொருட்டு தரிசனத்தைக் கண்ணரக் கண்டு தரிசிக்க விடாது
ஜம்பொறிகள் வஞ்சனை செய்கின்றன. இவைகளின் வஞ்ச ளையால்
என்மனமும் அறிவும் திரிவுபட்டு உனது கய சோதிப் பிழம்பின்
பேரரளியின் பெருமைகளை நான் அனுபவிக்க முடியாத காரணத்
தால் உனக்கு நான் மாறுபட்டவன் மட்டுமன்றி வேறுபட்டவனுக்
இருந்த போதிலும் என்னைக் கை விட்டு விடாதே.

“ இனையார் திருவடி யென்றலைமேல் வைத்தலுமே
துணையான் சுற்றங்கள் அத்தனையும் துறந்தொழிந்தேன்
ஆனையார் புனற்றில்லை யம்பலத்தே யாடுகின்ற
புணையாளன் கீர்பாடிப் பூவல்லி கொய்யாமோ ”
என் மணிவாசகப் பெருமான் இறைவன் திருவடிகள் தன்

தலையிற் பட்ட மாத்திரத்தில் சுற்றங்கள் அத்தனையும் தான் விட
தார்க்க கூறுகின்றார். இங்கு சுற்றங்கள் என்றது பந்துக்க ளை மட்
டும் அல்ல ஜம்புலன்களையும் குறித்துக் காட்டுகின்றார் மணிவாசகப்
பெருமான்.

“ பெறுதற் கரிய பிறவியைப் பெற்றும்
பெறுதற் கரிய பிரானடி பேணூர்
பெறுதற் கரிய பிரானிக ளைல்லாம்
பெறுதற் கரிய தோர்பேர் உகந்தாரே ”

என் மனிதப் பிறவியின் மேம்பாட்டைத் திருமூலர் இவ்வாறு
பெருமைப் படுத்திக் கூறுகின்றார்.

இத்தகைய மனிதப் பிறவுயைப் பெற்ற மக்கள் இறைவனடி களை இடையாருது சிற்தித்தல் வேண்டும். மனில்சகப் பெருமான் இறைவனின் திருவுட்சிளை ‘மனிமலர்த்தாள்’ என்று அருமை பெரு ஸமப் படுத்திக் கூறுகின்றார்.

“ முன்ன மவனுடைய நாமம் கேட்டாள்

ரூர்த்தி யவனிருக்கும் வண்ணம் கேட்டாள்

பின்னை அவனுடைய ஆரீர் கேட்டாள்

பெயர்த்தும் அவனுக்கே பிச்சி ஆனால்

அன்னையையும் அத்தனையும் அன்றே நீத்தாள்

அகன்றாள் அகலிடத்தான் ஆசா ரத்தைத்

தன்னை மறந்தாள் தன்னுமங் கெட்டாள்

தலைப்பட்டாள் நங்கை தலைவன் தாளே”

என அப்பரடிகள் ஆண்டவளை அடையும் ஆன்மாவை இவ்வாறு உருவகப் படுத்தியுள்ளார். இறைவனின் திருவுடிகள் கூற்று வளை உதைத்தவை யாகும், எனினும் சிவனடியார்கட்டுத் திருவுக்கூளைச் சுரப்பவையும் அவைகளை யாகும்.

பூனை எலியைத் தன் வாயாற் கெளவிப் பிடிக்கும் போது அங்கெலி பூனையின் பல்லுப் பட்டதும் இறந்துவிடுவதைப் பார்க்கின்றோம். அதே பூனை தன் குட்டியைக் கொளவும் போது அதன் குட்டி இறப்பதில்லை. அத்தனை கவனமாகப் பூனை தன் பிள்ளைப் பாசத்துடன் அன்போடு கெளவுகின்றது. இதே போல இறைவனின் திருவுடிகள் பக்தர்கட்டுத் தீட்டைச் சுதானித்துக் கருணை சுரக்கின்றன. பக்தர்களைத் தீண்டவரும் பாளிகளை உதைக்கின்றன. பிகவும் அழகாகவும் பக்தி நனி சொட்டும் தன்மையாகவும் வடலூர் வள்ளாளர் திருவுடிப் புகழ்ச்சியில் இவ்வாறு கூறியுள்ளார்.

“ இரவுறும் பகலடியர் இருமருங்கினும்

உறுவரென வயங்கிய சீர்ப்பதம்

எம்பந்தமற எமது சம்பந்த வள்ளல்மொழி

இயன்மண மணக்கும் பதம்

ஸவரச ரெம்முடைய நாவரசர் பொற்படிக

இசைபரி மனிக்கும் பதம்

ஏவல்ளர் புகழ் எமது நாவலாரூரன் புகல்

இசைத்திருப் பாட்டுப் பதம்

ஏதலூர் தங்காத வாதலூர் எங்கோவின்

இன்சொல் மனியணியும் பதம்

என்பொறி களுக்கெலாம் நல்லிடயமாம் பதம்

என்னழுமையும் விடாப்பதம்

என்குறையெலாம் தவிர்த்து ஆட்கொண்டபதம்

எனக்கு எய்ப்பில் வைப்பாகும் பதம்
 என்மனம் உடைந்துடைந்து ஏருகினெனிழு
 பக்தர்க்கு இன்னமுத மாகும் பதம்
 என்னுற்றீர் பாலில்தறு நெய்யொடு சருக்கை
 இளைந்தென இசீக்கும் பதம்

தாண்டக வேந்தர் இறைவன் திருவடி பற்றிய தேவராப
 பதிகத்தில் இறைவன் திருவடியின் பேருமைகளைப் பக்கிப் பரவசத்
 தோடு அருளியுள்ளார்.

“நறுமலராய் நாறும் மலர்ச் சேவா

நடுவாய் உலகம் சாடிய வடி

செறிக்கிருக் திங்களுமாய் நின்றவடி

தீத்திரளா யுன்னே திகழ்ந்த வடி

மறுமறியை மாக்கழுவு மடி

மந்திரமும் தந்திரமு மாயவடி

செறிநெடி நாடர் பேருமானடி

திருவீரட் டான்த்தெஞ் செல்வணடி”

இவ்வாறு அருளாளர்களும் அடியார்களும் எம்பெருமானின்
 மனிமலர்த்தாளைப் பல்வாறு போற்றித் திருவடி மறவாச் சிற்றை
 யராய் வாழ்ந்து வழிகாட்டி வந்தனர். இறைவனின் திருவடிகளைத்
 தமது செள்ளியிலே பதிக்கவேண்டுமெனவும் எம்பெருமானை ஒவ்வொ
 டனர். அவ்வாறு வேண்டியவர்களில் சுந்தரமூர்த்தி நாயகுரும்
 ஒருவர். சுந்தரமூர்த்தி நாயகுரு சிவபெருமானின் திருவடியைச்
 குட்டவேண்டுமென நினைந்து சித்தவடி மடத்திலே நித்திரை
 செய்தபோது எம்பெருமான் கிழவேறியனுக்கசென்று ஒருமுறைக்
 கிரண்டுதரம் தனது திருவடிகளைச் சுந்தரமூர்த்தி நாயகுரின்
 திருமுடிகளில் குட்டியதைச் சுந்தரமூர்த்தி நாயகுரின் வரலாற்றில்
 காணப்படுகின்றது.

இறைவனாடியை மறவாதிருக்கவும், புத்தென்னும் கரகத்திலிரு
 திடு விடுபடவும் விரும்பிய வைவத் தமிழ்மக்கள் குமது பீன்ளை
 கட்கு இறைசம்பந்தமான திருநாமங்களை வைத்து, அழைப்பாதால்
 பெரும்பேறு அடைந்து வருகின்றனர்.

சுந்தரவிளை புதுதால் உருக்க உருக்க
 சுபை முயிலையை சிறைகளுடு
 சுபை சுந்தரவிளை புதுதாலெல்லூக் குரைப்பால்
 மதுப்பாடுகள் முழுவன்றாலோ
 வதுப்பாகாகிப்பது குக்காக்க முழுமயிலெல்லூக்கள்

“ ஜம்புலன்னன் ”

“ நெடுந்தகை யென்னையாட கொள்ள
யானைம்புவன் கள்கொண்டு
விடுந்தன யேனே விடுதிகள்
டாப்பிர வார்வெருவ
அடுந்தகை வேல்வால் ஏத்தா
கோசமங் கைக்காசே
*நெந்தகை யேறுண்ணுந் தென்னீர்
அழுதப் பெருங்கடலே,

இறைவன் எப்போதும் மக்களை யாட்கொண்டு அருள்புரிய ஆயத்தமாகவே இருக்கின்றன. மக்கள் பிறவிக்கடலீலத் தாண்டித் தன்னை அடைய வேன்றுமென்ற கருணையினால் நிவஷடலை எமக்கு அருளினான். அனால் நாம் அதை யுணராது ஜம்புவன் வழிசென்று நீண்டும் மீண்டும் பிறவிக் காளங்வதை மனிவாசகப் பெருமான் “நெடுந்தகை ரி யென்னையாட ஜம்புவன்னன் கொண்டு விடுந்தகையேனே விடுதி” யென்று குறிப்பிடுகின்றார்.

“ஜம்புவனுல் தாம்செட்ட கண்ணால் அது சிவானிய
ஜம்புவன் ஆதாம் ஆத தமக்கு”
(உமரபுசிவாச்சாரியார்)

மெய்வாய் கண்ணுக்கு செலிகளால் தாம் உள்ளப்பட்ட பொருட்களுக்கு அப்பாற்பட்ட பொருள் சிவம். அத்தகைய சிவத்தின் அருளால் சிவத்தை அறிவதற்கு ஜம்பொறிகளுக்கு ஏதேனும் தகுதி யில்லை.

“ஊன்னெந்த உடம்பின் பிறவியே
தான்னெந்த உறுதியைச் சாருமால்”

(சேக்கிமார் சுவாமிகள்)

இறையடியை நாடி அவன் பணி செய்து கிடப்பது இப்பிறவியின் சோக்கமாகும். எனவே ஜம்புவன்களையும் அதனிச்சொப்படி செல்ல விடாது நடுத்து இறைவழிப்படுத்த வேண்டும்.

ஜம்பொறிகளின் கடமை எம்பெருமானிப்பணிதல், பாடுதல் வஸம்வருதல், கும்பிடுதல், திவானித்தால் என் அப்பாற்கள் திருவங்க மாலையின் மிகவும் அழகாகக் கூறி அங்கங்களை விசயமாக எம்பெருமானிடம் ஆற்றுப்படுத்தியுள்ளார்.

ஜந்துபேர் அறிவும் கணக்கே கொள்ள
அளப்பருங் கரணங்கள் நான்கும்
சிந்தையை ஆக்குண்மொரு மூன்றும்
திருந்து சாதவீகமே யாக

இந்துவாஷ் சடையான் ஆடும் ஆனந்த
எல்லையில் தனிப்பெருங் கூத்தின்
வந்தபேர் இன்பி வெள்ளத்துள் தினைத்து
மாறில்லா மகிழ்ச்சியின் மகிழ்ந்தார்

(சேக்கிமார்)

ஏதுக்கு ஏதுக்கு (சேக்கிமார்)

கந்தர மூர்த்தி சுவாமிகள் சிதம்பரத்தில் நித்தம் நடனம் செய்யும் நடராசப் பெருமாணித் தரிசிதைச் சென்றார்.
கந்தர மூர்த்தி நாயனார் நடராசப் பெருமாணத் தரிசிக்கும் போது நின்ற பக்குவ நிலையைச் சேக்கிமார் சுவாமிகள் சொல்லோவியத் தாற் தீட்டித் தடுகின்றார்.

கணவ, ஒனி, ஹை, ஒத்து, நாற்றும் ஆய ஜெபுலன்களும் கந்தர மூர்த்தி சுவாமிகளின் கண்களாக மனம், புத்தி, சித்தம், ஆகங்காரம் தீடியிட் நான்கு கீரணங்களும் இறைவனின் திருக்கூத் தைக்கானும் சிந்தனைகளாக, தாமதப், இராசதம், சாதவீகம் ஆகிய மூன்று குணங்களும் சுதாஷிக் குணங்களாக, மாறி எம்பெரும்பரவின் திருக்கூத்தைத் தரிசித்தார்.

தன்னிலை மலர்ந்த வேணிப்பாக உன்றன

(சேக்கிமார்) திருநடம் குழ்பிடப் பெற்று

மன்னிலே வந்த பிறவியே எனக்கு

வர்விதாம் இனப்மாம் என்று

கண்ணி ஸ்ரவந்த அருவிகீர் சொறியக்

கைமங்லர் உச்சிமேற் குவித்துப்

பண்ணினால் நீடி அறிவரும் பதிகம்

பாடினார் பரவினார் பணிந்தார்

(சேக்கிமார்).

பண்ணின் பயன் நெல்லிசையைத் தருதல்' பாலீன் பயன் இன் சுவை தருதல், கண்ணின் பயன் நல்லோளியைத் தருதல், அது போல ஓம்புலன்களும் நற்பயனைத் தருதலே அவைகளால் நாம் அடையும் நற்பயனும்,

சிந்தனை செய்ய மனம் அமைத்

தேன் செப்ப நா அமைத்தேன் ஸிங்கு நினைமயைகை வந்தனே செய்யத் தலை அமைத்தேன், முகையி கூபையைகை தொழ அமைத்தேன் பெற்றுத் தீர்மான

பந்துளை செய்வதற் கன்பமைத்
தேன்மெய் யரும்ப வைத்தேன்
வெந்த வெண் எழிறவி சுசுந்
கிளவயான் விதித்தனவே

(Georgian)

எனத் தனக்கு ஜம்பெராறிகளும் ஜம்புவன்களும் இறைவணைத் தொழுவதற்காகும் எனப் பாடுகின்றார்.

இந்திரிய வயும் மயங்கிய மக்கள் அபிமானம் கொண்டு ஈடு-மைக்கும் மறுமைக்கும் துண்பத்தைத் தேடுகின்றனர். இந்திரி யங்கள் அபிமானத்தை, வளர்த்து சாதி மதச் சன்டை ஏற்றத் தாழ்வுகளையும் தந்து மனிதனின் பிறவி நோக்கத்தையும், நல்ல எண்ணங்களையும், செயற்பாடுகளையும் சிதராத்து விடுகின்றன. இப்படியான செயல்களை கீக்க வேண்டின் இந்திரியங்கள் வழிச் செல்லக்கூடாது என்பதை இறைவனே தடுத்தாள வேண்டும்.

“இந்திரிய வயமயங்கி யிறப்பதற்கே காரணமாய் அந்தரமே திரிச்துபோ யருதரகில் வீழ்வேந்துச் சின்னத்தீர்த் தெளிவித்துச் சிவமாக்கி யெனையான் அந்தமிலா வான்ந்தமணி கொடில்லை கண்டேனே ”

புன்வழிச் செல்லாது இறையுடன் இரண்டறக் கலந்த மணிவசகப் பெருமான் ஆவ்வாறு பாடுகின்றார்.

கோலால் குவர்வதற்கு நாலாறு காலில் சமத்தியிரு
காலால் எழுப்பி வளைமுதுகு ஒட்டிக் கைந்தாற்றி நரம்
பால் ஆர்க்கை யிட்டித் தகைகொண்டு வேய்ந்த அகம்
பிரிந்தால்
வேலால் குரிதொலைத்தோன் இருதா ள்ரி வெறின்கூயே

(அருணகிரிநாதர்)

“ மது வெள்ளாம் ”

“ கடவினுள் நாய்நக்கி யாங்குன்
 கருணைக் கடவினுள்ளாம்
 விடலரி யேனை விடுதிகன்
 டாய்விட லில்லடியா
 ருடவில் மேமன்னு முத்தர
 கோசமங் கைக்கரசே
 மடவின்மட் டேமணி யேழு
 தேயென் மதுவெள்ளாமே ”

அல்லும் பகலும் இடையருது நினைந்துகூம் சிவனடியாரீன் உள்ளத்தைக் கோயில் கொள்பவன். புவிதழிற் சரக்கின்ற தேனைப் போன்றவன் எம்பெருமான். சோதி வடிவானவன். தேன் கடலைப் போன்றவன், அத்தகைய உனது கருணை வெள்ளத்தைப் பயன் படுத்தாது வீணை காலங் கழிக்கின்றேன். கடல் போலத் தேனிருந்தாலும் நாய் நக்கித்தான் குடிக்கின்றது. அப்படி நானும் உன்திருவருள் தேனமுதப் பெருங்கடவில் இருந்து கொண்டு. உன்னையறியாது இருக்கு மென்னைக் கைவிட்டு விடாதே.

நீர் நிறைந்த தடாகத்தில் நாய் நக்குவதையும், நெற் குவியலைக் கோழி கிளருவதையும் நாம் எப்போதும் பார்க்கின்றேயும், இது அவைகளின் சபாவும், மனித இயல்பு அப்படியன்ற எதையும் பகுத்துணர்ந்து செய்யும் தன்மை யுடையவன்.

“ வெள்ளத்தில் நாவற்றி யெங்கும் விடிந்திருளாம்
 கள்ளத் திறைவர் கடன் ”

(உமாபதி சிவாச்சாரியர்)

“ காகம் உறவு கலந்துண்ணக்
 கண்மைர் அகண்டா காரசிவ
 போக மெனும் பேரின்ய வெள்ளங்
 பொங்கித் ததும்பிப் பூரணமாய்
 ஏக வுருவாய்க் கிடக்கு தையோ
 இன்புற்றிட நாமினி யெடுத்த
 தேகம் விழுமுன் புசிப்பதற்குச்
 சேர வாரும் செகத்தீரே ”

நாய் நன்றி யுள்ள மிருகம் ஆனால் மற்ற நாய்களுடன் சேர்ந்துண்ணும் தன்மை அதனீடு மில்லீ. காகம் எத்தித் திருடும் தன்மை படையது, ஆனால் தன்னினத்துடன் கலந்து உறவாடி உண்ணும் இயல்புடையது.

மனிதனிடம் இத்தன்மைகளுடன் மேலான குணம் இருக்க வேண்டும் “யான்பெற்ற இனபம் இவ்வையைகம் பெறுக” என்றாக்கு கிடைத்தற் கரிய பேரின்ப வெள்ளமாகிய தேஞ்சீர்தத்தைக் காசம் கலந்துண்பது போல உலக மக்களுடன் சேர்ந்து உண்டு மகிழ வேண்டுமெனத் தாயுமான சுவாமிகள் கூறுகின்றார்.

உலக போகம் கட்டாயம் கசப்பைத் தரக்கூடியது. இளமை என்றும் நில்லாது, விரைவில் மூப்புப், பிணி, சாக்காடு ஆகியவை கூக்களை அலைக்கக் கூடியவையாகும். எனவே தான் “காற்றுள்ள போதே தூற்றிக் கொள்ள வேண்டும்” என்ற பழமொழியைப் போல இந்த உடம்பு முதுமை யடைந்து நோய்வாய்ப்பட்டு உயிரை விடுவதற்கு முன்னே இறைவனை நினைந்து வழிபட்டு இறவாப் பெருநிலை யடைய வேண்டுமெனபதை இங்கு தாயுமானவர் வற்புறுத்துகின்றார்.

இரு நண்பர்கள் இருந்தார்கள். இவர்கள் நண்பர்களாக இருந்தாலும் குணங்களில் வேறுபாடு உடையவர்கள். ஒருவன் மதுப்பிரியன் மற்றவன் சிவப்பிரியன். இருவரும் ஒவ்வொருநாளும் தங்களின் அனுபவங்களைக் கலந்துகர யாடுவார்கள்.

ஒருநாள் மதுப்பிரியன் சிவப்பிரியனை மதுவருந்த வருமாறு அழைத்தான். மதுவின் குணத்தையங்களை விமர்சனம் செய்து “இன்று மட்டும் என்னுடன் வந்துவிடு” என்று மதுப் பிரியன் சிவப்பிரியனுக் கெஞ்சினை, சிவப் பிரியன் மதுப் பிரியனின் வேண்டுகோளை மறுத்து இன்று மட்டும் என்னுடன் சிவன் கோவி ஆக்கு வா, அங்கு உன் மதுவிலும் பார்க்க இனிமையான மதுவை அருந்துவாய், அது தெளிட்டாத் தேஞ்சீக இருக்குமென சிவத்தின் பெருமைகளையும் குணத்தையங்களையும் சிவப்பிரியன் வீரர்சித்தான்.

சிவப்பிரியனின் வேண்டுகோளுக்கு மதுப்பிரியன் மறுக்கவே இருவரும் தத்தம் பிரியர்களிடம் சென்றனர். மதுப்பிரியனுக்கு (கள்) அன்று புளித்தது. அதனால் அவன் கள்ளிலும் மேலான சிவத்தை நினைந்து வருந்தினான். சிவன் கோவிலில் நடக்கும் பூசை முதலிய வற்றை மனக்கண்ணால் கண்டான், சிவன் கோவிலுக்குச் சென்ற சிவப்பிரியனின் மனம் சிவக்கட்டியில் பதியவில்லீ கட்குடித்த வனிடம் ஓடியது. தனது நண்பன் குடுபோதையில் அடையும் இன்

பத்தை நினைந்தான், இதனால் இருவரும் இருவேறு பலனையடைந் தார்கள். கட்குடியன் சிவப் பேற்றையும், சிவப் பிரியன் பாவத் ஸதயும் அடைந்தார்கள், (ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர்)

“இருபிறப் பின்ராம் பறவைக் கீண்டி இமையவர்
முனிவர் உள்ளாம்
மரைமலர்க் கிடமாய் மலமெலாம் மண்ணீ
மன்றுகல் விழையினுல் விளங்கி
திரமதாய்த் தெளிவாய் நிரந்தர வானந்தத்
தேக்கமாஞ் சிவபிந்துதயோடு
மருவுறச் சேர்தி மன்வளவரசே மருவுகை அற்படீர் நிலையே”

என் மனமாகிய அரசு அன்னகீம் நிரந்தர ஆவந்தமாகிய நிருக்கு நிலையானதும் தேவர் முனிவர்களின் உள்ளக் கமலங்களுக்கு உறையுளா யிருப்பதும் தெளிவிடையதும், நல்ல பிராமணர்களால் போற்றப் பட்டதும் பாவங்களைப் போக்குவதும் புவனீயத்தைப் புலப்படுத்துவதும் நிலையுன்னதுமான சிவத்தியான மென்னும் மலர்த் தடாகத்தைச் சார்ந்திருப்பாயாக. சிறியோரைச் சேர்த்து என்னும் சிறுசிறு ஏவிகளுக்கு அலைவதால் வருகின்ற சிரமத்தை ஏன் அடைகின்றோம்.

(கிளாஞ்சிதமுகரி)

“அடியார் உள்ளத்துள் உள்ளாய்”

“வெள்ளத்துள் நாவற்றி யாங்குன்
ஏருன்பெற்றுத் துன்பத்தி என்றும்
விள்ளக்கி வேண் விடுதிகண்டாய்
விரும்பு மடியார்
உள்ளத்துள் ளாய்மன்னு முத்தர
கோசமங் கைக்கரசே
கள்ளத் துளேற் கருளாய்களி
யாத் களியெனக்கே”

பெருகி வருகின்ற நீரினுள்ளே இருந்ததொன்று நீரைப் பருகாமல் நாவுலர்ந்து. தண்ணீர்த் தாகத்தால் தவிப்பது போன்று உன்திருவருள் வெள்ளத்தினுள்ளே நின்று கொண்டு அதன் பெருமையை அறியாது துன்பத்தை அனுபவிக்கின்றேன். அற்ப பேரகங்களை விட்டு விலகி இருக்க முடியவில்லை. அப்படிப் பட்ட என்னை கீ ஒதுக்கித் தள்ளி விடாது உன்மீது அன்பு கொண்ட சிவன்டியாருடன் சேர்த்துத் திருவருள் புரிவாயாக, என்று வேண்டிப் பிரார்த்தனை செய்கின்றூர் மணிவாசகப் பெருமான்.

சிவன்டியார் திருக்கூட்டத்தினுள் என்றும் இறைவன் கூடி விருப்பவர், அத்தகைய திருக் கூட்டத்தில் என்னையும் சேர்த்த அருள் புரிய வேண்டும். அடியார்க் கெளியவன் சிவபெருமான், என்பதை மணிவாசகப் பெருமான் சிந்திக்கின்றார்.

“கறந்தபால் கண்ணலோடு நெய்கலந்தாற் போலச்
இறந்தடியார் சிந்தனையுன் தேனோறி நின்று”

(சிவபுராணம்)

“பண்ணிடைச் சுவைகள் பாடி
ஆடிடும் பக்தர்க் கெல்லாம்
கண்ணிடை மணியர் போலும்
கடலூர்வி ரட்ட அரே”

—அப்பர் சுவாயிகள்

“ சேவின்தேர் அளைய கண்ணார்
 திறம்விட்டுச் சிவனுக் கண்பாய்
 பாலுமதற் றயிர்நெய் யோடு
 பலப்பல ஆட்டி யென்றும்
 மாணினைத் தவிர நின்ற
 மார்க்கண்டற் காகவன்று
 காலனை உதைப்பர் போலும்
 கடலூர்ஸீ ரட்ட ஞரே ”

எனத் தாண்டக வெந்தர் இறைவன் அருள் புரியுமாற்றை
 இவ்வாறு பாடி மீண்டும்

“ சலமிலன் சங்கரன் சார்ந்த வர்க்கலரஸ்
 நலமிலன் நாடொறும் நல்கு வாண்ணலன்
 குலமின ராகிலுங் குலத்திற் கேற்பதோர்
 நலமிக்க கொடுப்பது நமச்சி வாயவே ”

என்றும் எம்பெருமான் அடியவர்கட்டுச் சுகத்தைச் செய்
 பவன், என்றும் புாடியுள்ளார்.

திருக்காளத்தி மலையில் இருந்த குடுமித்தேவருக்குச் சிவ
 கோகரியார் பக்தி சிரத்தையோடு ஆகம விதிப்படி ழுசை
 செய்து வழிப்பட்டுவந்தார். கண்ணப்ப நாயனார் அதற்கு மாருக
 ஆகுல் மிக்க அன்புடன் ழுசைசெய்து வழிபட்டார். கண்ணப்ப
 நாயனாரின் வழிபாட்டை எம்பெருமான் விரைவில் ஏற்றுக்
 கொண்டார். கண்ணப்ப நாயனாரின் அன்பு கண்ணைத் தோண்டி
 இரத்தம் வடிந்த இறைவனின் கண்ணுக்கு வைக்கும் அனுவ
 ராணப்பட்டமையால் ஏழுநாட்களில் கண்ணப்ப நாயனார் இறை
 வன் அருகிற சென்றார். இதனை மணிவாசகப் பெருமான்,

“ கண்ணப்பன் ஒப்பதோர் அன்பின்மை கண்டபின்
 என்னப்பன் என்றெழுப்பில் என்னையும் ஆட்கொண்டருளி
 வன்னப் பணித்தென்னை வாவென்று வான்கருணைச்
 கண்ணப் பொன்னீற்றற்கே சென்றுதாய் கோந்துமயி ”

எனப் பாடுகின்றார்

“ நெக்கு நெக்கு நினைப்பவர் நெஞ்களே
 புக்கு நிற்கும்பொன் னர்ச்சைப் புண்ணியன்
 பொக்கு மிக்கவர் ழுவும் நீருங்கண்டு
 நக்கு நிற்பவர் அவர்தமை நாணியே ”

(அப்பாச் சுவாமிகள்

“எனவ் துன்பத்திலும் இன்பத்திலும் சமமானவனே ஒடு, கல். பொன் இவற்றைச் சமமாய்ப் பாவிப்பவனே; வஞ்சிப்பையும் வெறுப்பையும் ஒன்றூய்க் காண்பவனே, திட்சித்த முடையவனே தன்னை யிகழ்வதையும் புகழ்வதையும் ஒன்றூக்கக் கொண்டவனே, மித்திரனிடமும் சத்துருவிடமும் சமமானவனே, ஆசைப்பட்டு ஆரம்பிக்கும் எல்லாக் கருமங்களையும் விட்டவனே அவனே குண தீதன் என்று சொல்லப்படுகிறுன்” என்பது பகவத் கிடைத.

“எவன் விருப்புள்ள அனைத்தையும் ஆத்மாவினிடத்துப் பார்க்கின்றுனே, இருப்புள்ள அனைத்திடத்தும் ஆத்மாவைப் பார்க்கின்றுனே; அப்பொழுது அவன் எதையும் வெறுப்பதில்லை, எப்பொழுது இருப்புள்ள அனைத்தும் ஆத்மாவாக ஆகி விட்டதோ அப்பொழுது ஒற்றுமையைக் கண்ட அவனுக்கு மயக்கமேது? துக்கமேது? ”

— உய்நிடதம்

“ ஒனி வந்த பூங்கழல் ”

“ களிவந்த சிந்தையொ டுங்கழல்
கண்டுங் கலந்தனுள
வெளிவந்தி லேளை விடுதிகண்டாய்
மெய்ச்சடருக் கெல்லாம்
தூளிவந்த பூங்கழல் உத்தர
கோசமங் கைக்கரசே
வெளிவந்த எந்தைபி ராணைனை
யானுடை என்னப்பனே ”

ஒனியைத் தருகின்ற மூலப்பொருளே, அணைத்திற்கும் பிரகாசத்தை அளிக்கும் நூண்ச்சடர் போன்றவனே என்னை உன்மயமாக்குவதற்கு டீ எழுந்தருளியதை நான் மகிழ்ச்சியோடு பார்த்தேன். ஆனால் உன்னோடு கலந்து உவகைகொள்ள இவ்வுலக போகவாழ்வை விட்டுவர நான் ஆயத்தமில்லை. அத்தகைய என்னை கீக்கிவிட டீ நினைவுகொள்ள வேண்டாம்.

பற்று என்பது போல்லாத தொற்றுநோயாகும் பற்றைப் பற்றிப் பிடிபதனால் இறைவனின் பூங்கழல்களை ஒரு நாளைக்கு ஒருநொடிப் பொழுதாயினும், இமையளவேனும் சிந்திக்க முடியாது வாழின்ற மக்கள் இன்று மலிந்துள்ளார்கள்.

இயாது வேலை, வேலை யென்று உலகவாழ்வில் மூழ்கிக்கிடக்கும் மக்கள் மீண்டும் பிறப்பிறப்பிற்கு ஆளாகின்றனர். வீட்டில் வேலையெதுவும் இன்றிச் சாப்பிட்டு வந்தமகனைப் பெற்றேர் வைதனர். சிதைவிப் பொருக்கமாட்டாத மகன் “எனக்கு உலகவாழ்வு வெறுத்துவிட்டது. அதனால் நான் காசிக்குப்போய்ச் சந்தியாசம் எடுத்துத் துறவற வாழ்வு வாழுவது கூடப் புண்ணியம் என்று பெற்றேர் பேசாது இருந்தனர்.

இந்த இனம் வயதில் என்மகனுக்கு வாழ்வு வெறுத்துவிட்ட தனப் பெற்றேர் ஆச்சரியப்பட்டனர். கவலையும் அடைந்தனர். ஏதோ எமது மகன் வேலையில்லை யென்ற விரக்கி இல்லாது சந்தியாசம் எடுத்துத் துறவற வாழ்வு வாழுவது கூடப் புண்ணியம் என்று பெற்றேர் பேசாது இருந்தனர்.

சிலநாட் சென்றபின்னர் அவர்கட்டு ஓர் கடிதம் வந்தது. நான் இங்கு ஓர் வேலையில் அமர்ந்துள்ளேன். நல்லவைதனம் கரு

கிட்டது. சீராந்தமாக வீடு, காணவியான்களிடமிருந்து உடனே வழவும் என்றழுதி விமான் அலுமதிச்சீட்டும் அனுப்பியிருந்தான்.

வேலையில் லையென்று தறவுடைன இருந்தவன் வேலைக்கூடத்தைம் அறவுநிலையை வெருத்துப் போகவாற்றவை விரும்பினதாக இந்நிகழ்ச்சி கற்பிக்கின்றது.

சங்கராச்சாரியார் சிறுபையஞக இருந்தபோது தாயிடம் சென்று “அம்மா நான் சந்தியாசம் எடுக்கப்போகிறேன் விடை தாருங்கள் என்று கேட்டார். “வேண்டாம் மகனே நீ யெனக்கு ஒரேயினியை வாழ்வதை நான் பார்க்கவேண்டாமா’ என்று வருந்தி இனிமேல் இவ்வாறு கூறக்கூடாதெனக் கதிதியழும் சங்கராச்சாரியாரிடம் கேட்டுக்கொண்டார்.

ஒத்தான் தாயும் மகன் சங்கராச்சாரியாருகும் துளிக்கக் கங்கை ஆற்றிற்குச் சென்றனர். மகன் நடு ஆற்றிற்குச் சென்று விட்டான். முதலையொன்று மகனை விழுக்கிக்கொண்டு இருந்தது. அதாவது சங்கரரின் இடுப்பளவும் முதலையின் வாய்க்கூக் அகப்பட்டு கொண்டிருந்த பொழுது “அம்மா” என்று கதறினார். தாயும் “மகனே” என்று கதறினார் “அம்மா என்னை வேண்டும் என்றியாசம் எடுக்க அனுசரி தாருங்கள் அப்போதுதான் இந்த முதலை என்னை விடும், என்னுயிர் மீது விருப்பமிருந்தால் உடலையாக விடை தாருங்கள்’ எனத் தன் கையிரண்டையும் மேலே உயர்த்திக்கொண்டு கேட்டார். தன் ஒரே புதல்வன், பலகாலம் தவமிழுந்து சிவனது கிருபையால் பிறந்த அருகை மகன் எப்படியாவது உயிருடன் பிளைத்தாற் போதுமென்ற சிந்தனையுடன் சங்கரரின் தாயர் “நீ சந்தியாசம் எடுத்து உயிருடன் வாழ விரும்புகிறேனென்று.. கூறியதும் முதலை விழுஷ்குவதை நிறுத்திப்பதாக ஆசி சங்கரரின் வசலாறு கூறுகின்றது.

போற்றியென் வாழ் முதலாகிய பொருளே

புலர்ந்தது பூங்கழற் கிளைதுளை மலர்கொண்டு ஏற்றி நின்திருக்கத் தெமக்கருள் மலரும் எழினைக் கொண்டு நின்திருவதி தொழுபோம்.

என்று மனீவரகார் பொதுமான் எம்பெதுமானிக் காலைப் பொழுதில் இவ்வாறு வணக்கின்றார்.

“பொதுமால் புகழும் பாதமே யல்லாத் பற்றுநான் மற்றிலேன் கண்டாய் தேடி நீ யாண்டாய் சிவபூத் தாரே இருப்பாருந் துறையுடை சிவனே..

முடிவ துங்கே வெப்பது முன்னோ
யுணர்த்துவ துணக்கணக் குறுதி
வாடினேன் கிழ்கு வாழ்க்கேலை கண்டாய்
வருவேன் நகுள் புரியாயே,,

இறைவனுடைய திருப்பாதங்களைச் சென்னிவீத் குட்டியா
மணிவாசகப்பெருமான், எம்பெருமானின் திருவடிகணப் புத்தந
இப்படிப் பாடுகின்றார்.

“எந்தநா முனக்கட்டமை யாகுநாலோ
எந்தாள் கதிவருதாள் எனிய வேஷநல்
சிந்தநாதா எதுவரைக்கும் மயன்சிற் ரகியால்
தெளிந்த துண்டேச மொனியாகித் தெளிய
தந்தாள் முதலின்பக் காங்கற் றல்லான் ரவேஶால்
தடை யறவா நந்த வெள்ளந் தானே பொங்கி
வந்தநா எனில்லை மேத்த வகைந்தெங் உன்னை
மறவாரின் பத்தாலே வாழ்கின் சேஷன்

— நடவடிக்கை

வினை அலைசிஸ்ர செந்துகூப்பார்த்து மணிவாசகப் பெருமான்
“நீ செடுநாள் வாழுவேண்டுமாயிக் கிறைவனுடைய பாதமலர்
குடி அவன்புகழ் பாடி அவனைத் தேடுதூக் யேண்டும். அப்படி நீ
செயற்படா விடின் பின்னதஞ்சூபோல்வராய் என்ற கநுததுப் புலப்பட.

“ ஆடுகின்றிலை கூத்துக்கடயான் கழற்கனமினை என்புகுகிப்
பார்டிகின்றினை பகதப்பதுஞ் செய்கினை பணி கிணிப்
குடிகின்றிலை குட்டிகின்றதுமின் (பாதமலர்

துணையிலி பினா நேஞ்சே
தேஷின்றிலை தெஞ்சுவதா நலநிலை செய்வதொன்றநியேகை”

என்றுபருகின்றார்.

“அன்னை அப்பன்”

“என்னையைப் பாவஞ்ச வென்டவு
ரின் றிநின் நெய்ததலைந்தேன்
மின்னையொப் பாய்சிட் டிடுகிங்
டாய்வுவமிக் கின்மெய்யே
யுன்னையொப் பாய் மன்னு முத்தர
கோசமங் லைக்கரடீச
யன்னையொப் பாசொன்க் கத்தனைப்
பாயென் னரும் பொருளே..”

நன்றாக ஆராய்ந்து சீர்தாக்கிப் பார்க்குமிடக்கு உலகின் உள்ள
மைப் பொருளாக இருப்பவர் நீயேயாலும் உனக்கு உப்புவாழம்
கூறக்கூடிய எப்பொருளும் இங்ரம்யான் நீயே உனக்கு ஒப்பாவ
அத்தகைய நீ எனக்குத் தாய்க் ந்தைகளாக இருக்கின்றாய் என் னு
டைய துன்பநிலையைப் பார்த்து அப்பா நீ ஏன் வருந்துகின்றாய்
என் பயப்படுகின்றாய் என்று அன்பு ஆகரவு காட்டி இன்மொழி
பேசவார் யாருமில்லை அத்தகைய என்னைக் கைவிட்டு விடாகே,

‘தடித்தவோர் மகவைத் கந்தை யீண்டுதித்தால்
தாயுடன் அணைப்பாள் தாய்டித்தால்
பிடித்தொரு தந்தை யணைப்பன் இங்கு
பேசிய தந்தையும் தாயும்
பொடித்திரு மேனி யம்பலத் தாடும்
புனிதா நீ யாதாலா வென்னை
யடித்தது போதும் அணைத்திடல் வேண்டும்
அம்மை யப்பா இவியாற் ரேனே’

(எட்டாலூர் வள்ளலூர்)

தனது மகன் குற்றம் செய்தபோது தந்தை அடிக்கப் போ
கும் போது மகனில் அடிவிழாது தாய் அணைத்த பாரது
காப்பாள், அதேமகனின் குற்றத்தைப் பொறுக்க முடியாத தாய்
அடிக்கப் போகும் போது, தந்தை மகனை அணைத்து தாய் அடியா
து விலக்கி விடுவார்,

ஏனக்கு தாய்தந்தை
நீயாக இருக்கும்போது அடிக்கலராமா? இன்யாவாசு அடிய! துவிகீ
எம்பெருமானே யென்று வட்டார்வள்ளவார் கிழக்கு நடராசப்
பெருமானை வேண்டுகின் றார்,

“ பெற்றதம் பிள்ளைக்குணங்களை யெல்லாம்
 பெற்றவர் அறிவுரே யல்லால்
 மற்றவர் அறியார் என்றன பீன்ற
 வள்ளலே மண்றிலே நடிக்கும்
 சொற்றவ ஒரெண் குணத்தவ நீ தான்
 குறிக்கொண்ட கொடியனேன் குணங்கள்
 முந்துநன் கறிவா யறிந்துமென் நூணை
 முனிவதென் முனிவு தீர்த்தருளே ,,

நல்ல பிள்ளையோ அல்லது கெட்ட பிள்ளையோ வென்று
 அறியும் தன்மை பத்துமாதமும் கமந்து பெறிற காயன்றி வேறு
 யாகுக்கும் அறிதல் இயலாத காரியமாகும், அதுபோன்று என்னைப்
 பெற்ற இறைவனே என்குணங்களை நீ நன்கறிவாய்* அவ்வாறு
 அறிந்தும் என்னைப் கோபித்துத் தண்டிக்கலாமா, ஆதலால் கேட்ட
 பயம் தீர்த்து என்னை ஆஸ்வாய். என மீண்டும் வட ஓர் வள்ள
 வார் எம்பெருமானை வேண்டிப் பிரசர்த்தனைகள் செய்தார்.

அப்பன் நீ அம்மை கீ ஜயனாம் நீ
 அன்புடைய மாமனும் காமியும்
 என்றும்

* அத்தாவுன் ணடியேனை அன்பா லார்த்தாய்
 அருள்நேரக்கில் தீர்த்தநீ ராட்டிக்கொண்டாய்
 எத்தனையும் அரிய நீ எள்ளை யானாய்
 என்னையான்டு கொண்டிரங்கி யேன்று கொண்டாய்
 பித்தனேன் பேதையேன் பேயேன் நாயேன்
 பிழைத்தனங்கள் அத்தனையும் பொறுத்தாகியங்கி ர
 இத்தனையும் எம்பாரமோ ஜய ஜையா
 எம்பெருமான் திருக்கருணை இருந்த காரே

என்று அப்பரடிகள் எம்பெருமானின் திருவருளினை உறவு
 முறையாற் புகழ்ந்து பாடுகின்றார்.

* அதாவது இலக்க மின்றிப் பூச்சியங்களைப் போட்டால்
 அவற்றிக்கு மதிப்புக் கிடையாது ஏதாவது ஓர் இலக்கத்தை மாச்
 னுக்கு எழுதிப் பின்னே பூச்சியங்களை எழுதினால் அவற்றிற்கு
 மதிப்பிரிஞ்சுபது போல முதற் கடவுள் ! பின்பு உலகம் என்று இருக்க
 தல் வேண்டும் .. என சிறி ராமகிருஷ்ணபகலா சு. அநுவியுள்ளார்

நன்றாகச் சிந்தித்துப்பார்க்கும் போது இல்லூ ஸ் உடலைத்
 தஞ்சபவரைகள் எஷ்டு பெற்றோர் எப்பேயா ஒருநாளைக்கு இவ்வட்டல்
 அழியும் உடலைத் தந்தவர்களின் உடலும் அழிந்துவிடும்
 ஆனால் எமக்குத் தேடுதற்கரிய ஞானத்தை அவிப்பவர் நித்திய

வள்ளுவரசிய எம்பெருமானே யாவர் அவரே எமது அண்ணையும் அப்பனும் என்று வணங்கும் போது எல்லா வழிர்களும் எமது சகோதரர்களாகும்.

சிபிச் சக்கரவர்த்தி மனுநீதி கண்ட சோழன் ஆகிடோர் பிறவழிர்களையும் தஞ்ஜையிர் போலப் போற்றி அரசாங்க மையால் இன்றும் அவர்கள் மகிகர் உள்ளத்திலிரும் நெஞ்சிலிருந்து உறைந்து வாழ்கின்றார்கள்.

ஒருசிறிய புறாவிற்காக தன்னையே தியாகம் செய்ய முடிவந்தார் சிபிச் சக்கரவர்த்தி பகவின் கன்றைக் தேர்ச் சில்லால் கவுணமின்றி மகன் நெரித்தமையால் மனுநீதி கண்ட சோழன் தானே தன் மகனைத் தேர்ச் சில்லால் நெரித்துக்கொன்றார் இவர் கவின் செயற்கரிய செயலைக் கண்ட எம்பிரான் இறந்த ஏ டி களை மீட்டு கொடுத்தானல்லவா?

திருஞான சம்மந்தர் தந்தையுடன் சென்ற போது தந்தை குளக்கட்டில் இருத்தி விட்டுக்குளித்தார் தந்தையைக் காண்த சம்பந்தர் ஞானத்தந்தையை நோக்கி அம்மே அப்பா வெள்ளு அழ எம்பெருமான ஞானப்பால் கொடுக்க வில்லையா?

இகபரமாய் இருப்பவன் இறைவன்

.. பொருளே தமியேன் புகலிடமே
 நின்புகழ் இகழ்வார்
 வெருளே யெனவிட் டுடுதிகண்
 டாய்மெய்ம்மை யார்விழுங்கும்
 மருளே யணிபொழில் உத்தர
 கோசமங் கைக்கரசே
 யிருளே வெளியே யிகபரா
 மாகி யிருந்தவனே

எப்பொழுதும் இருந்தபடி இருக்கும் உன்னமீப் பொருளே
 ஆதரவு இல்லாத எனக்கு ஆதரவாய் இருப்பவனே. உன்னை
 நினைப்பவர்க்கு அச்ச மூட்டுபவனே மெய்ப் பொருள் உணர்ந்த
 ஞானியர் விரும்பும் ஞானாமிர்தமே அஞ்ஞான மாகிய இருநூம்
 மெஞ்ஞாஸூர்யகிய ஒளியும் பேரன்றலனே உகாமகவும் அதற்கப்
 பாலான உலகமுமாக இருந்தபவனே! என்னைக் கை விட்டு விடாடே
 இறைவன் எகும் எரியறு நீர்போல வியாபித்துள்ள னர்
 எங்கும் நிறைந்து இருக்கும் இறைவனை அப்பர் கவாமிகள்

விறகிற் தீயினன் பாலிற் படுநெய்போல்
 மறைய நின்றான் மாமணிச் சோகியான்
 உறவு கோல் நட்டு உணர்வகயிற்றியால்
 மறுக வாங்கிக் கடையமுன் நிற்குமெ

இறைவன் விறகில் தீயாக இருக்கிகிறான் பாலில் தூங்
 யாகவும் காணப்படுகின்றான். விறகைவிறகாசப் பார்க்கும்பே. காது
 நெருப்புக் காணப்படுவதில்லை நெருப்பை பற்ற வைத்தவுடன்
 விறகிற் தீயாகக் காணப்படுகின்றான். பாலுல் இந்து நேரடி
 யாக நெய்னடுக்க முடியாது பாலில்மறைந்து இருக்கும் நெய்யை
 எடுக்கவேண்டின் பாலை நன்றாகக் கூய்ச்சி ஆற்றவைத்து உறை
 யிட்டு மறுநான் மத்தினால் கடையும் போதுதான் நெய் யெ
 டுக்க முடிகின்றது அதுபோல மனம் பக்குவும் அதைத்தால்
 இறைவனைக் காணமுடியும் என்பதை இத்தோராம் என்க
 வைத்தின்றது.

இரணிய சீபு அகங்காரப் பிக்கவன் அக
 னால் தேவர்கள் முதற்கொண்டு எல்லாருமே இரணிப்பாடும்
 என்ற பின்பே எக்கரரியத்தையும் செய்து வந்தனர் ஆனால்

இரணியன் பிரகலாதனை மட்டும் “இரணியாயநம் என்று கூறா
யன் ஆத்திரமடைத்து உளது நாராயணன் எங்கு இருந்தான்
என்று பிரகலாதனைக் கேட்டான் பிரகலாதனை நாரா என்
நூணிலும் இங்பான் துரும்பிலும் இருப்பான் என்று கூறினான்

பிரகலாதனைக் குறிய வசனங்கள் இரணியக்கிப்புக்கு
ஆத்திரமுட்டவே, பக்கத்தி ஈ இருந்த தூணை உடைத்தத் து
“இதிலும் இருப்பனா?” என்றதும், நாராயணன் நரசிங்க
அவதார மெடுத்து இரணியக்கிப்புவை உடைத்துக் கொறஞ்சு
விழ்ஞா புராணங்கள் மூலம் அறிய முடின்றது

“அங்கின் கிணாதபடி யெங்கும் பிரகாசமா
யான்த பூர்த்தி யாகி
அருளோடு நிறைந்த தெது தன்னருள் வெளிக்குனே
யகிலர்ணடகோடி யெல்லாம்
நங்கும் படிக்கிச்சை வைத்துயிர்க்குயிராய்த்
தழைத்ததெது மஸவரக்கினில்
தட்டாமல் நின்றதெது சமயகோடி களொல்லாம்
தந்தெய்வ மெந்தெய்வமேன்
தெங்குந் தொடரீந்தெதிர் வழக்கிடவும் நின்றமெது
எங்கனும் பெருவழக்காய்
யாதினும் வல்லவோரு சித்தாகி யின்பமா
யென்றைக்கு முள்ளதுமேல்
ஙங்குல்பக றறநின்ற வெல்லையுள் தெது அது
கருத்திற் கிசைந்தது எது
கண்டன வெலா மோன ஏழுவெளிய தாகவும்
கருதி யஞ்சலி செய்குவாம்”

தாயுமானவர்

“வாணாகி மண்ணாகி வளியாகி யாளியாகி
மூணாகி உயிராகி யுண்மையுமாய் இன்மையுமாய்க்
கோணாகி யானெனதென் றவரவரைக் கூத்தாட்டு
யானாகி நின்றானைய என்சொல்லி ஒழுத்துவேணே”

மணிவாசகப் பெருமான்

எம்பெருமான் ஐம்பூதங்களாயும் ஊனாயும் உயிராயும் எங்கும்
பரந்திருப்பதை இவ்வாறு கருகின்றார்.

“வடிவெ லாழின் வடிவென வாழ்திடாக
கடிய னேனுமுன் காரணம் காணபேனோ
நெடிய வசனே வெங்கும் நிறைந்தொளி ர
அடிகளே அரசே அருள் அத்தனே

எல்லாப் பொருள்களிலும் உள்ளும் புறமுமாய்க் கலந்து
நின்று அவைகளைப் காரியப்படுத்தி அவைகளே யென்று சொல்
ஹம்படி இறைவன் எங்கும் சர்வதியாபியாக இருக்கின்றான்
இவ்வுண்மைகளை அறிந்தவரே எப்பொருமானின் முதன்மையைக்
காண வல்லவர்கள் அவ்வாறு காண முடியாதவர்கள் பிதற்றித்
திறவார்கள்.

“இருக்கின்ற தென்படிகை யன்டம் பாதான
முதுக்கொடு தன்னடு யேரங்கவில் அன்னக்
கருக்கொண்டு வெங்கும் கலந்திவன் நானே
இருக்கொன்றை வைத்த செஞ்சடை யானே”

(திருமத்திரம்)

“விற்றுக்கொள் ஒற்றிவை”

“இருந்தென்னே யாண்டுகொள் விற்றுக்கொள்
 சொற்றிவை யெனினல்லால்
 விருந்தின னேனே விடுதிகண்டாய்
 மிக்க நஞ்சமுதா
 வருந்தின னேமன்னு முத்தர
 கோசமங் கைக்கரசே
 மருந்தின னேபி றவிப் பிணிபட்டு
 மடங்கினர்க்கே.

தேவர்களை வாழ்விப்பதற்காக நஞ்சை அழுதாக ஏற்ற எம் பெருமானே, பிறவிப் பெருங்கடலுள் அழுந்துபவர்கட்குத் தெப்பமாக நின்று கரைசேர்ப்பவனே! எனக்கு முன்னே எழுந்தருளி வந்து என்னை விற்றுக்கொள் அல்லது ஒற்றிவை. என்று சொல் வதன்றி வேறு நான் என்னசெய்யக் கடவேன். உன் அருளுக்கு விருந்தினாய் வந்திருக்கு மென்னை வெறுமனே விட்டுவிட வேண்டாம்.

திருப்பாற் கடலில் தேவர்களும், அசரர்களும் தேவர்மிர்தம் எடுப்பதற்காக மேருமலையை மத்தாகவும், வாசகி என்னும் பாம்பைக் கயிருகவும் வைந்துக் கடைந்தார்கள். வாசகி என்னும் பாம்பு வேதனை பொறுக்கமுடியாது நஞ்சைக் கக்கியது. அந்தஞ்சை தேவர்களையும், அசரர்களையும் தூரத்தியது.

தஞ்சீன் கொடுமையைத் தாங்கமுடியாத தேவர்களும், அசரர்களும் எம்பெருமானைச் சரன் அடைந்தார்கள், எம்பெருமான் அவர்கள்மீது கருணைகொண்டு அந்த நஞ்சை ஏற்றுர் என்பது புராணக் கணதயாகும்.

எம்பிரானைச் சாணடைந்தால் தீங்கெதுவும் இல்லை. அவன் ஆன்மாக்களை ஆளுகின்றமையால் ஆண்டவன் என்ற நாமத்தை உடையவன். தன்னை நம்பினேரையும் பூரணமாய் சரணாக்கியடைந்தோரையும் ஆட்கொள்வான்.

திருக்கைலாய் மலையில் எம்பெருமானும், எம்பெருமாட்டியும் வீற்றிருந்தனர். எம்பெருமானுக்கு மலர் எடுத்து மாலைதொடுக்கும் பணியைச் சுந்தரர் செய்துவந்தார். எம்பிராட்டிக்கு மலைரெடுத்து மாலை தொடுக்கும் பணியை கமலினி, அநிந்தினி இருவரும் செய்துவந்தனர்.

ஒருதாள் நந்தவனத்தில் மூவரும் ஒருவரை ஒருவர் சந்திக்க நேர்ந்தது. சந்தரர் கமலினிமீதும், அந்தினிமீதும் காதல் கொண்டார். அவ்வாறே அவ்விரு பெண்களும் சுந்தரர்மீது காதல் கொண்டனர். இச்செய்தியைச் சிவபெருமான் ஞானதிருஷ்டியால் அறிந்து “சுந்தரா ஸி மாதர்மீது மையல் கொண்டாய் ஆதலால் கூவுகுசென்று அவர்களுடன் இன்பம் துய்த்துப் பின்னர் இவ்வன் வருக” வென்றார். “நான் மன்னிலே பிறந்து மயங்கும் போது என்னைத் தடுத்தாள்” வேண்டுமெனச் சுந்தரர் கேட்டுக் கொண்டார். எம்பெருமானும் அதற்கு அருள் செய்தார்.

அதன்பின்னர் சுந்தரமூர்த்திநாயனுர் திழுவாரூரில் பிறந்து நரசிங்கமுனையாரால் வளர்க்கப்பட்டார். சகல கல்வி, சால்தீரங்கள் யாவும் அந்தணரில் விதிப்படிகற்றுத் திருமணவயதை அடைந்தார்.

சடங்கவி சிவாச்சாரியாரின் மகளைத் திருமணஞ்செய்ய நிச்சயிக்கப்பட்டது. சுந்தரமூர்த்திநாயனுர் மணமகன் கோவத்தில் மணமகள் வீட்டில் மணவறையில்வந்து எழுந்தருளி இருந்தார். அங்கே ஓர் சிவண்டியார் வந்தார். இச்சிவண்டியார் வேறுயாருமல்ல. முன்பொருமுறை சுந்தரமூர்த்திநாயனுர் வேண்டிக்கொண்ட படி தக்கநேரத்தில் சுந்தரமூர்த்திநாயனுரை ஆட்கொள்ளலந்த சிவபெருமானே யாவர். அம்மறையவர் திருமணப்பந்தவிலே நின்ற மற்ற மறையவரைப்பார்த்து

“ஆவதிது கேண்மின் மறையோர் என்னடி யான்திக்காவல்தகர் ஊரானிது நான்மொழிவு தென்றுன் தேவரையும் மானயன் முதல் திருவின் மிக்கார் யாவரையும் வேறுடிமை யாவுடைய எம்மான்”

“அக்காலம் உன்தந்தை தன்தந்தை ஆள்ளோலை சதலால், இக்காரியத்தை இன்று நடத்துவதை விட்டு, எனக்குப் பணிசெய்ய வாரும் என்றார். இவ்வாறு எம்பெருமான் ஏன் கூறவேண்டும். முன்னமேயே சுந்தரமூர்த்திநாயனுர் தன் ஜை எம்பிரானிடம் கூரணமாக ஒப்படைத்தார். தன்பக்தனின் வேண்டுகோளின்படி எம்பெருமான் ஆட்கொள்ள இவ்வாறு வேடந்தாங்கி ஆட்கொண்டார்,

“வேண்டத் தக்கது அறிவோய் ஸி

வேண்ட முழுதும் தருவோய் ஸி

வேண்டும் துயன்மாற் கரியோய் ஸி

வேண்டி யென்னைப் பணிகொண்டாய் :

வேண்டி யாது அருள் செய்தாய்

யானும் அதுவே வேண்டினல்லால்
வேண்டும் பரிசொன் றுன்டென்னில்
அதுவும் உன்றன் விருப்பன்றே ”

என்றும்

“ அன்றே யென்ற ஞவியு
முடலு முடமை யெல்லா முங்
குள்றே யனையாய் யென்னை
யாட்கொண்ட போதே கொண்டிலையோ
இன்னேர் இடையூ ரெனக்குண்டோ
வெண்டோள் முக்கண் எம்மானே
நன்றே செய்வாய் பிழைசெய்வாய்
நானே விதற்கு நாயகமே ”

“ நாயிற் கடையாம் நாயேனை
நயந்து நீயே யாட்கொண்டாய்
மாயப் பிறநி யுன்வசமே
வைத்திட் டிருக்கு மதுவன்றி
யாயக் கடவே ஞனேதா
ஞன்ன தோவிங் கதிகாரங்
கையத்திடுவாய் யுன்னுடைய
கழ்றகீழ் வைப்பாய் கண்ணுதலே ”
என மணிவாசகர் கூறுகின்றார்.

“ அன்னிய ரல்லராய் என்னையே நினைந்து யானும் உபா
கிக்குங் நித்திய தவிசிக்கு சுகத்தை தான் செய்கின்றேன் ”
(பகவத்திதை)

பூதாங்கிய பாதாலி சுவரை சூதாங்கியெடு
நினைவி சூதாங்குபடிக்க வீங்குப்பி சூதாங்குப்பு சூதாங்குப்பு
பூதாங்கிய சூதாங்கு காங்கிர வீங்கு. பொதுத்திதை கூதியை
ஏங்கி ஏங்குத்திதை சூதாங்கு சூதாங்குப்பு பூதாங்குப்பு
நூதாங்குப்பு பூதாங்குப்பு சூதாங்கு காங்கிர

“ குதை சுகலை சூதாங்குத்திதை ”
கூதாங்கு காங்கு பூதியை

“வல்வினைக் காடு”

“மடங்கவன் வல்வினைக் காட்டைநின்
மன்னருட் ஷக்கொளுவும்
விடங்கவன் றண்ண விடுதிகண்
டாய்யென் பீறவியை வே
ரொடுங்களைந் தாண்டுகொ ஞுத்தர
கோசமங் கைக்கரசீச
கொடுங்களிக் குன்றுரித் தஞ்சவித்
தாய் வஞ்சிக் கொம்பினையே”

தர்ருகா வனத்து இருவிகளால் விடப்பட்ட மிகவும் கொடு கையும், மலைபோன்றதுமான யானையின் தோலையுரித்துப் போர்த்த எம் பெருமானே ! என்னை வருத்தும் இக் கொடிய வினைகளாகிய காட்டை உனது ஞானக்கிணியினால் அழித்து என்கூப் பீழ்த் திருக்கும் பிறவிப் பினியை நீக்கியருள்வாய்.

நிதிக்கு மாருக நடப்பன யாவும் தீவினாகண் ஆகும் வல் வினைக்காடு என்பது, வினைகளின் கூட்டத்தைக் குறிப்பது ஆகும் வினைகள் கூடக்கூடத் துன்பமும் கூடிக்கொண்டே போகும்.

ஓங்கி வளர்ந்த காட்டினுள்ளே கொடிய விலங்குகள் வாழு கின்றன, ஆறலைக் கள்வரும் வாழ்கின்றார்கள், மிருகங்களும் கள் வரும் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் தீமை செய்கின்றதை நாம் அறிவோம். அதுபோல எம்முடன் கூடி வாழுகின்ற ஐம் புலன்களும், முங் மலங்கள், முக் குணங்களில் சாத்வீகந் தவிர்ந்த கற்ற இரண்டும் சேர்ந்து வினைகளை வளர்த்து வருகின்றன. இவ் வினைகள் முனையிடும் போதே அழித்துவிட வேண்டுமானால் இறை வழிபாடு வேண்டும்.

இறைதொண்டைச் சிரமேற் கொண்ட மணிவாசகப் பெருமான் பாண்டியனின் பொன்னை எம்பெருமானின் கோயிற் பணிக்கு அளித்தார். இதனை யறியாத பாண்டியன், மணிவாசகப் பெருமானைப் பலவாறுகத் தண்டித்தான் இத்தண்டனைகளைப் பொறுக்க முடியாமல் மணிவாசகப் பெருமான்

“தொல்லையோர் இருவர் தேடும்
சோதியே யாது செய்வேன்

தில்லையோர் பரவ நிற்ற
 தெய்வமே யாது செய்வேன்
 இல்லையோ கருணை நின்பா
 வின்ரெனை யடிமை கொண்டா
 யல்லையோ தமியேன் இன்ன
 வறிதயோ வறிந்திலையோ ”

“ பரித்திர ண்ணரியே யான
 பான்மை கண்டடியேன் தன்னை
 வருத்தின ரிதனை மாற்ற
 வல்வநீ வாரா யென்னிற்
 தரித்தனை விடத்தை யென்னும்
 தன்மையும் புரங்கன் மூன்றால்
 எரித்தது மென்கொ லோவென்
 நிரங்கினர் எவர்க்கு மிக்கார் ”

தனது பக்தனின் இன்னைக் கண்ட எம்பெருமனே, மதுரை நகரை அழிக்க வைகை நதியை ஏவினார். மதுரைமா நகர் வைகை நதியினால் அள்ளுண்டு சென்றது இதனை அறிந்த பாண்டியன் தனது மந்திரிமாரை நோக்கி

• ஆதியாங் கடவுள் எந்தை
 யால்வா யமலன் மக்ஞை
 பாதியாங் சிறந்த பூசை
 பண்டையிற் குறைந்த துண்டோ
 தீதியாந் தவத்தின் மிக்கார்
 நெஞ்சகம், புழுங்க மன்மேற்
 தீதுயர்கு செய்த துண்டோ
 செப்புமின் அமைச்ச ரென்றுன் ”

அதற்கு அமைச்சர்கள்

விளைவிலை விளங்கின மறிசேர் சென்னி விளைவிலை
 வித்தகர் பத்த ரான் விளைவிலை
 வளந்திகழ் வாதலூர் விளைவிலை
 வருந்திய வளப்பி னீக்கி விளைவிலை
 யுளங்கொள் மகிழ்ச்சி செப்பி விளைவிலை
 னுறுபுன ஹார்கொ ளாதென் விளைவிலை
 றன்ந்தறி வறிந்து கூறி விளைவிலை
 யாங்கவர் தொழுது நின்று ”
 எனக் கடவுண்மா, முனிவர் கூறுகின்றுர் விளைவிலை

‘‘ தொண்ட ராகித் தோழுது பணிமினே
பண்ணெட வல்வினை பற்றற வேண்டுவீர்
விண்ணடவர் புரூபன் ஒரு மாத்திரைக்
கொண்ட வண்ணுறை யுங்குட மூக்கிலே ’’

அப்பர் தேவாரம்

இப்பிறவியில் வறுமை நோய் முகவிய துண்பங்களால் வருந்து வதன் காரணம் முண்பிறவியிற் செப்த தினினையாகும். இப்பிறவியில் செல்வம், நோய்யின்மை ஆகிய தன்மையோடும் கவனி கேள் விகளிற் சிறந்து விளங்கக் காரணம் பூர்வ ஜென்மத்திற் செப்த புண்ணியமாகும்.

அதெந்தி பிழைத்து வீட்டால் தனக்கு மட்டுமல்ல அந்தாட்டிற்கே கொடுதி யுண்டாகுமென் மகரண்கள் குறியுள்ளார்

கவியக ஆரம்ப காலத்தில் ஓர் முனிவர் துவாரகை நோக்கி விரைவாக நடந்து கொண்டார். அப்போது அங்கு நின்ற இடைச் சிறுவனுருவன் வயிற்றில் இரும்பு உலக்கையை வைத்துக் கட்டிக் கொண்டு “எனக்கு என்ன குழந்தை பிறக்குமெனக்” கேட்டான் சிறுவனின் குறும்பைக் குறிப்பா லுணர்ந்த முனிவர், ஆத்திரமடைந்து “இன்னும் பத்து மாதத்தின் பின் ஓர் இருப்புலக்கை பிறக்கும், இவ்வுலக்கையாலே யாதவ குலம் நாசமாகும்” என்று சபித்து விட்டுச் சென்றார்.

பத்து மாதத்தின் பின் இருப்புலக்கை பிறந்தது. யாதவர்கள் பியந்து அவ்வுலக்கையை மணலாக இராவி நடுக்கடலுள் கொட்டி விட்டார். ஆனால் ஆம் மணல் அலையினால் அள்ளப் பட்டுக் கலரயில் வந்து புல்லாக முளைத்தன.

யாதவர்கள் விழாக் காலங்களில் மது அருந்துவது இயல்ல அப்போது நடந்த மாரியம்மன் விழாவிற்கும் குடித்தார்கள் இதனால் குரோதம் உண்டாகியது. உடனே கரையிலே நின்ற புற களைப்பிடுங்கி ஒருவருக் கொருவர் அடித்துக் கொண்றார்கள் யாதவ குலம், முனிவரின் சாபப்படி அழிந்து விட்டது. தற்செயலைக் கொண்ட ஒரு வேடன் அங்கு காணப்பட்ட புற்களை எடுத்துப் பார்த்தான் நல்ல வலிமை யுள்ளதாகக் காணப்பட்டது. எடுத்து அம்பளுத் தூணியில் வைத்துக் கொண்டு வரும் போது, மரத்தின் கீழ் ஏதோ ஆடுவதைக் கண்டான், குருவியென நினைந்து கொண்டு வந்த புல்லொன்றினால் எய்தான்.

வேடன் கிட்டச் சென்று பார்த்தான். கிருஷ்ணபகவானின் கால் விரலில் அவன் எய்த புல் காணப்பட்டது. அப்போது தான் வேடன் தான் விட்ட தவறை யுணர்ந்து வருந்தினு ஜனப் பாரதத்தில் கூறப்படுகின்றது.

துக்கால மக்கள் தருமத்தைப் பேணினர் அதீமங்கள் நாட்டில் வளர விடாது பாதுகாத்தனர். வினைகள் பலபல கடர்ணங்களால் வளருந்தனமையானவை. இவகளை விபரித்துக் கூறுவதானால் கட்டுரை மிகவிரியும்.

நீலமு ஆறுமுக நாவலர் விதிக்கப் பட்டவை விலக்கப் பட்டவை, என்ற வரிசையில் மக்கள் செய்யக்கூடிய கர்மங்களையும் செய்யக்கூடாத கர்மங்களையும் விளக்கிப் பாலபாடத்திற் கூறி யுள்ளார்.

ମୁଣ୍ଡିଲାକୁ ଯଦି କାହାରେବେଳେ ପାରିବାକାଳିତ୍ତିପାଇଁ
ଦେଇ ନିର୍ମାଣିତ କୁଟୀର୍ବଳେ କୁଟୀର୍ବଳେ କୁଟୀର୍ବଳେ କୁଟୀର୍ବଳେ
ଯାଏନ୍ତିକି ଏବଂ ଏହାରେବେଳେ କୁଟୀର୍ବଳେ କୁଟୀର୍ବଳେ କୁଟୀର୍ବଳେ

“கொம்பரில்லாக் கொடியானேன்”

卷之三

“ கொம்பரில் லாக்கெடி போலவ
மந்தனன் கோமளமே
வெழுப்பின் தேஜை விடுதிகள்
டாய்விண்ணர் நண்ணுகில்ல
வும்பருள் எாய்மன்னு முத்தர
கோசமங் கைக்கரசே
யம்பரமே நிலனே அனஸ்
காலொடப் பானவனே ”

தேவர்களாலும் அறிய முடியாததும், எட்டாததும் ஆன பரம் பொருளே! பஞ்சபூதங்கள் ஆனவனே எப்பொழுதும் இள மையாக இருப்பவனே! பற்றிப் பிடிக்கும் கொழுகொம்பற்ற கொடி சுழல்வது போன்று நான் மனம் தடுமாறித் தவிக்கின்றேன். அப்படிப்பட்ட என்னைக் காத்துக் கருணைசெய்வாய்.

மணினாசகப் பெருமான் தன்னைக் கொடியாகவும், எம்பெருமானைக் கொம்பாகவும் உருவுகித்துக் கூறுகின்றார். காற்று வீசும் போது கொம்பில்லாத கொடி அங்கு மிங்கும் அசைந்து, அசைந்து ஆடுகின்றது. அதன் கொழுந்துகள் நிலத்திலே விழுந்து துவண்டுபோகின்றன வெயிலிற் துவண்ட கொழுந்துகள் காய்ந்து விடுகின்றன. எனவே கொடியைப் பாதுகாக்கக் கொம்பர் தேவைப்படுகின்றது.

ஜம்புலன்களாகிய காற்றும், மும்மலங்களாகிய குரைவனியும் கொடிபோன்ற உயிரைச் சித்திரவதை செய்வாது இவ்வுயிர் இறைவனுகிய சொம்பரைப்பற்றி இருக்கவேண்டும் என்ற சிந்தனையை மணிவாசகப்பெருமான் தூண்டி விடுகின்றுதல்லவா.

“ காவிக் கமலக் கழலுடன்
 சேர்த்தென்னைக் காத்தருள்வாய்
 தூவிக் குழமயில் வரகனனே
 துணையேது மின்றித்
 தானிப் படரச் சொம்பாச்
 இல்லாத் தனிக் கொடிபோற்
 பாவித் தனிமங்க தன்ளாடி
 வாயுத் துதிக்கின்றதே ”

என அருணகிரிநாதர் நிலைய முருகப்பெருமானுக்கு இவ்வாறு கூறுகின்றார்.

அருணகிரிநாதர் தனது இளமைக் காலத்தைத் தகாத வழி கணிற் கழித்துவந்தார். தமையனார் இவருடைய நடைமுறைகளை அறிந்து வீட்டை விட்டுத்துரத்தினார்.

தொழுநோயும் அருணகிரிநாதரை ஆட்கொள்ள அருணகிரிநாதர் முருகன் கோபுரத்தின் மேலே இருந்து கீழே குதித்து இறக்கமுயன்றார். பூர்வபுண்ணியப் பலன்போலும் முருகப்பெருமான் அருணகிரிநாதரை ஆட்கொண்டார்.

“ சௌடிமுந்த அன்றிலைப்போல் துயரமானேன்

தோகைமயின் வாயில் அகப்பட்ட சுப்பமானேன்
காடுகளில் இனம்பிரிந்த கலைகளானேன்

கருங்கடலிற் காற்றழிக்கும் கப்பலானேன்

ஒடுகின்ற பாய்மாத்தின் காகமானேன்

உற்றார் ஒருவரில்லாப் பித்தனுனேன்

பாடுபட நான்றியென் பழனிமலை வேலா

பச்சைமயில் ஏறிவங்தென்னை இரட்சியபாயே ”

இவ்வாறு துணையேதுவும் இல்லாத ஒரு பக்தர் தன்னிலை பற்றிப் பாடுகின்றார்.

“ பற்றுக பற்றற்றான் பற்றினை யப்பற்றைப்

பற்றுக பற்று விடற்கு ”

திருக்குறள்
பாண்டியனின் கட்டணைய நிறைவேற்ற இயலாமையால்,
குறைவிலா நிறைவாகிய எட்டுப்பெருமானை நேரக்கிப் பிட்டுவித்துச்
செனம் செய்யும் செமிமனக்சென்வி

“ தாயுமிலை தந்தையிலை தமருமிலை தமியேனைப்

பேயுடன் தின்னாலும் பிரித்தறிய வொண்ணாது

தீயதென திலம்பாடு என்கிந்தையில் வெந்துயர்தீர

கீயருளா தொழில்நுயிர் நீப்பேன் மற்றென் செய்கேன் ”

என்று கண்ணீர்மழை இருகண்களாலும் கொட்ட இவ்வாறு பாடுகின்றார்.

இரு ஊரில் சிறுவன் ஒருவளிருந்தான். அவன் அடர்ந்த பெரிய காட்டைக் கடந்தே அடுத்த ஊரில் கல்விகற்கவேண்டி இருந்தது.

கண்ணன் என்ற சிறுவன் தாயை நோக்கி “அம்மா எனக்குப் பன்னிக்கூடத்திற்குப் போகப் பயமாக இருக்கின்றது. காட்டிற்குள் போனதும் அதிகப்பயமாக இருக்கின்றது. எத்தனை தாலைக்குத் தனித்துப் பயந்து, பயந்து போவது என்று அழுதன்.

“அழாதே என் செல்லக்கண்ணு. காட்டிற்குள் செல்லும் போது பயமாக இருந்தால் உன் அண்ணு கண்ணவேக கூப்பிடு, அன்ன் எப்போதும் உனக்குத் துணையாக வருவான்” என்று தாய் சொன்னாள்.

கண்ணனும் தாயின் சொல்லை நம்பிக் காட்டின் ஊடாகச் செல்லும்போது அதிகப்பயம் வந்தது “கண்ணு, கண்ணு” என்று கூப்பிட்டான், கண்ணனைக் காணவில்லை, “அண்ணு கண்ணு, அண்ணு கண்ணு” வென உரத்துக்கூப்பிட்டான். உடனே கண்ண பிரான் அங்கு வந்தார், “பயப்படாதே தமிழ் எப்போதும் கூப்பிடு நான் உண்ணைக் கூட்டிச் செல்வேன்” என்று கூறினார்.

இருநாள் கண்ணனின் தாயார் “கண்ணு இப்போது உனக்குப் பயம் வருவதில்லையா”. வென்று கேட்டாள், ‘இல்லையம்மா அண்ணன் கண்ணன் எப்போதுச் சுனையாக வருவான் அதனுல் பயமின்லை’ யென்றுள், இறைவனின் துணையை எண்ணித் தாய்யுரிப்படைந்தாள்.

ஸ்ரீராம கிருஷ்ணர்..

எனவே எப்போதும் இறைவனியே நம்பியிருத்தல்வேண்டும்.

“புலனால் அலைப்புண்டேன்”

“ஆளை வெம் போரிற் குறுந்து

றெனப்புல ஞல்லைப் புண்

டேலையெந் தாய்வீட்டிடுதிகண்

டாய்வினை யேன் மனத்துத்

தேனையும் பாலையும் கன்னலை

யுமழு தத்தையு மொத்

தூணையும் என்பினை யுமிருக்

காநின்ற ஒண்மையைனே”

யானை கொடும்போர் செய்யும் போது அதன் கர்ணதியில் அசப்பட்ட செமி, கொடிகளும், அதன் அயலிழுள்ள பெருமரங்களும் அழிந்து போவது போல், ஐம்புலன்களின் தாக்குதலால் நான் பெரிதும் வருந்துகின்றேன். நீ ஞானஜோதி வடிவானவள் அடியேனின் உள்ளத்தீஞுங்களே தேன், பால், கருபஞ்சாறு, அமிர்தம் போன்று பேரானந்தம் பெருக்கெடுத்து ஒளிர்ந்து ஊனையும், எலும் பையும் உருக்கிடுவதையாக்கியவனே ஜம்பொறிகளின் ஆதிக்கத்தில் ஓன்றை விட்டுவிடாதே.

“ஐவரொடுங் கூடாமல் அந்தரங்க சேவைதந்த
தெய்வ அறிவே சிவமே பராபரமே”

நான் ஐம்புலன்கள் செல்லும் இடமெல்லாம் செல்லாமல் அடியேலாக குருமூர்த்தமாய் எழுந்தருளி வந்து அந்தசங்கச் சேவையைக் கொடுத்த தெய்வைகளான ஞானமே! சிவமே! என்று தாயுமான சுவாயிகள் எம்பெருமானைத் துதிக்கின்றார்,

“சுவை ஒளி பூறு ஒசை நாற்றம் என்று
வகை தெரிவான் கட்டே உலகு”

(திருக்குறள்)

சுவை வழிச் செல்வது மீன். இதனால் இது சிறு உணவிற் காகத் தூண்டிலில் அகப்பட்டு இறந்து விடுகின்றது. ஒனிப்புலனின் மிகுதியாக நாட்டமுடையது விட்டிற் பூச்சி. அது விளக்கின் செஞ்சுடரின் நாட்டமுடையதாய்ப் பலமுறை பறந்து, பறந்து முடிவில் அச்சுடரில் விழுந்து மாண்டு விடுகின்றது. ஊறுப் பலனில் நாட்டமுடையது ஆண்யாளை. இதற்கு முன்னால் பெண் யாளையை விட்டதும், ஆண்யானை அப்பெண்யாளையில் நாட்டங்

கொண்டு பொறிக் கிடங்கில் விழுகின்றது. நாற்றப் புலனில் காட்ட முடையது வண்டு. இது செண்பக மலரில் ஈடுபட்டு மாய்கிறது, ஒசையில் அதிக நாட்டமுடையது அச்சைப் பறவை, அச்சைப் பறவையைப் பிடிக்க விரும்பியவர்கள் முதலில் வீணைக் கருவியை இசைப்பார்கள், இவ்விசையைப் பருக அச்சைப் பறவைகள் கூட்டம் கூட்டமாக வந்ததும் பறையெவியை எழுப்புவார்கள், அத்தனை அச்சைப் பறவைகளும் மாண்டோழிகின்றன.

இவ்வாறு ஐந்து புலன்களும் உயிரினங்களை அழித்து விடுவதை உதாரணமுலம் கண்டோமல்லவா, எனவே புலன்களை நல்வழிப் படுத்த ஓயாது இறை சிந்தனை இருக்க வேண்டும்,

“ மயக்கமெனும் வனத்தலையும் மங்கை நல்லார் மனிமூலையாம் மலைமருவும் மனம்போ மாறே தயக்கமிலா தாசையெனுஞ் சாகை தேரறும் தாவும்மிக விரைந்தெங்கும் சபலமாகும் இயற்கையதென் மனக்குரங்கிங் கிதைன நோன் இடையரை தெழும்பந்தி விலங்கில் மாட்டி நயப்புளவென் நாயக நின்பணியில் நாட்டாய் நயந்தபலிக் கபாலசிவ நந்தி தேவே ”

சிவரனந்தவகரி.

மனிவராசகப் பெருமான் இறைவனால் ஆளப்பட்ட மின்னும், தன்னிஜைமை பற்றி இவ்வாறு கூறி இறைவணைப் பிரார்த்திக்கின்ற தன்மையை நாம் சிந்தித்துச் செயலாற்ற வேண்டும்.

ஐம்புலன்களும் மனதையும், உயிரையும் அங்கு மிங்கும் அலைக்கழிப்பதாகக் கூறுகின்றார். உண்மைதான். ஆத்மீகச் சிந்தனை யுடன் இருந்தால் இந்த உண்மை நன்கு புலப்படும்.

ஆலயம் செல்கின்றோம். ஆலயத்தில் பூசை, அபிடேகம், தீபா ராதனை முதலிய நிகழ்ச்சிகள் நடக்கின்றன. இவைகளை எல்லாரும் மனவொருமைப் பாட்டுடன் தரிசிக்கின்றார்களா?

காரணம்! அவர்களுடைய புலன்கள் பொறிவழிச் செல்ல தாகும்,

இக் காலத்தில் ஆலயங்களில் பல்வேறு வகையில் மனதையும் புலன்களையும் ஈர்க்கக் கூடிய கடைகள் ஒருபூரம் காணப்படுகின்றன, வேறு ஒருபூரத்தில் களியாட்டங்கள் காணப்படுகின்றன. கருங்கக் கூறு மிடத்தில் ஆலயங்கள் வியாபாரத் தலைகள் போலக் காணப்படுகின்றன.

விட்டிலிருந்து பக்தி சிறத்தையோடு புறப்படுவார்கள் வருகின்றபோது சோர்ந்து வருவதைக் காண்கின்றோம். ஏன்? ஆலயங்களில் காணப்படுகின்ற கடைகளில் உள்ள ஒரு சில பொருட்கள் கூட வாங்க வசதி இல்லை யென்ற காரணமாகும். இப்படிப் பல காரணங்களுண்டு.

மேலும் ஆலயங்களில் தெய்வ சான்னித்தியம் இல்லாமற் போனதற்கு நியாயம் பல வுண்டு, பண்ணைக்காலத்தில் தம்குறை களைக் கூறி நிறைவு பெறும் இடங்களாக மட்டும் ஆலயங்கள் காணப்பட்டன. ஆலயத்தினுட் சென்றால் இறைவனைத் தியானித் தல் நாம ஜெபம் செய்தல், புராணபாடனம் செய்தல், தோத்திரம் பாடுதல் ஆகிய நிகழ்ச்சிகளை அன்றி வெற்றுவுமில்லாமையால், இறைவனின் சான்னித்தியம் மிகுந்து காணப்பட்டது.

ஜம்புவன்களும் ஒருமைப் பட்ட மாதுடன் ஆண்டவன் சந்தியில் நின்ற காலம் அருகி, புலன்களைந்தும் பொறிவழிச் சென்று ஆக்மீக வாழ்வை மட்டுமென்றி உலக வாழ்வு கூடச் செய்வனே ஓழ விடாது இடையூருக் கிருப்பதை மனிவாசகப் பெருமான் துல்லியமாக விளக்க “புலனுள் அலைப்புன்டேன்” என்று தனக்குக் கூறுவது போல உலகோருக்குக் கூறுகின்றார்.

“ ஒன்பது வரயிலௌரு மந்திரத்தால்
 ஐம்புலக் கதவை யடைப்பதுங் காட்டி
 கருதாரத் தங்குச திலையும்
 பேரே நிறுத்துப் பேச்சுரையறுத்தே
 இடைபின் கலையின் எழுத்துவித்துக்
 கடையிற் சுழுமுளைக் காபலஹுங் காட்டி
 மூன்று மண்டலத்தின் முடிஷ்ய தூணின்
 தாங்கிறமு பாம்பினுவி இன்றத்தி
 குண்டலி யதவீற் சூடிய வசபை
 வின்டெழு மந்திரம் வெளிப்படவாரைத்து
 மூலாதாரத்தின் மூண்டெழு கன்கை
 ராலாலெழுப்பும் கருத்தறிவித்தே ”
 என்பது ஒளவையாரின் பிரார்த்தனையாகும்

“ வெண்மையனே விட்டிடுதி ”

“ ஒன்மைய னேதிகு தீற்றையுத்
தூளித் தொளியினிரும்
வெண்மைய னேவிட் டிடுதிகண்
டாய்மெய் யடியவர்கட்
கண்மைய னேயென்றஞ் சேயாய்
பிறர்க் கறி தற்கரிதாம்
பெண்மைய னேதொன்மை யாண்மைய
யேயெப் பெற்றியனே ”

தியாகத்தின் சின் ன மா கிய திருக்கு அணிந்துசிகமும்
ஞானச் சடரே ! என்றும் கீ வெண்டியாரின் உள்ளத்தில் உறை
பவனே ! மற்றவர்க்கு கீ தோன்றுவதில்லை, உன்னை மூழுதும் யாருங்
கண்ட லில்லை பெண்ணூய், குறையும் அவியாய் இருப்பவனும் நீயே
என்னிடத் தகாதவன் என்று தள்ளி விடாதே என்று எம்பெருமானை
மணிவாசகப் பெருமான் வேண்டுகின்றார்.

“ தோலும் துகிலும் குழையும் சுருள்தோடும்
பால்வெள்ளீ தீறுப பகஞ்சாந்தும் பைங்கிலியும்
குலமும் தொக்க வளையும் உடைத்தொன்மைக்
கோலமே தோக்கிக் குளிர்ந் தூதாய் கோத்தும்பி ”

என மணிவாசகப் பெருமானே எம் பெருமானின் அர்த்த
நாரிஸ்வர வடிவத்தை இவ்வாறு கூறி, இவ்வடிவத்திலும் எம்
பெரும் என் பொன்மேனியில் பால் வெள்ளீ நீறு கூணப்படு
வதாகக் கூறித் திருக்கிறிற்றிங்கு முக்கிய தத்துவம் அளிக்கின்றார்.

“ பூசுவதும் வெண்ணீறு பூண்பதுவும் பொங்கரவும்
பேசுவதும் தித்வாயால் மறைபோலும் காணேடி
பூசுவதும் பேசுவதும் பூண்பதுவும் கொண்டென்னை
ஈசனவன் எவ்வுயிர்கு மியல்பானுன் சாழலோ ”

ஆண்டவன் திருமேனி மேற் பூசுவதும் வெள்ளிய திருக்கிறுக்கும்,
சிறுகின்ற பாம்பை அணிந்திருக்கின்றார். தெனிலில்லாத இரகசி
யத்தைப் பேசுகின்றார். இவற்றைப் பூசுவதும், பேசுவதும் செய்து
என்ன பயன்? காரணம் அவற்றால் இறைவன் எல்லாவுயிர்கட்கும்
அவற்றிருத் தக்க பயன் அளிக்கின்றான், என்பது மணிவாசகர்
கருத்தாகும்.

“பேசில்தாம் சுசனே எந்தாய் எந்தை
பெருமானே ஏன்று என்றே பேசிப்பேசி
பூசில்தாக் திருச்சே நிறையப் பூசிப்
போற்றியெம் பெருமானே”

என மணிவாசகப் பெருமான் பேசுவதானால் சுசனுடைய
வார்த்தைகள், பூசுவதானால் இறைவனுடைய திருச்சே எனக்
கூறுகின்றார்.

அமலன், விமலன், நிர்மலன் என்றெல்லாம் பேசப்படுகின்ற
இறைவன் தனக்கு ஒப்பாரும் மிக்காகும் இல்லாது தனக்குத்
தானே தலைவனாக இருக்கின்றன, அத்தகைய எம்பெருமான் திருச்சே
என பூசுகின்றன! என்பது சந்தேகத்திற்கு இடமாகவுள்ளதல்லவா.

“காடுடைய சுடலீப் பொடி பூசியென் உள்ளங்கவர்
கள்வன்” எனத் திருஞான சம்பந்த மூர்த்தி சுவாமிகள் எம்
பெருமான் திருச்சே அணியும் காரணத்தைச் சூக்குமாக உணர்த்து
கின்றார். சங்கார காலத்தில் இறைவன் சுடலீயில் உள்ள திரு
சீற்றைப் பூசித் தாண்டவம் செய்வதானால் உலகைத் தேரற்று
விப்பார்.

திருச்சே பூசுவது முட்மல நீக்கத்தையும் குறிக்கின்றது
தீட்சை பெற்று அதன்விதிப்படி பதினாறு இடங்களிலும் திருச்சே
பூசுவதானால் மலைக்கம், உடற்பிணி நீக்கம், பிறவிப்பிணி நீக்கம்
ஆழியனவும் ஏற்படுகின்றன,

தனது தம்பி மருண்ணீக்கியார் புறசமயம் புகுந்து குல
நோயால் வருந்திய காலத்தில் திலகவுதியாரிடம் வந்த போது
திலகவுதியார் பஞ்சாட்சார மந்திர மோதித் திருச்சே தம்பியாரிடம்
கொடுத்தார். மருண்ணீக்கியார் அதனை அணிந்தபோது குல
நோயின் வேகம் தணிந்தது. அதன் பின்னரே திருவீரட்டான்
ஆலயம் சென்று “கூற்றுயின் வாறு விலக்ககலீர்” எனப் பாடிய
தாகத் திருநாவுக்கரச நாயனார் புராணம் கூறுகின்றது.

பாண்டியனின் வெப்பு நோயைத் தீர்க்கத் திருஞான
சம்பந்த நாயனார் திருச்சீற்றை மருந்தாகப் பாவளை செய்து திரு
வாலவா யுறை நாதனைத் தொழுது “திருச்சீற்றுப் பதிகம் பாடிய
தாகத் திருஞான சம்பந்தர் புராணம் கூறுகின்றது.

திருச்சே, வீழுதி, பஷ்மம், என்பன யாவும் ஒரு பொருளைக்
குறிக்கின்றன பகவின் சாணத்தை நீருக்கி எடுப்பது திருச்சீற்கும்
பசுவைக் கோமாதாவென அழைப்பார்கள். பகவின் அங்கங்கள்

தேரறும் தேவதைகள் வாழ்வதனால் பகவக்குத். தனிமதிப்புள்ளடி, மனிதன் எவ்வளவு தான் பக்தியை இறைவன் மேல் செலுத்தி வழிம், அவன் தன் து பக்தி யுணர்ச்சி அன்புணர்ச்சி போன்ற வற்றையல்லாமல் இறைவனுக்கு அவனுடைய பொருளைன்று எதுவும் கொடுக்க அவனுல் இடலாது. ஆனால் பசு பஞ்ச கல்வியம், என்ற பொருள்களை இறைவனுக்குக் கொடுப்பதால் பசு மேலான பொருளாகின்றது.

பஞ்ச கவுனியங்களில் ஒன்றுதான் காணம். இச் காணத்தைக் கரைத்துத் தெளித்தால் கிருமிகள் அழிகின்றன. இச் காணத்தைக் காயவைத்து ஆகம விதிப்படி எரித்து அதன் தீறைப் பக்குவப் படுத்தி அணிவதால் ஆதமிக லரபம் கிடைக்கின்றது. விஞ்ஞான முறைப்படி திருச்சிய கிருமி நாசினீயாக இருந்து உடற்பிணியையும் கீக்குகின்றது.

திருச்சூர் செய்யுறைகளை மிகவும் தெளிவான நடையில் மூலமீடு கூறுமுக நாவலர் கைவ வினாவிடையில் விளக்கியுள்ளார் “கீறில்லா நெற்றி பாழ்” என்பது ஒளவைப் பிரராட்டியின் அமுத வாக்காகும், திருச்சூரில் பெருமையை அறிந்த பண்டைத் தமிழ் கைவ மக்கள் திருச்சூரிலைப் பொன் போலப் பேணி அணிந்தனர், கொடிய விடம் திண்டினாலும், கொடிய நோய் ஏற்பட்டாலும் திருச்சூரை மருந்தாக நம்பி அணிந்தமையால் இலகுவின் செலவின்றி அவற்றால் விடுபட்டனர்.

“வெற்றடியேன்”

மதிக்கிட சுலகாராய்த் தூயமாகி நூல்மாத
உங்க குடும்பத்தை சுதாயாவியியிக்கி சூப்பித்த கால
காலாய்வு; “பெற்றது கொண்டு பிழையே ரூபார்ஜி கூப்பிக்குத்
ஏது காலாய்வு; பெருக்கிச் சுருக்குமன்பின் கூத்து மலையீரு
வெற்றடி யேனே விடுதிகள்

தாய்விடி லோகடுவேன்

மற்றடி யேன் தன்னைத் தாங்குநர் கூறுவதாகு
இல்லையென் வாழ்முதலே நூல்மாத, நீஷத்தை
உற்றடி யேன்மிகத் தேற்றின் குத்துகி மலையீ
நேனெனக் குள்ளவனே” மாம அங்குப்போக காலா
காலாய்வு; காலாய்வு; காலாய்வு; காலாய்வு; காலாய்வு; கால

அருமை பெருமையாகக் கிடைத்த மாலுட உடம்பைக்
கொண்டுலக வாழ்க்கையில் மிகுதியாக ஆசைப்பட்டுக் கடவுள்
பக்தியைக் குறைத்துப் போலிப்பக்தி வாழ்க்கை வாழும் என்னே
விட்டு விடுவாயோ? அப்படி என்னைச் சிலவேளை விட்டுவிடுவாய
கில் நான் அழிந்துபோவேன். உன்னை முன்னிட்டே என்னல் இது
வரை வாழ்முடிந்தது. உன்னைச் சார்ந்திருந்து உன்மயமாவதற்
கான தெளிந்த நிலையைப் பெற்றுள்ளேன்.

வெறுமை+அடியேன்=வெற்றடியேன் எனவரும். ஒன்று
மில்லாத அடியேன் என்பது பொருளாகும்.

“தனித்திரு, விழித்திரு, பசித்திரு என்பது வள்ளலாரின்
அனுபவ மொழியாகும். தனித்திரு வென்றால் சமூகத்தை விட்டு
விலகி இருப்பதென்று சிலர் பொருள் கொள்வார்கள், இக்கருத்தை
நினைத்து வள்ளலார் இப்படிக் கூறவில்லை. புலன்வழிக் செல்லாது
இருத்தல் என்பதைக் குறிக்கின்றார்.

விழித்திரு என்பது நித்திரை செய்யாதிருப்பது என்று
பொருங்படாத. அறிவோடு இருத்தல், அவதானமாக இருத்தல்
என்பவற்றைக் குறிக்கின்றது. பசித்திரு என்பது இறைவனைப்பற
றியவற்றை அறிய முனைந்திருப்பதாகும்.

இத்தன்மைகளில் எதுவுமின்றி உலகபோக்களில் ‘நாட்டு
முடையோர் யாஸரும் வெறுமையானவர்கள் என்பதை “வெற்றடியேன்” எனக்கூறுகின்றார் மணிவாசகப்பெருமான்.

இறைவனைத் தவிர்ந்த மற்றைய யாவும் என்றே ஒருநீர்ஸ்
அழிந்துவிடும். எனவே இறைசம்பந்தமற்ற எது இருந்தாலும்

அவைகள் நித்தியமான பொருள்கள்ல, என்பதைச் சூக்கும் மாகப் புலப்படுத்தியுள்ளார்.

எனவே மனிதப்பிறவீ யெடுத்த ஒவ்வொருவரும் அநித்திய மான உடம்பால் நித்தியப்பொருளைத் தேடவேண்டும் என்ற கருத்தினைச் சிந்தனைக்கு ஆளித்த மனிவாசகப் பெருமானின் கருணையை விளக்கச் சொல் பொருள் இல்லையென்றுதான் கூற வேண்டும்,

ஞானவாழ்வினை நாடிய மக்கள் நற்பண்புகளைப் பெருக்கி வந்தனர். அவைகளை நித்திய கருமனிதியாகவே செப்புவதனர். தியானம் இருத்தல், ஜூபம் செய்தல், தொண்டு பணிபுரிதல் தியாக மனப்பாங்கு யாவும் இறைவாழ்வை அளிக்கும் செயல்களாகும். இவைகளை மக்கள் அனுட்டித்து வந்தனர். உதாரணமாகக் கண்ண் கொட்டயிற் திறந்தவன். அதனால் பாரதப்போரில் அருச் சண்டூல் விடப்பட்ட அம்புகள், கண்ணனின் உடம்புமழுதும் கைத்தும் அவனுடைய உயிர் பிரியாது இருந்தமைக்குக் காரணம் கர்ணன்செய்த கொட்டயாகும். இதன் காரணமாகத் தரும் தேவதை அவனுடைய உயிரை வெளியே போகவிடாது காத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

இதனையறிந்த கண்ணன், கண்ணரீடம் சென்று தானம் கேட்ட போது, எதனை “நான் தானமாகத் தர” முடியுமெனக் கண்ணன் கவலைப்பட, முன்செய்த தானங்களின் பலனையே தானமாகத் தரும்படி கண்ணபிரான் கேட்டுவாங்கிய பின்பே கண்ணனின் உயிர் பிரிந்ததாகப் பாரதத்தில் வருகின்றது. எனவே நற்செயல்கள் யாவும் மக்களைப் பாதுகாக்கும் அரண்களாகும்.

எனவேதான் பண்ணடக்காலத் தமிழ்மன்னர் முதற்கொண்டு சைசமயத்தவர்கள், வைணவ, சாக்தமதம் என்று கூறப்படுகின்ற அறுவகைச் சமயத்தவர்களும் ஆலயங் கட்டுவித்தல், புனருந்தார ஸம் செய்தல், பாடசாலை போன்ற பொதுத்தாபனங்களை அமைத்து நிலங்களையும் அளித்து நிறைவுள்ள மக்களாக வாழ்ந்து மறைந்த அடிச்சுவடுகள் இன்றும் காணப்படுகின்றன.

“அழிவதும் அழியாததும். தோன்றியிருப்பதும் ஒடுங்கியிருப்பதும் ஆசிய நிலைகள் இந்த ஞாலத்தின்கண் நன்கு இனைக்கப் பெற்றிருக்கின்றன. இந்த ஞாலத்தை அருளியிருப்பவன் இறைவன். இறைவனை அறிந்து கொள்ளாத ஆத்மா உலக இன்பன் களில் ஆசைவத்து அவைகளோடு கட்டப்படுகின்றது. ஆனால் சுலை அஜுப்தியில் அறியுங்கால் அவன் பாசபந்தங்கள் அளைத் தினின்றும் விடுதலை அடைகின்றன” என்பது உபநிடத் பெந்தோ மாகும்.

“ மின்னை யன்னபொய் வாழ்க்கையே நிலையென மெய்யா
முன்னை நான்மறந் தெவ்வண முய்வண முரையாய்
முன்னை வல்லினை வேரர முடித்தெள்ளு முடியாத்
தள்ளைத் தன்னடி யார்க்கருள் புரிந்திடுங் தக்கோய் ”

(தடியுமானவர்)

“ பொய்யா யின் வெல்லாம் போயகல வந்துளி மெய்ஞான மாகி மிளிர்கின்ற மெய்ச்சட்டரே எஞ்ஞான யில்லாதேன் இன்பப் பெருமானே அஞ்ஞானங் தன்கை அகலவிக்கும் நல்லறிவே ”

மாண்பும் கவனத்தைப் பற்றுமான்.

எனவே நாம் வெறுமையான வாழ்வெது, நினைவான வாழ்வெது வென்று உணர்ந்து, அவ்வழி நடந்து நித்திய வஸ்து வகுபிய எம்பெருமானின் கருணையைப் பெறவேண்டும். இது மனித வாழ்வின் பயனுகும்.

“மெள்ளனவே மொய்க்கும்.....எறும்பு”

“உள்ளனவே நிற்க இல்லனவே

செய்ய மையல்துழுனினுடையி வாய்வால் ”

வெள்ளன் அலேனை விடுதிகள்ய காங்குலி

டாய்லியன் மாத்தடக்கைப் பூர்ணா

பொள்ளல்நல் வேழத் துரியாய்

புலன் நின்கட் போதலொட்டா

மெள்ளனவே மொய்க்கும் நெய்க்குடத்

தன்னை எறும்பெனவே ”

நெய்க்குடம் எங்கிருந்தாலும் அதனை மோப்பம் பிடித்து எறும்புகள் அதனைத் தேடிச்சென்று மொய்த்துத் தாழும் அழிந்து நெய்க்குடத்தின் நெய்யையும் கெடுத்துவிடுவதுபோல, ஐம்பொறிகள் என்னை உண்ணிடம் வரவிடாது தன்னிச்சைப்படி இழுத்துச்சென்று உடலைத் தேய்க்கின்றன. ஐம்புலன்களின் இச்சைப்படியே செல்ல உடத்தையாக இருக்கின்ற கான் மெய்பொருளாகிய உண்ணை நாடித் தேடி வருகின்றேனில்லை. உலக போகத்தில் மயங்கிப் பொய்யான வற்றைத் தருகின்ற வீன் பேச்சையே பெருக்கிக்கொண்டு வாழுகின்றேன். அப்படிப்பட்ட என்னைக் கைவிட்டுவிடாதே.

“இந்திரிய சுகத்தால் தோன்றிய போகங்கள் துன்பத்திற் குக் காரணமாக உள்ளன. குந்தியின் மைந்தா! ஆதியந்த முடைய அவைகளால் ஞானிகள் துன்புறுதல் இல்லை” யென இந்திரியங்களை விளக்கிப் பகவத் கிடையில் கிருவ்ன பகவான் கூறுகின்றார்.

“உணக்குத் தீர்க் கூயுங் தகுகின்றேன், போகப் பொருள் தகுகின்றேன்” எனக் கூற்றுவன் தன்னிடம் வந்த நிச்சேனிடம் கூறியபோது, நிச்சேன் “ஓ, கூற்றுவா போகங்கள் யாவும் நிலை யற்றவை, மனிதனின் இந்திரியப் பொலிவை யெல்லாம் தேய்ப் பவை மேறும் தீர்க்காயுள் என்பதும் அற்பமானதே” என்று கூறியதாகக் கடோப உபநிடதம் கூறுகின்றது.

“புலன்கள் ஜந்தால் ஆட்டுங்கு போது போக்கிப்

புறம் புறமே திரியாதே போது நெஞ்சே

சுவங்கொள் சடைமுடியுடைய தலைவா என்றும்

தக்கங்கேய் பெருவேன்வி தகர்த்தா யென்றும்

இலங்கையர் கோன்சரம் நெந்தத் இறைவா என்றும்

எழிலாரு ரிடங்கொண்ட எந்தா யென்றும்

நலங்காளடி என்றுமேல் வைத்தாய் என்றும்
நாடோறும் நலின்றேத்தாய் நன்மையாமே இவ்விருப்பு
(என்பது அப்பர் தவராரம்) இடம் கூட

பாண்டு தனது சேனைகளுடன் காட்டுக்கு வேட்டையாடச்
சென்றுன். எங்குமே வேட்டையாட ஒரு மிருகமும் கிடைக்கவில்லை.
கடைசியாகத் தூரத்தில் இநு மான்களின் தலைகள் தெரியவே
அம்புக்கொத்தொடுத்துவிட்டன. அப்போது மனிதனின் அவலக்குரல்
கேட்டது. பாண்டு கிட்டச் சென்றபோது ரிவியும். ரிவிபத்தினியும்
மரணப்படுக்கையில் இருந்து கொண்டே, சீடும் எங்களைப் போன்று
இற்றின்பத்தில் இருக்குங் போது மண்டை சுக்கல் நூறுக் கெட்டத்து
இறக்கக் கடவாய் எனச் சாபம் போட்டார்கள். கூறுவதை கொண்டு

இதனால் பாண்டுவும், குந்தியும். இளைய மனிவியும் தூறவறமேற்
கொண்டு வனத்தில் வாழ்ந்தார்கள். பாண்டுவுக்குப் புத்திரபாக்
கியம் இல்லை யெனினும், குந்திதேவி முனிவர் ஒருவருக்குப் புணிவிடை
செய்து பெற்ற மந்திரங்களை ஐந்து புத்திரர்களைப்
பெற்றார்கள்.

ஆழ்வினை வந்து உறுத்தப் பாண்டு வுக்குச் சிற்றின்ப
வேட்கை உணர்ச்சியும் மேனிட்டது. இதனால் இளைய மனிவியைப்
புணர்ந்தமையால் ரிவியின் சாபமும் பலிக்க, மண்டை சுக்கு நூறுக்
வெட்டத்து இறந்ததாகப் பாண்டுவின் வாழ்வை வரலாறு கூறுகின்றது.

யாராவது நூறு யாகம் செய்தால் இந்திரப்பதவி கிடைக்கும்
என்ற செய்தியை அறிந்த தகுஷன் என்பவன் நூறு யாகங்களைச்
செய்தான் இதனால் அவனுக்கு இந்திரப்பதவி கிடைத்தது.

இந்திரப்பதவி கிடைத்த நகுஷனைக் கெளரவிப்பதற்காகச்
சப்த ரிவிகள் நகுஷனின் பல்லக்கைச் சுமந்து சென்றார்கள். விசா
வில் இந்திராணியை அடைய வேண்டுமென்ற ஆசையால் “சர்ப்ப
சர்ப்பை” என்று சப்த ரிவிகளைத் தூண்டலே ஆத்திரமடைந்த அகத்
திய முனிவர் தகுஷனைச் சர்ப்பமாகக் (பாம்பாக) கடவாய் என்று
சபித்தார்.

எனவே புலன்கள் ஆசையைத் தூண்டினால் அது முடிவைத்
தரும் என்பதை இவ்வுதாரணங்கள் மூலம் அறிகிறோமல்லவா.

“மனக்போன போக்கெல்லாம் போகவேண்டாம்” புலன்
வழிச்சென்றே அல்லது முலன்களின் உந்தலுக்கு ஆட்பட்டு தடப்
பதாலோ பற்று வளருகின்றது. ஆத்தாலை பிறவைப்பணிக்கும் பறி
பாவத்திற்கும் ஏதுக்கள் கிடைத்து விடுகின்றன.

சிறுகுடிசையில் வாழ்ந்த மீனவுப்பெண் ஒரளை திருப்பி யேரு கஞ்சிகுடித்து வாழ்ந்தாள். ஒருநாள் பேசும் தெய்விக மீனைச் செம்படவன் பிடித்தபோது அந்தமீன் என்னைக் கொல்லா மல் விட்டுவிடி வேண்டியவரம் தகுவேன் எனக்கூறியது. இதனைத் தன் மனைவியிடம் கூறினான்.

மணிவி முதலின் குடிசையை மாளிகையாகக் கேட்கும்படி கூறினார். அவ்வாறு நிகழ்ந்தது. பின்னர் அரண்மனையாகும்படியும், தான் அரசியாக இருக்கவும் கேட்பித்தான். அதுவும் நிகழ்ந்தது. பின்னர் அவளின் ஆசை அளவிற்கும்ரெலே சூரியனுக்கும் அரசியாக இருக்க விரும்பினார். இவ்விருப்பம் நிறைவேறவில்லை. முடிவில் அவள் பழைய குடிசையில் வாழுமேந்தது, அந்தளவில் புவன்கள் கொடியவையாகும்.

எனவே மணிவாசகப் பெருமானின் கூற்றைய் உணர்ந்து
கிந்தித்து நடப்பிடாமாக.

କୁଳମୁଖ ପାଦ ଉତ୍ତରମାନାଙ୍କ ଉପରେ ଦେଖି ଯାଏନ୍ତି ପାଦରେ ପାଦିଲା
ଗାନ୍ଧିଜିଙ୍କର ବିଶିଷ୍ଟ ପାଦ ପାଦରେ ଦେଖିଲା ମହିମା ଓ ପାଦରେ ଦେଖିଲା

நான் கூட பாலை சிறைப்பது பழுவு
வாய்வெல்லை | நான் கூட கூக்கூரை பழுது
“ விரும்புதல் வாய் வரியை ”

“ எறும்பிடை நாங்கூழி ”

“ எறும்பிடை நாங்கூழி எனப்புல

ஊவரிப் புண்டலந்த

வெறுந்தமி யேனை விடுதிகள்

டாய்வெய்ய கூற்றெருஞ்க

வறுங்கடிப் போதவை யேயுளர்

வற்றல் கும்பகும்பர்

பெறும்பத மேய்டி யார்பீய

ராத பெருமையனே ”

நான் கூட

நறுமணமுடைய மலர்போன்ற உனது திருவடிகள் கொடுக்
கூற்றுவனையும் நடுநடுங்கச் செய்யும் வல்லமை கொண்டனவாகும்.
அத்தன்மை பொருந்திய திருவடிகளை அல்லும் பகலும் தியானஞ்
செய்தும் அடையப்பெறுத தேவர்கள் இருக்கச், சிவனடியார்கள்
சிந்தித்தும், தியானஞ்செய்தும் உன்னை இலகுஞாக அடைந்து
பேரிள்பம் அனுபவிக்கின்றனர். சீயும் அத்தகைய சிவனடியார்
களை விட்டு நமுவிப்பேர்காது இருக்கின்றாய். சிறுமையானவற்றைச்
சிந்தித்துத் தேய்ந்துபோகும் என்னை கைவிடாதே. எறும்புக
ளால் அரிக்கப்படும் காங்குழமைப்போல நானும் இந்திரியங்களால்
அரிப்புண்டு வருந்துகின்றேன். என மணிவாசகப் பெருமான் எம்
பெருமானை வேண்டுகின்றார்.

மழைக்காலத்தில் நாங்கூழிப் புழுவைக் காண்கின்றோம். அது
உயிரோடு இருக்கும்போகீத அப்புழுவைப் பல எறும்புகள் அரித்து
உண்கின்றன. பலபக்கமும் இழுத்துச் செல்கின்றன. காரணம்
நாங்கூழிடம் வலிமை இல்லாமையே யாகும். அதுபோல வலிமை
சிறிதும் இல்லாத டயிரைப் புலன்கள் வலிந்துவந்து தமது இச்
சைப்படியே இழுத்துச் சென்று அதனை மாயச் செய்கின்றன என்று
விளக்கத்தருகின்றார் மணிவாசகப் பெருமான்.

“ ஆங்காரமும் அடங்கார் ஒடுங்கார் பரமானத்தத்தே
தெங்கார் தீணிப்பும் மறப்பும் ஆருர் தீணிப்போதனாலும்
ஆங்காரத் ஆன்ஜொளிக்குள்ளே ஆருகள் உருவங்கள்
ஆங்கார் தொழும்பு செய்யார் என்செய்வார்
யமதுதருக்கே ”

“ கோழிக் கொடுன் அடிபணியாமல் குவலபத்தீத்
வாழக் கருதும் மதியிலிகள் உங்கள் வல்விழை நோய் ”

ஷமிப் பெருவலி உண்ண வொட்டாது உங்கள்
ஆழப் புதைத்து வைத்தால் | அத்தமெல்லாம்
வருமோ நும் அடிப்பிறகே ”

எனப் புன்வழிப்பட்டுத் திசைத்துமாறி தடப்போகர
வீழி த்துக்கூறிய அருணகிரிநாதர்

“ மின்னேசு நிகர் வாழ்வை விரும்பிய யான்
என்னே விதியின் பயனிங் கிடுவோ ”

என்றும்

“ மெய்யே யென வெவ்வினை வாழ்வை யுகந்து
ஜூயோ அடியேன் அலையத் தகுமே ”

என்றும்

“ பாழ்வாழ் வெனும் இப்படு மாயையினே
வீழ்வாய் என்னைனை விதித்தனையே ”

என்றும்

“ விதிகானும் உடம்பை விடா வினையேன்
கதிகாண மலரீக்குமல் என்றாள்வாய் ”

என்றும்

தனது இறைவாழ்வின் குறுக்கேவந்து இடர்களைத் தருவன
எனவெயன்றும், ஏன் அவ்னாறு நிகழ்கின்றன வென்றும் அருண
கிரிநாதர் இப்படி வருந்தி முருகப் பெருமாளைடம் கலுஷி வாயில்
ஈக்கக் கூழுகின்றார்.

ஒருநாள் ஒரு வறிப்போக்கன் கட்டுவழியாகச்சென்று
கெண்டிருந்தான், வெய்யில் கடுமையாக இருந்தது. பசியும் அளவு
ஏக்கு மிறவே, அவன் “ அப்பாடா ” என்று அங்கு கணப்பட்ட
மரத்தின் நிழலில் இருந்து விட்டான்.

“ இப்போது அறுக்கவை உணவிருந்தால் நன்றாகப் பகித்ரச்
சாப்பிடல்ஸ்மென் ” நினைத்தான், அவ்வாறே அழகிய பொற்றட்ட
தட்டில் அறுக்கவை உணவு வந்தது. நன்றாகச் சாப்பிட்டான்.
“ உண்டகளை தெரண்டருக்கு மூண்டு ” என்ற பழமொழி போல
இப்போது நித்திரை செய்யப்பட்டு மெத்தையும் எனது அசதி
தீரக் காலைக் கிடிக்க அழகிய பெண்களும் இருந்தால் நன்றாக,
“ நங்குவேன் ” என்று நினைத்தான். அவன் நினைத்தபடி அங்கு பட்டு
மெத்தையும், பெண்களும் நின்றார்கள். அவன் கட்டிலிற் படுத்
தான் பெண்கள் கால் கையைப் பிடித்தார்கள். அவன் கண்றுக
உறங்கிவிட்டான்.

சிறிது நேரத்தில் விழித்தான். தான் தனிமையில் இருப்பதை உணர்ந்தான். “ஐயோ இந்த இடத்தில் தனிமையாக இருக்கின்றேன். சிலவேளை என்னைப் புலி பிடித்தால் என்செய்வேன்” என்று நினைத்தான். அவ்வாறு புலிவந்து அவனைப் பிடித்துத் தின்றுவிட்டது.

இதற்கெல்லாம் காரணம் அவன் கற்பக மரத்தின்கீழ் இருந்தமையாகும். அவன் அதனை உணரவில்லை. அவனுடைய புலன்கள் உணர்த்தியவற்றை விரும்பிக் கேட்டான். மூடிவில் மரணத்திற்கும் ஆளானுன்.

(சீரூபமாக சொல்லுதல்)

“ வாழ்கின்றூய் வாழ்ந்த கெஞ்சுமே வல்வினைப்பட்டாழ்கின்றூய்” ஆழாயற் காப்பானை யேத்தாதே சூழ்கின்றூய் கேடுனக்குச் சொல்கின்றேன் பங்காலும் வீழ்கின்றூய் நீயவலக் கடலாய வெள்ளத்தே ”

இப்படி மனிவாசகப் பெருமான் புலனுல் துண்பப்பட இடங்கொடுக்கின்ற மன்றை நொந்து, நொந்து வருந்துகின்றார்.

“ வாழ்த்த வாயும் நினைக்க மட்டுக்கந்து சும் தாழ்த்தச் சென்னியும் தந்த தலை சூழ்ந்த மாமலர் தூவித் துதியாதே வீழ்த்த வாவினை யேன்நெடுங் காலமே ”

என அப்பார் தன் நெஞ்சோடு புலம்பி இப்படிக் கூறுகின்றார்.

ஜம்புலன் களின் இச்சையின்வழி நடப்பதனுல் ஏற்படுகின்ற இன்னல்களைச் சுட்டிக்காட்டி, இவ்வின்னல்களில் இருந்து விலக இறைவன் தாள்களும், நிந்தனைகளும் உதவுகின்றன என்பதை அனுபூதியிற் கண்ட மனிவாசகரின் இவ்வாசகம் நன்கு புலப்படுத் துகின்தது.

குவைக்கு குவைக்கு குவைக்கு குவைக்கு
குவைக்கு குவைக்கு குவைக்கு குவைக்கு
குவைக்கு குவைக்கு குவைக்கு குவைக்கு

“பெருநீர் அறச்சிறுமீன் துவண்டாங்கு”

“பெருநீர் அறச்சிறு மீன்துவன்
 வருங்கூட பொங்கலாங்கு நீனைப்பிரிந்ந
 வெருநீர்மை யேனை விடுதிகள்
 டாய்வியன் கங்கை பொங்கி
 வருநீர் மடுவுண் மலைச்சிறு
 தோணி வடிவின் வெள்ளோக்
 குருநீர் மதிபொதி யுஞ்சஸ்ட
 வானக் கொழுமணியே”

பெரிய கங்கை பொங்கி வரும் போது அதன்கீர்ப் பெருக்கில் தடுமாறுகின்ற தோணி போன்று தென்படுவின்ற, வெள்ளோக் நிறத்தோடு திகழ்கின்ற, திங்களோச் சடாமுடியில் அணித்திருக்கும் சிதாகாசச் செழுஞ்சுக்டரே! நான் விடுவிக்கும் முறையீட்டைக் கேட்பிராக், மடுவில் உள்ள நீர் வற்றும் போது சிறுமீன்கள் துடிதுடித்து இறப்பது போல அடியேலும் உன்தருள் இன்மையாக வாடித்துடித்துடிகின்றன.

எனவே இறையருள் மனிதனின் இருதயம் போன்றது. இருதயம் இல்லாவிடில் மனிதன் கணதேரமும் உயிர்வாழ முடியாதவாறுபோல, இறையருள் இல்லாவிட்டால் மனிதன் வாழுமாட்டான் என்பதை மனிவாசகப் பெருமான் சிந்திக்க வைக்கின்றார்.

மனிவாசகப் பெருமான் பெருநீரை இறையருங்கும், சிறு மீனை உயிருக்கும் உவமித்துக் கூறுகின்றார் நிறைந்த நீர் இல்லாவிடின் மீன்கள் அதிகநாள் உயிரோடு இருக்க மாட்டாது. அதுபோல இறைவனின் திவ்விய கருணைக் கடாட்சம் இன்றை மனிதன் நொடிப் பொழுதேனும் உயிர்வாழ முடியாதென உவமான உவமேயத்தோடு கூறுகின்றார்,

இறைவனின் கருணையை வியந்தும், போற்றியும் மனிவாசகப் பெருமான் திருவாசகம் முழுதும் பரடியுள்ளார்.

“தூயாய் முனையைத் தருவானே
 தாரா தொழிந்தாற் சவலையாய்
 நாயேன் கழிந்து போகேனே
 தம்பி இளித்தான் தல்குதியே

தாயே யென்றுன் தரளடைந்தேன்
தயாங் என்பா லில்லையே
நாயேன் அடிமை உடனக்
ஆண்டாய் நான்தான் வேண்டாவேர்”

என்றும்

“ என்னுல் அறியாப் பதம்தந்தாய் சிற்கு சிரிசூபாத
யான தறியாதே கெட்டேன்
உன்னுல் ஒன்றும் குறைவில்லை
உடையாய் அடிமைக் காரென்பேன்
பண்ணுள் உண்ணீப் பணிந்தேத்தும்
பழழய வடியா தொடுஷ் கூடா
தென்காயகமே பிற்பட்டின்
கிருந்தேன் கோய்க்கு விருந்தாயே ”

“எம் பெருமான் அருள்கூரந்து நின்றபோதும் அதனை உணராது
விணைக் காலம் கழித்து விட்டேன்” என்று மனிவாசகப் பெருமான்
வருந்துகின்றார்.

இருநாள் பாண்டியன் உப்பரிகையில் உலாவிக் கொண்டிருந்த
போது. சுகந்தம் ஒன்று பாண்டியனின் நாசியைத் துளைத்தது.
இச் சுகந்த வாசனை எவ்வாறு வந்தது என்று அறிய விரும்பிய
பாண்டியன் முரசநித்து, “இதனைத் தெளிவாக்கும் புலவர்
களுக்குப் பொற்கிழி வழங்குவது ” எனக் கூறிப் பொற்கிழியை
அரண்மனை வாசலிற் தொங்க விட்டான்.

இதனைக் கண்ட ஏழ்மையே வடிவன் தருமி எனும் அந்த
ணன் மதுரைச் சொக்க நாதனிடம் முறையிட்டான். பக்தர்களின்
குறைகளை கீக்கும் எம்பெருமான்.

“ கொங்குதேர் வாழ்க்கை அஞ்சிறைத் தும்பி
காமஞ் செப்பாது கண்டது மொழிமோ ”

என்று தொடங்கும் செய்யுளை யாத்துத் தருமியிடம்
கொடுத்தார். தருமி அதனைப் புலவர்கள் மத்தியில் பாண்டியன்
முன்னே வாசித்தான். எல்லோரும் வரவேற்றார்கள். ஆனால் கூகிரர்
அப்பாடற் பொருளில் வழு விருப்பதாகக் கூறி அப்பாடலை
மறுத்துவிட்டார்.

இச் செயலைத் தருமி மூலம் எம்பெருமான் அறிந்தார்.
பாண்டியனின் அரண்மனைக்கு வந்து நக்கேரோடு வாதாடும்
நேரத்தில் தன் நெற்றிக் கண்ணைக் காட்டினா, “ நெற்றிக்

கண்ணைக் காட்டிலும் குற்றம் குற்றமே'' யென்று நக்கிரர் கூறி பொது வெகுண்ட எம்பெருமான் நக்கிரரை நெற்றிக் கண்ணுற சுட்டுப் பொறுமையர வாவியில் விழுப்படி செய்து, மீண்டும் நக்கிர னுக்கு அருள்புரிந்தார்.

இத்தன்மை வாய்ந்த நக்கிரர் ஆறுபடை வீடுகளுக்கும் செல்லத் தலைாத்திரை செய்து கொண்டிருந்தார். ஒருநாள் ஓர் தடாகத்தில் முழுகி விட்டுத் தியானத்தில் இருந்தார். ஏதோ சத்தம் கேட்டது, விழித்துப் பார்த்தார். தடைக்கக்கரையில் இருந்த ஆலமரத்தின் இலையொன்று, பாதி நீரிலும் பாதி நிலத்திலும் கணப்பட்டது.

பின்னர் நீரில் இருந்த பாதி மீனுகவும் கரையில் இருந்த பாதி பறவையாகவும் மாறின, மீனப் பறவை இழுக்கப், பறவையை மீன் இழுக்கவுமரன வேட்க்கை நடந்தது. இதனைக் கண்ட நக்கிரர் சிரித்துவிட்டார்.

உடனே பூதம் ஒன்று தோன்றி நக்கிரரைப் பிடித்துக் கொண்டுபோய் ஓர் குகைக்குள் அடைத்து விட்டது, ஏற்கனவே நக்கிரரைப் போல் தவறு விட்ட தொழுயிரத்துத் தொன்னாற் சூன்பது முனிவச்சுள் அக்குலகயீல் பூதத்தால் அடைப்பட்டுக் கணப்பட்டார்கள். இப்போது நக்கிரருடன் ஆயிரமாகின.

நக்கிரதைக் கண்ட மற்றுமனிவர்கள் நக்கிரரை நுச்சரித்தார்கள், இதுவரை நாங்கள் பூதத்தினைப்பாட்டைச் சாப்பிட்டோம், இனிப் பூதம் உன்னால் எங்கள் எல்லாரையும் சாப்பிடப் போகின்றது' என்றார்கள்,

நக்கிரர் உடனே முருகப் பெருமானை நினைந்துத் திருமுரு காற்றுப் படையைப் பாடினார். முருகப் பெருமான் நக்கிரரின் திருமுருகாற்றுப் படைப்பாடவில் கருளை கொண்டு பூத்ததை உதைத்துக் கொண்றதாக நக்கிரர் வரலாறு கூறுகின்றது.

இக் கதை மூலம் இறைவனின் அருளின்றிக் கணநேரமும் உயிர்வாழ முடியாதென்பதை அறிய முடிகின்றது,

“நான்கு காலபுபவிளா விழு விழு குரைவி கு
முடிவாம இருவித்த இடம் குலைவிச்சுறை குலைவாக்கை
குடிவும்” இருப்பாக காலிக்கா குடிவும் கால குலைவாக்கை

குன்றிடைச் சென்று.....விடுதி ”

“ கொழுமணி யேர்நகை யார்கொங்கைக்கு குன்றிடைச் சென்று குன்றி விழுமடி யேனே விடுதிகண்டாய் ”

“ கொழுமணி யேர்நகை யார்கொங்கைக்கு குன்றிடைச் சென்று குன்றி விழுமடி யேனே விடுதிகண்டாய் ”

“ மெய்முழுதும் கம்பித் தழுமடி யாரிடை யார்த்துவைத்

தாட்கொண் டருளி யென்னைக் கூப்பு

கழுமணி யேயின்னுங் காட்டுக்கண்

தாய்நின் புலன்கழலே ”

அழகிய பெண்களில் மாயவலீக்ஞன் அகப்பட்டு அழிந்து போக எத்தனிக்குங் அறிவியொகிய என்னைக் காப்பாற்ற மாட்டாயா? உன்னைநினைந்துருகி அன்பால் உடல்முழுதும் நடுநடுக்கி அழுகின்ற சிவன்டியார்களோடு என்னைச் சேர்த்து வைக்கமாட்டாயா? குற்றமற்ற மணிபோன்றவனே! உனது ஞானவடிவை எண்க்குங் காட்டியருள்வாய்.

“ தினைத்தனை யுள்ளதோர் பூவினில் தேன்னுண்ணதே நினைத்தொறும் காண்தொறும் பேசுந்தொறும் எப்போதும் அளித்தெலும் புள்ளெக வானந்தத்தேள் சொரியும் குனிப்புடை யானுக்கே சென்றாதாய் கோத்தும்பீ ”

பூவிற்காணப்படும் மிகவும் சிறிய துளிதேனை எடுப்பதற்குத் தேன் வண்டு பலமலர்களைத் தேடி அலைகின்றது. ஆரவாரம் செய்கின் றது. இதைக்கண்ட மணிவாசகப் பெருமான் அத்தேன் வண்டின் ஷீது பேரிரக்கம் கொண்டு அதனை எம்பெருமான் மீது இவ்வாறு ஆற்றுப் படுத்தி எம்பெருமானிடம் அனுப்புகின்றார்.

அத்தகைய மணிவாசகப் பெருமான் பெண்களால் ஆண்மீக வாழ்வு, இறைவாழ்வு கெடுகின்றது என்று கூறுவதற்குக் காரணம் என்ன?

மணிவாசகப் பெருமான் மட்டும் பெண்களைக் குறைக்குற வில்லை. பட்டினத்தடிகள், தாயுமானவர் பேரன்ற பல அருளாளர்களும் குறை குறிச் சென்றுள்ளார்கள்

“ பழுதுண்டு பாவையர் மோக விகாரப் பரவையிடை விழுகின்ற பாவிக்குத் தன்தாட்டு புணையை வியந்தளித்தான் ”

“ ஆலம் படைத்த விழியார்கள் மால்கொண்டவர் செயிந்திர
சாலம் படைத்துத் தளர்ந்தனயே ”

(என்று தாழுமானவர் கூறுகின்றார்)

“ கூர்வேல் விழிமங்கையர் கொங்கையிலே
சேர்வேன் அருள்சேரவும் என்னுமதோ ”

“ சிங்கார மடந்தையர் திநெறி போய்
மங்கா மலைகளுக்கு வரந்தருவாய் ”

இப்படிப் பெண்களை அருணகிரி நாதர் பெறுங்குறை கூறு
கின்றார். பெண்கள் இதனைத் தீவிரமாகச் சிந்தித்துச் செயற்படக்
கடமைப் பட்டவர்கள். பெண்களால் ஏன் இத்தகைய இடையூறு
நேரவேண்டும். பெண்களிடம் தெய்வீகத் தன்மைகள் அனுவாவா
மில்லையா? என இன்னேரன்ன வினாக்களை எழுப்பினால் பதிலாகப்
பெண்களிடம் தெய்வீகத் தன்மையும், ஆத்மிகமும் உண்டு எனக்
கிடைக்கின்றது.

பக்த அனுடையா தெய்வமாதர்களைவிடத் தெய்வத் தன்மை
வாக வாழ்ந்த வரலாற்றை வீட, பக்த கெளரி, பக்தமீரா
போன்றவர்களின் வரலாறுகளும் உண்டு,

பாண்டி நாட்டின் சாம்ராட்சியம் சமணசமயத்தில் ஆழ்ந்த
போது மீண்டும் கைவம் தனைக்கத் தனியரசியான பாண்டிமா
தேவி முன்னீங்கு வரலாறு பெண்களின் ஆத்மக வாழ்விற்கு
அணிகலனுக்க் காணப்படுகின்றது, இவைகள் எல்லாவற்றையும்
விடப் பெரிய புராணக் காவீயம் சிறந்து மிளிர நாயன்மாரின்
நாயகிமாரே ஒத்துழைத்ததாகப் பெரிய புராணத்திற் காணகின்
ரேம்.

இவ்வாறு இருக்கப் பெண்களைப் பல இடங்களில் மணிவாசகப் பெருமானே புகழ்ந்தும் பாடியதை நாம் திருவாசகத்தி
ஆள்ள திருவெம்பாவை, திருவம்மானை, திருப்பொன்னுஞ்சல்
போன்ற பதிகங்கள் மூலம் அறிகின்றோம்.

அப்படியிருக்கச் சில இடங்களில் ஏன் மணிவாசகப் பெருமான் பெண்களை நோக வேண்டுமோ? காரணம் உண்டு. சிலவற்றைக்
குறிப்பாகப் பார்ப்பேன்.

பெண்கள் எல்லாரும் ஒருமாதிரியாக இருப்பதில்லை. சில
பெண்கள் ஆசை மிக்கவர்கள், அதனால் தாங் எடுத்த பிறவியின்
நோக்கத்தையும் மணிதத் தன்மையையும் மறந்து விடுகின்றார்கள்

இயற்கை அழகோடு செயற்கை அழகையும் சேர்த்துத் தமிழ் மிகைப்பட்டுத்துவதை உலகமே குறை கூறுவதை நாம் இன்றும் அவதாரிக்க முடிகின்றது.

பெண்களைப் போற்றிய அவதார புருஷர்களும் உண்டு. புராண காலத்தில் புனிதவதியாரின் தெய்வத் தன்மையைக் கண்ட பரமத்துன், புனிதவதியாரைத் தெய்வமாகப் போற்றினார்.

பதினெட்டாம் நூற்றுண்டு வாழ்ந்த பூர் ராமகிருஷ்ணர் அன்னை சாரதாமலையைச் சுக்தியாக வைத்துப் பூசை செய்தார். இன்றூட நவராத்திரிக் காலங்களில் மூன்று முதல் ஒன்பது வயதுக்குட்பட்ட பெண்களைச் சுக்தியாகப் பாவனை செய்து சக்கர பூசை செய்து வருகின்ற வழக்கமுண்டு.

ஆணவ மலத்தையும் பெண்ணுக உருவகிப்பாரும் உள்ள
ஆணவ மல மேல்ட்டால் மனிதன் மனிதனுக வாழ முடியாது,
அது யாருடைய அறிவுரையும் கோரது தன்னிச்சைப்படி ஆன்
மாலை ஆட்டிப்படைப்பதால் ஆண்மா பித்தாகின்றது.

“பொய் நெறிக்கே.....விடுதி”

“புலன்கள் திகைப்பிக்க யானும் திகைத் தின்கோர் பொய்நெறிக்கே
விலங்குகின் ரெணவிடுதி கண்டாய்
விண்ணனும் மன்னு மெல்லாம்
கலங்கமுந் சீர்ந்து சமுதுசெய்
தாய்தரு ஞைகரனே
துலங்குகின் ரேணடி யெனுடை
யாயென் ரெழுகுலமே”

கருணைக்கடலே! வானுலகும் மன்னுலகும் பயந்து நடுங்கும்படி கடலில் எழந்த நஞ்சை அமிர்தமாய் ஏற்றுக்கொண்டாய். பிறரின் நன்வாழ்விற்காக அதை அமுதுசெய்தாய். நிலைதடுமாறிக் கலங்குகின்ற என்னையும் காத்தருள்வாய். நான் உனக்கே உரியவன். என்னை உடையவஞ்சிய நீ எனக்கு விருப்பமான தெய்வமாவாய். உன்னை அடைந்து உள்ளேடு இருக்கவேண்டிய நான் புலன்களினால் ஈர்க்கப்பட்டு அதனால் திகைப்படைந்து, பொய்யான வழிகளில் விரைந்துசென்று கொண்டிருக்கின்றேன். ஆப்படிப்பட்ட என்னைக் கை விட்டுவிடாதே.

இந்த மனமானது காற்றுக்குச் சமனாகும். காற்றுடிக்கும் திசையெல்லாம் மரங்களின் இலைகள் ஆடுவது போல் மனம் போகிற தீடுமெல்லாம் புலன்களும் செல்கின்றன. உயிரும் செல்கின்றது.

இரு நினைவுந்தால் உறுதியாக நின்று செயற்கரிய செயலைச் செய்கின்ற அதே மனம் அச்செயலை அனுவளவு நேரத்திற்கீர்க்குலைத்தும் விடுகின்றது. மலையின் உச்சிக்கு உயரப்போவது போல மனமும் உயர்ந்து செல்லும். சிலநேரங்களில் அது சடுதியாகக் கீழிறங்குவது முண்டு.

தெய்னீக வாழ்வுதான் உறுதியென நம்பிய சிலர் துறவு வேடங்கொள்கின்றார்கள். தவமும் செய்கின்றார்கள், ஆனால் அவர்களின் மனம் திரிபுபட வஞ்சக வாழ்வுவாழ்வே இத்துறவு வேடங்களைப் போலியாக அணிந்துள்ளதைத் திருவள்ளுவரின் திருக்குறளில் காணமுடிகின்றது.

“வஞ்ச மனத்தான் படிற்றெழுகுக்கம் பூதங்களை நான்றும் அடத்தே நகும்” என்றும்

“ வானுயர் தோற்றம் எவன்செய்யுந் தன்னெஞ்சுத்
தான்றி குற்றப்படிடு ” என்றும்

“ வளியின் நிலைமையான் ஒல்லாருவம் பெற்றம்
புளியின்ரேல் போர்த்து மேய்ந்தற்று ” என்றும்

“ தவமறைந் தல்லவை செய்நல் புதுக்கூரைந்து
வேட்டுவன் புட்டிமிழ்ந் தற்று ” என்றும்

“ தெஞ்சிற் றுறவார் அறத்தார்போன் அஞ்சித்து
வழ்வாரின் வணக்கு ரிஸ் ”

என்றும் கூறுகின்றார்

மக்கள் தம்மளவை உறுதிப்படுத்துங் பொருளில் ஈடுபடுத்
தாது உறுதியற்ற பொருட்களில் பற்றிவைத்துப் படுகின்ற அவசியைக் கண்ணுற்ற பட்டினத்தடிகள்

“ அன்ன விசார மதுவே விசாரமது ஜெழித்தாற்
செசர்ன விசாரம் தெரலையா விசாரம் தற்கொக்கையைப்
யண்ண விசாரம் பலகால் விசாரம் இப்பசுவி நெஞ்சுக்
கென்ன விசாரம் கவந்தாய் கச்சி யேகம்பனே ”

“ கையொன்று செய்யவிழி யொன்று நாடக்
கருத்தொன் நென்னைப்
பொய்யொன்று வஞ்சுக நாவொன்று
பேசப்புவால் கமழு
மெய்யொன்று சாரச் செவியொன்று
கேட்க விரும்பும் யான்
செய்கின்ற பூசையெவ் வாறு
கொள்வாய் வினநிர்த் தவனே.

என்று நகைச்சுவையாக உள்ளதை உள்ளாரா கூறுகின்றார்.

“ கண்ணுண்டு காணக் கருத்துண்டு
நோக்கக் கனிந்துருகிப்
பண்ணுண்டு பாடச் செவியுண்டு
கேட்கப் பச்சிலையால்
என்றுண்டு சாத்த எதிரிநிறக
சச் விருக்கையிலே
மண்ணுண்டு போகுதையோ கெடுவீர
இந்த மக்னிடத்தே ”

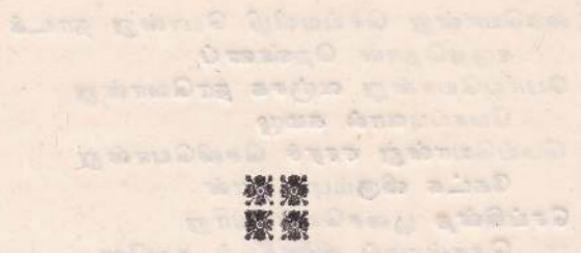
என்று பட்டினத்தடிகள் வருத்துகின்றார்.

“ வெய்யாய் தனியா யியமான ஞமலீமலா
பொய்யா யீனவெல்லாம் போயகல வந்தருளி
மெய்ஞ்ஞானமாகி யிளர்கின்ற மெய்ச்சடரே
எஞ்ஞான மில்லாதேன் இன்பப் பெருமானே ”

என்றும்

“ பொய்யாய் செல்வத்தே புக்கழுந்தி நாடோறும்
மெய்யாக் கருதிக் கிடந்தேனே யாட்கொண்ட
ஐயாவென் ஞருயிரே யம்பவலா வென்றவன்றன்
செய்யார் மலரடிக்கே சௌறாதாய் கோத்தும்பீ ”

என்றும் மணிவாசகப் பெருமங்கள் எம்பெருமானை வேண்டு
கின்றார்.

ஒன்றிலை நீண்ட நீண்டாக
உதிர்ந்துகிடை அனாமி
ஒன்றிலை நீண்ட நீண்டாக
நீண்டாகிடை, நீண்டாக
ஒன்றிலை நீண்ட நீண்டாக
நீண்டாகிடை, நீண்டாக
ஒன்றிலை நீண்ட நீண்டாக
நீண்டாகிடை, நீண்டாக

நீண்டாக நீண்டாக நீண்டாக

“ குலங்களைக் தாண்டருள் ”

“ குலங்களைந் தாய்களைந் தாயென்னைக்
 குற்றம் கொற்றச் சிலையாம்
 விலங்கவெந் தாய்விட் டிடுதிகண்
 டாய்பொன்னின் மின்னுகொன்றை
 அலங்கலந் தாமரை மேனியப்
 பாவெப்பி லாதவனே
 மலங்களைந் தாற்கழல்வன்றயி
 ரிறபொரு மத்துறவே ”

பொன்போன்று மின்னுகின்ற அழகிய கொண்டை மாலை
 யணித்தவனே. அழகிய செந்தாமரை போன்ற திருமேனியை
 உடைய எனது அரசே! உன்குதிகர் என்றாகுற ஒப்புவுமை இல்
 லாதவனே! தயிரிற் கடைகின்ற மத்துப் பொருந்தியவுடனே,
 தயிர் சுழல்வது போன்று என்னைப்பற்றிய பந்தபாசங்கள், ஜம்பு
 வன்களால் நான் பெரிதும் வருந்துகின்றேன். என்னுடைய
 வேதனைகளெல்லாம் ஓழிக்கவல்ல பிரானே! மேருமலையை வில்
 லரக வளைத்த எம்பெருமானே! என்னை உன்குப் புறம்பாகச்
 செல்லவிடாது ஆட்டகாள்வாயாக; என மணிவாசகப் பெருமான்
 எம்பெருமானை வேண்டுகின்றூர்.

அறிந்த பொருளைக்கொண்டு, அறியாத பொருளை அறிமுகம்
 செய்து விளக்குவதுபோன்று மணிவாசகப் பெருமானுர் தனது
 துன்பத்தை எல்லாம் அறிந்த எம்பெருமானுக்குக் கூறுவதுபோன்று
 உலகமக்களுக்குத் தெளிவுபடுத்திச் சிந்திக்கவைக்கின்ற சாதுரியம்
 போற்றத்தக்கதாகும்.

தயிர்க்கட்டி, மத்து, சுழற்சி ஆகிய அறிந்த மூன்று பொருட்
 களை உவமானமாக மணிவாசகப் பெருமான் கையாண்டு உயிர்,
 புலன்கள், துன்பம் ஆகிய அறியாத (காணப்படாத) பொருட்
 களை விளக்கன்று செய்கின்றூர்;

தயிர்க்கட்டியை மத்து உடைத்துக் கடைகின்றபோது, தயிரானது ஒருவித ஒளியை எழுப்பி மிகவேகமாகச் சுழல்கின்றது.
 இதுபோல ஜம்புவன்கள் என்னும் மத்தால் உயிராகிய தயிரை
 உடைத்துத் துன்பப்படுகின்ற நிகழ்ச்சி தயிர் மத்தினால் கடைப்ப
 படும்போது ஏற்படுகின்ற நிகழ்ச்சி போன்றதாகும்.

சாதிவெந்தை கணக்குவிக்கும் நிகழ்ச்சியும் தீங்களேயே விளைவிக்கும் ஆதலால் இதை கணிவாசகப் பெருமான் வெறுக்கின்றார்.

இதைவனுல் அருளப்பட்ட ஆண்மாக்களின் சாதியை இதை வாச் வகுத்தானு? அல்லது மனிதனே வகுத்தானு? என்ற சந்தேகம் எல்லாரிடமும் இருந்து வருகின்றது.

ஆனால் வெதங்களை நான்காக வகுத்த வியாசபகவான் சாதி கையும் நான்காக வகுத்தார் என்றும் அந்தணர், அரசர், வணி சர், குத்திரர் என்பதே அந்த நான்கு சாதியென்றும் கருதினர்.

ஒருசில பெரியார்கள் ஒருமனிதனீடமே இந்த நான்கு சாதிகளிய தொழிற்பாடுகள் இருப்பதனால் சாதி இல்லை யென்று கூறுவது முண்டு.

ஒரு மனிதன் தலைப்பகுதி கல்விக்குரிய பகுதி எல்லாவற்றையும் அறியும் நிலைக்களாகவும், தேவையானவர்களுக்குத் தேவையான வற்றைக் கொடுக்க உதவுவது தலையாகும். அதனால் தலை அந்த ணரின் தன்மையாகின்றது.

நெஞ்சு, தலை நினைத்த வற்றையும், கேட்டனவற்றையும் செயற்படுத்துவதில் ஆர்வமுடையது. அதனால் அது ஓரசர் இனத்தை சேர்ந்ததாகின்றது. வயிறு சுப்பாட்டு வகைகளை யேற்றுப் பற்பல அங்கங்கட்டும் பரிமாற்றும் செய்கின்றது. இதனால் இது வணிக இனத்தைச் சேர்ந்தது. கால்கள் ஏவியவற்றைச் செய்யும் குத்திரர் இனத்தைச் சேர்ந்தமையான் குத்திரன் என்றும் அழைக்கப்படுவதாகக் காரணம் கூறுவர்கள்:

“ பிறப்பொக்கு மெல்லா வுயிர்க்குஞ் சிறப்பொவங்கு செய்தொழில் வேற்றுமை யான் ”

என்றும்

“ மேலிருந்தும் மேல்லார் மேல்லர் கீழிருந்தும் கீழ்ல்லார் கீழ்ல் வவர் ”

என்றும்

“ அந்தணர் என்போர் அறவோர் மற்றெல் வுயிர்க்கும் செந்தன்மை பூங்டொழுக ணால் ”

என்றும்

“ வெள்ளத் தலையமலர் சீட்டம் மக்கள்தம் உள்ளத் தலைய உயர்வு ”

சன்றும் வள்ளுவப் பெருந்தலை காடிக்கு வரைவிலக்கணம் கூறியுள்ளார். ஒளவேவயார் சாதிப்பற்றிக் கூறுவதாவது

“காதி யிரண்டொழிய வேறில்லைச் சாற்றுங்கால்
நீதி வழுவா நெறிமுறையில்—மீதினியில்
இட்டார் பெரியோர் இடாதோர் இழிகுலத்தோர்
பட்டாங்கில் உள்ளபடி” என்பதாகும்.

நந்தனர் பிறப்பில் இழிந்த குலத்தவர் இதனால் தில்லைவாற் அந்தனர் முதற்கொண்டு பிறமக்கனும் நந்தனுரை ஆஸயத்தி ஆன்னே செல்லவிடாது தடுத்தனர். ஆனால் நந்தனர் இறைபக் தியில் மிகுந்தவர். அதன் காரணமாக ஒவ்வொருநாளும் தில்லை யிற்சென்று தரிசனம் செய்யவேண்டுமென்று விரும்பினார். ஆனால் ஏசமானன் நந்தனுரைச் சிதம்பரம் செல்லவிடாது வேலைகளைக் கட்டித் தடைசெய்து வந்தான்.

கட்டாயம் நாளை சிதம்பரம் செல்லவேண்டும் என்று எசமானிடம் தந்தனர் கூறியபோது. எசமானன் மிகப்பெரிய வயலைக்காட்டி, “உனது இறைபக்தியால் இன்றிரவு உழுது விளைத்து அறுவடைசெய்து கெல்லைத்தந்துவிட்டு நாளை போகலாம்” என்றார்.

நந்தனர் தன் குறையை எம்பெருமானிடம் முறையிட்டார். வேண்டுவார் வேண்டுவதை ஈடும் எம்பெருமான். தனது அனுகிரகத்தினால் அன்றிரவு வயல் உழுத பண்படுத்தி தெல்லைத்து அறுவடைசெய்து நெல்மணியாக்கினார்.

அதன்பின்னர் நந்தனர் சிதம்பரம் சென்று அக்கினியில் மூழ்கி நடராசப் பெருமானைத் தரிசித்ததாகப் பெரியபுராணத்திற் காணப்படுகின்றது.

எம்பெருமானின் அருளுக்கு முன்னே குயவன், பறையன், வண்ணுன் என்ற எல்லாச்சாதி முதற்கொண்டு வேடன்வரை ! விலங்கு, பறவை, பூச்சிவரை யாவும் சமங்கும் என்பதைப் புராணங்கள் இதிகாசங்கள் மூலம் அறிகின்றோம்.

“சங்கநிதி பதுமநிதி இரண்டுந் தந்து
தரணியொடு வானைத் தருவரேனும்
மங்குவார் அவர்செல்வம் மதிப்போல் அல்லோம்
மரதேவர்க் கோந்த ரல்ல ராகில்
அங்கமெல்லாம் குறைந்தமுகு தொழுநோயராய்
ஆவரித்துத் தின்றுமழும் புலைய ரேஞும்
கங்கைவார் சடைக்கரந்தார்க் கன்பராகில்
அவர்கள்மூர் நாம்வணங்குங் கடவுளாயு”

என அப்பரடிகள் கூறுகின்றார்.

“ சாதிகள் இல்லையடி பாப்பா—குலத்
தழுச்சி உயர்ச்சி சொல்லல் பாவம்
நீதி உயர்ந்த மதிகள்வி அன்பு
நிறைய உடையவர்கள் மேலோர் ”

(பாரதியார்)

“ சாதிகுலம் பிறப்பென்னும் சுழிபட்டுத் தடுமாறும்
ஆதமிலி நாயேனை யல்லல் அறுத்தாட்கொண்டு
பேதைகுணம் பிறருவம் யானென தெள்ளுரை மாய்த்துக்
கோதிலமு தாஞ்சீக் குலவுதில்லை கண்டேனே ”

என மணிவாசகப் பெருமான் எம்பெருமானை வேண்டு
கின்றார்.

“தீக்கதுவக் கலங்கி.....விடுதி”

“மத்துறு தண்டயி ரிறபுவன்
தீக்கதுவக் கலங்கி
வித்துறு வேனே விடுதிகண்
டாய்வெண் டலையிலைச்சிக்
கொத்துறு போது மிலைந்து
குடர்நெடு மாலைசுற்றித்
தத்துறு சீறுட ஞாசசெஞ்
சாந்தனி சச்சயனே”

எல்லாம் வல்ல எம்பெருமானிடம் மணிவாசகப் பெருமான் தனது ஆரூத்துயரை இவ்வாறு எடுத்து இயம்புகின்றார். மத்தினால் தயிர் உடைந்து கரைக்கப்படுகின்றபோது சூடுகிளம்புகின்றது. அச் சூட்டினால் தயிரானது குழிழ்விட்டுக் கடையப்படுவதை நன்கு உற்றுக் கவனித்த மணிவாசகப் பெருமான் புலன்களினால் தனக்கு ஏற்படுகின்ற தாங்கவொண்ணு வேதனையை “மத்துறு தண்டயிரிற் புலன் தீக்கதுவக் கலங்கி வித்துறுவேனே” என்று உவமித்துக் கூறுகிறார். இத்தகைய துன்பம் சீங்கவேண்டுமாயின் புலன்களின் ஈர்ப்புச்சக்திக்கு ஆளாகாது இறைவாழ்வை மேற்கொண்டு நவ வாழ்வு வாழவேண்டும்.

“ஓடுங்கும் பினிபிறவிக் கேடென்றிவை
யுடைத்தாய் வாழ்க்கை ஓழியத்தவம்
அடங்கும் இடங்கருதி நின்றீர் எல்லாம்
அடிகளடி மூற்கீழ் ஆளாம் வண்ணம்” என்றும்

“சாநாளும் வாநாளும் தோற்றமிவை
சலிப்பாய வாழ்க்கை யொழியத்தவம்
ஆமா நறியா தலமந்து
அயர்ந்துங் குறைவில்லை”.....என்றும்

திருஞாளசம்பந்த சுவாமிகள் தீவிளைகள் கீங்குவதற்கு வழி கண் வகுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

“கர்மத்தைக் கொண்டு அடைகிற உலகங்களை ஆராய்ந்து பிரமநிஷ்டன் அவைகளில் நின்றும் விலகவேண்டும். கர்மத்தைக் கொண்டு கர்மத்திற்கு அப்பாற்பட்டதை அடையழுடியாது. பிரம ஞானத்தின் பொருட்டு அவன் சிஷ்ய பாவணையோடு வேதங்

களை தன்கு அறிந்தவனும் பிரம்ம ஞானியுமாகிய குருவையே அடைய வேண்டு "மென் முன்டேசேப நீஷதம் இவ்வாறு கூற விருது.

" ஆவியொடு காய மழிந்தாலும் மேதினியிற் பாவியென்று நாமம் படையாதே—மேவியரீ
நித்தார முங்கடம்பும் வேண்டாம் மட்செந்துசே
செத்தாரைப் போலத்திரி "

"காதற்ற வாசியும் வாராதுகான் கடைவழிக்கே" என்ற வாசகத்தைப் படித்த தனவந்தரான் பட்டினத்தடிகள் உலகபோக வாழ்வை ஒருநொடியிற் துறந்தார். தனசெல்லமெல்லாவற்றையும் தான்தரும் செய்தார். இறைவழிபாட்டில் ஜமுகித் தாம் கண்ட அனுபவத்தை இவ்வாறு உலகித்துக் கூறினார்.

இறையகுளைச் சேரவிடாது தடுப்பது செருக்கு. இத்தகைய செருக்கு ஆணவத்தால் மட்டுமல்ல கல்வியினாலும், பண்ணித்தினாலும் ஜம்புள் வெட்கையினாலும் ஏற்படுகின்றது. இச்செருக்கு வேறுடன் களையவேண்டுமானால் செத்தாரைப்போலத் திரியவேண்டும் என்று வலியுறுத்துகின்றார் பட்டினத்தடிகள்.

" விச்ச தின்றியே விளைவு செய்குவாய்
விளைவும் மன்னுக முழுதும் யாவையும்
வைச்சு ஈாங்குவார். வஞ்சகப்பெரும்
புளைப் பேணையுன் கோயில் வரயிலீற்
பிச்ச ஞக்கினைப் பெரிய வள்பருக்
குரிச ஞக்கினைய் தாவ ஸித்ததோர்
நச்சு மாமர மாயி ஞங்கொலார்
நாலும் அங்கனே யுடைய நாதனே "

ஙஞ்சகம் நிறைந்த கடையவனை வலிந்து ஆண்ட எங் பெருமானே. என்னைச் சிவன்டியார்க்கெலாம் உரியவனுக்கிடும் நான் நச்சு மாமாத்திற்குச் சமமானவன்தான் தன பிள்ளைபோல வளர்த்த நக்கமரத்தை யாரும் வெட்டுவதில்லை. அதுபோல யீடும் என்னை வளியல்து ஆண்டாய் பிள்ளைபோல வளர்த்தாய் கொண்ட மாட்டாயல்லவா என நெஞ்சம் நெக்குகுக் வேண்டுகின்றார். மனிவாசகப் பெருமான்.

“விச்சையன்”

“ச்சைய னேமிக்க தண்புனல் விண்கால் நிலதெநகுப்பாம் விச்சைய னேவிட் டிடுதிகன் டாய்வெளி யாய்கரியாய் பச்சைய னேசெய்ய மேனிய னேயோன் படவரவக் கச்சைய னேகடந் தாய்த்தந் தாள் வடற்கரியே”

அனைத்துலகும் இயங்கி உயிர்வாழ அடிப்படையாயுள்ள மெய்ப்பெருளே! ஜம்புதங்களாகவும் காணப்படுவனே! வியப்புக்கு உரியவனே! பலவர்ன்னங்களிலும் தோற்றமளிப்பவனே! பாம்பைக் கச்சையாக இடையிற் கட்டியிருப்பவனே! பெரிய கால்களை உடைய வலிய யானையைக் கொன்றவனே! நிலையற்ற இவ்வுலகில் என்னை வாழவைத்துப் பெரிதும் துன்பப் படுத்தாதே.

“நானுர் என்னுள்ள மார்ஞானங் களர்ர்

என்னை யார் அறிவார்

வானேர் பிரான் என்னை யான்டிலனேல்

மதியங்கி

ழுங்குடை தலையிலுண் பலிதே

ரம்பலவன்

தெனூர் கமலமே சென்றாதாய்

கோத்தும்பீ”

“தேவாதி தேவனுகிய எம்பெருமான் என்னை ஆட்கெர்ஸ் ளாது விட்டிருப்பானாகில் எனக்கு ஒரு மதிப்போ அல்லது கெளர் வமோ இல்லை. என்னை மதிக்கும்படி புத்திகூறுவார் யாருமில்லை. மாமிசம் பொருந்திய பிரம்ம கபாலத்தில் பிச்சையேந்தி உண்கின்ற எம்பெருமானது அமிர்த வடிவத்தைக் கோத்தும்பி நீ ஈதிப்பாடுவாயாக” என மணிவாசகப் பெருமான் வீணை பாடியுள்ளும் மானிடர்க்குக் கூறுவதுபோல அரசவன்ன்டிற்குக் கூறுகின்றார்.

விச்சையன் என்றால் விந்தைக்குரியவன் என்பது பொருள். எக்கெருமான் தனது அன்பர்களைத் தடுத்தாள் விந்தை, விந்தையான வடிவங்கள் கொண்டார் என்பதைத் திருவிளையாடற் புராணமுலம் அறிகின்றோம்.

“வளைந்தது வில்லு விளைந்தது பூசல்

உளைக்கன முப்புர முந்தீபற

வொருங்குடன் வெந்தவாறுந் தீபற”

"ஆட்டின் தலையை விதிக்குத் தலையாகக்
கூட்டிய வபாடி யுந்திபற
கொங்கை ஞானங்க நின்றுந் திபற

என்றும்

பாலக ஞாக்கன்று பாற்கட லீந்திட்ட
கோலச் சடையற்கே யுந்திபற
குமரன்றன் ரூதைக்கே யுந்திபற"

என்றும் எம்பெருமானின்

அருட்செயல்களை வியந்து போற்றிய மணிவாசகப் பெருமான்
"வானுகி மண்ணுகி வளியாகி யொளியாகி
யுனுகி யுயிராகி யுண்மையுமாய் இன்மையுமாய்
கோனுகி யானெனதென் றவரவரைக் கூத்தாட்டு
வானுகி நின்றுயை என்சொல்லி வாழ்த்துவனே"
என்றும் போற்றுகின்றார்.

"மண்ணுங் கி வின்னும் கி மதிகடல் ஏழும் கி
கண்ணும் கி கண்ணுளோடும் பாஹவாகி
நண்ணு நீர்மை பாதம் நின்ற பாதம்
நண்ணுமா றருளிடவே'

(சிவவாக்கிய சித்தர்)

மிகவும் பழைய கால மக்கள் கடவுள் நம்பிக்கையில் மிகுந்த வர்களர்க்கு காணப்பட்டார்கள். அதனால் அவர்கள் இயற்கைத் தெய்வங்களை வணங்கினார்கள். இயற்கைக்குப் பயந்து பணித்து பிகவும் அவதானமாக நடந்தார்கள்.

மண்ணைப் பூமாதேவியென்று வணங்கினார்கள். பூமாதேவிக்குப் பாரமாக நடக்கக் கூடாதென்று நினைத்தமையால் பாவமான செயல் எதையும் செய்யத் தயங்கினார்கள். பொதுவாகப் பெண்கள் பூமியில் நடக்கும் போதும் போட்டுகளை வைக்கும் போதும் ஒவியமுப்பாது நடந்தனர்.

காலப் போக்கில் இயற்கைத் தெய்வங்கட்கும் மேஸன் ஒரு பொருள் இருப்பதைத் தமது அனுபவத்திற் கண்டு அதற்குக் கட்டுப்பட்டு நடந்தனர். இதனால் தீய சத்திகள் நாட்டை யும் வீட்டையும் அனுகவிடாது தெய்வ சக்தி காப்பாற்றி வந்தது.

இன்று விஞ்ஞானப் பொறியிற் காலூகின்ற அரிய சக்திகளை அன்றைய மக்கள் இறைவழிபாட்டின் மூலம் பெற்றனர். இறைவனை முழுமனதுடன் போற்றிய முனிவர்கள் காண்பதெல்லாம் சிவமாகவும் சக்தியாகவும் கண்டனார். கல்லீக் கற்கண்டாக்கினார்கள் தன்னீரின் மேல் நடந்தார்கள். ஆகாயத்தில் பறந்தார்கள் விண்ணுலக மெங்கும் திரிந்தார்கள்.

எனவே எம்பெருமானின் திருவருள் மக்களைத் தெய்வமாக்கி வந்தது. பூரண நம்பிக்கையினுல் தாம்பெற்ற பேரின்ப நிலைகளை மக்கள் பெற நால்களை ஏனிப்படிகளாகவும் அன்றைய முனிவர்கள் வைத்தனர்.

நவநாகரிக வாழ்வும் விஞ்ஞான விந்தைகளும் மனிதனின் கண்ணே மறைத்துமையால் இன்று தெய்வ சாநித்தியத்தை அடைவது அருமையாகி விட்டது. கேவலம் ஓர் சிறு புழுவிற்கு இருக்கின்ற சக்தி விஞ்ஞானப் பொறிக்கு இல்லை யென்பதை மனிதன் சிந்தித்தால் இறையுணர்விந்குக் கட்டுப்பட்டு நடப்பான்.

உலகில் முன்று பங்கும் நீர், ஒருபங்கு நிலம் ஆனால் வானாவ எழுந்து சீண்ட்டு வருகின்ற அலை கரையை அண்மித்ததும் தாயை அண்க்கும் சேயாகி நிலமகளை முத்தமிட்டுச் செல்கின்ற அரிய செயல்கூட இறைவனின் அங்பு ஆண்யாகும்.

“கண்ணநிர் பாலென் றிப்பி
கூடர் வெள்ளி யென்று கான்பெரிசுக்
உண்ணுய்கிற நதியென் ரூபி கூவேலோ குக்கிம
மனியென்றே உணர்வார் போல
அண்ணலே! இனையிலத்த நினையொழுப்பில்
நீண்டொழுத் தமரர் தம்மை
மண்ணவர் மருளாங் சீரர்
என்மதித் தேத்துவாரே”
(சிவானந்தலகரி)

କବିତା ହେଉଥିଲା ମନ୍ଦ୍ରପବିନ୍ଦୁ
ଯବିଶ୍ଵାସ ମାଧ୍ୟମରେ ତାଙ୍କୁ ମନ୍ଦ୍ରପବିନ୍ଦୁ
କବିତା ହେଉଥିଲା ମନ୍ଦ୍ରପବିନ୍ଦୁ
କବିତା ହେଉଥିଲା ମନ୍ଦ୍ରପବିନ୍ଦୁ
ଯବିଶ୍ଵାସ ମାଧ୍ୟମରେ ତାଙ୍କୁ ମନ୍ଦ୍ରପବିନ୍ଦୁ
ଯବିଶ୍ଵାସ ମାଧ୍ୟମରେ ତାଙ୍କୁ ମନ୍ଦ୍ରପବିନ୍ଦୁ
ଯବିଶ୍ଵାସ ମାଧ୍ୟମରେ ତାଙ୍କୁ ମନ୍ଦ୍ରପବିନ୍ଦୁ

“ தொடற்கரியவன் ”

“ அடற்கரி போலைம் புலன்களுக்

கஞ்சி யழிந்தவென்னை

விடற்கரி யாய்விட் டுதிகிண்ண

தாய்விழுந்தொண் டர்க்கல்லால்

தொடற்கரி யாய்க்கார் மாமணி

யேக்கு தீச்சுழலக்

கடற்கரி தாயெழு நஞ்சமு

தாக்குங் கறைகண்டனே ”

மேலான தொண்டற் கல்லாது மற்றவர்களால் காணப்பதற் கரிய எம்பெருமானே ! ஞானஜோதிப் பிழம்பாகக் காணப்படு வானே ! வடவாழுகாக்கினியையே நிலைதடுமாறச் செய்து, கடவின் கண் எழுந்த நஞ்சை அழுதமாய் ஏற்ற நீலகண்டனே ! வலிய யானைகள் பேன்ற ஜம்புலன்களுக் கஞ்சி மனந்தடு மாற்றத்துடன் இருக்கின்றேன். உனக்கு வேற்றுளாய்ப் பிரிந்திருக்க இயலாத என்னைக் கைவிட்டுவிடாதே.

மனதாலும், வரக்காலும், வேறு எவற்றாலும் அடைய வூடி யாதவன் எம்பெருமான். தேவர்களாலும் மூவர்களாலும் அறி தற்கரியவன் எம்பெருமான். அத்தகைய எம்பெருமான் அடிய வர்க்கு எளியவன் சிற்றம்பலவன் என்று அழைக்கப்படுகின்றார்,

“ வேதங்கள் ஜயா வெனவோங்கி ஆழந்தகள்ற நுண்ணியன் எம்பெருமான் ” அத்தகைய எம்பெருமானை அன்பினுல் கட்டி விடலாம்;

“ அன்பெனும் பிடியுள் அகப்படும் மலையே

அன்பெனும் குடில்புகு மரசே

அன்பெனும் வலைக்குட் படும்பரம் பொருளே

அன்பெனும் கரத்தமர் அழுதே

அன்பெனும் கடத்துள் அடங்கிடும் கடலே

அன்பெனும் உயரொளிர் அறிவே

அன்பெனும் அனுவுள் அமைந்த பேரொளியே

அன்புருவாம் பரமசிவனே ”

(வடலூர் வள்ளவார்)

பக்தி வலையில் அகப்படும் எம்பெருமான் பழங்குடில்களையே தனது கோயிலாகக்கொண்டவன். அன்பர்களின் நலனையே எப்போதும் நாடுபவன், சிவனடியர்களின் சிந்தையில் தேனுக இளிப்பவன். இதனுலேதான் சிவனடியர் பூசையை சைவமக்கள் என்றும் நிகழ்த்தி வருகின்றார்கள்.

நாரதமுனிவர் ஒருநாள் கண்ணபிரானிடத் சென்றார். கண்ணபிரான் ஏதோ ஒரு சிமிழைத் திறப்பதும் மூடுவதுமாக இருந்தார். இதனைக்கண்ட நாரதர் “கவாமி உங்களையும் விடப் பெரிய அரிய பொருளேதாவதும் இவ்வுலகில் உண்டோ? அப்படி இருக்கத் தாங்கள் இச்சிறிய சிமிழைத் திறப்பதும் மூடுவதுமாக இருக்கின்றீர்களே ‘என்றார்.

“என்னைவிட உயர்ந்த பெர்ருள் ஓன்று இந்தச் சிமிழிலில் உண்டு அதுதான் தொண்டர்களின் பாதத்தாளி” என்றார் கிருஷ்ண பகவான். இவ்வாறு பக்தரீகட்கு அருமையை அளிப்பதில் கிருஷ்ண பகவான் எளிமையாகின்றார்.

ஒருமுறை ஒருபகவதர் ஓர் பணக்காரன் விட்டில் கோவிந்த சங்கீர்த்தனம் செய்துகொண்டிருந்தார். இதனைக்கேட்க ஏராளமானபக்தர்கள் கூடியிருந்தார்கள். இதுதான் நல்ல தருணமென்று திருவேதற்குத் திருடனும் அங்கு வந்திருந்தான். ஆனால் திருடனின் கண்களுக்குத் திருவேதற்குரிய எப்பொருளும் கிடைக்காமற் கண்ணபிரான் செய்துவிட்டான்.

பகவதர் என்னதான் சொல்கின்றார் என்று அக்கொள்ளினக் காரன் உன்னிப்பாகக் கேட்டான். பலராமனும் கண்ணபிரானும் விலைமதிப்பிட முடியாத நவரத்தின நகைகளை ஆணீந்துகொண்டு ஆயர்படிச் சிறுவருடன் ஆவினங்களை மேம்பக்கச் செல்லும் காட்சியை அப்பகவதர் வர்ணித்துக் கொண்டிருந்தார். கொள்ளினக்காரனுக்கு ஒரே ஆன்தம். பலநரலோக்கும் கொள்ளியடித்துத் தேட்டமுடியாத இப்பொருட்களை இச்சிறுவர்களிடம் ஒரே நாளிற் பிடிக்கிவிடலாம் என்று நம்பினான். பகவதர் சொல்வது கதை ஆனால் கொள்ளினக்காரன் இதனை உன்மைச் சம்பவமென அப்பேதைக் கொள்ளினக்காரன் நினைத்தான். எப்படியும் பகவதரீடம் கத்தியைக்காட்டி உண்மையை அறியவேண்டும் என்ற ஆர்வத் தோடு பிரசங்கம் முடியும்வரையும் காத்திருந்தான்.

பிரசங்கம் முடிந்துவிட்டது. கோவிந்தனுக்குப் பூசை ஆராதனை நடந்தது. பின்னர் எல்லாருக்கும் பிரசாதம் வழங்கினர். பகவதருக்குச் சிறுபொருளும் அன்பளிப்புச் செய்யப்பட்டது. எல்லோரும் தத்தம் வீடுதோக்கிப் புறப்பட்டனர். பகவதரும் தனது முடிச் சம்பந்தமாக முட்டையுடன் புறப்பட்டார்.

பாகவதரின் பின்னே பதுங்கிப் பதுங்கிக் கொளைக்காரனும் வந்தான். ஒர் இடத்தில் வந்ததும், கொள்ளைக்காரன் ஏ பாகவதரே நீ பிரசங்கத்தில் கூறிய சிறுவர்களின் அடையாளங்களை இனி மூம் தெளிவாகக் கூறு அவர்களை வங்கே மடக்கலாம் என்றும் கூறிவிடு நான் கொள்ளையடிக்கும் நகைகளில் உணக்கும் பங்கு தருவேன் கூறுவிட்டால் இதோ பார் கத்தி என்று கூறிய பளபளக்கும் கத்தியைக் காட்டினான்.

பாகவதர் முதலில் நடுங்கினார். நூன் எ ரூபூ கொள்ளையனின் பேத மைக்கு இரங்கி கவனைத் தன்மீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்றுச் சொன்று போனவற்றை அப்படியே வைத்து விட்டுக் கிருஷ்ண வின்ன லீலைகள் என் மூம் தூஸையெடுத்துப் பலராமனின் வர்ணனை கிருஷ்ணனின் வர்ணனைகளை மிகவும் தெளிவாக வாசித்தார். கொள்ளைக்காரன் அவர்களின் அழைக்க நற்பணையிற் கண்டு மகிழ்ந்தான்.

பாகவதர் வாசித்த குறிப்பின் படியே வடக்கே சென்றுன்; ஒரு புதர் பக்கத்தில் புன்னை மரம் அருகே கண்ணன் பலராமன் என்ற கற்பணையுடன் நின்றுன். என்ன ஆக்சரியம் வைரநஞக்களுடன் கிருஷ்ணன் காட்டி தந்தான். கொள்ளைக்காரன் கண்ணனுடன் பேசி நகைகளை அபகரித்தான்.

தான் எடுத்த ஒப்பந்தத்தின் படி பாகவதர் வீட்டுக்குச் சென்று ஒரு பங்கு நகைகளைப் பாகவதருக்குக் கொடுத்தான். பாகவதர் தன் கண்களையே நம்பவில்லை. புத்தகத்தில் காணப்படும் வெறும் கற்பணை உண்மைச் சம்பவமாக வருவதற்குக் கொள்ளைக்காரனின் நம்பிக்கை என்பதை உணர்ந்த பகவதர் கொள்ளைக்காரனுடன் காட்டுக்கு வந்தார். கொள்ளைக்காரனின் கண்களுக்குத் தெரிந்த கண்ணன் பகவதரின் கண்களுக்குப் புலப்படவில்லை. பாகவதருக்காகக் கொள்ளைக்காரன் கண்ணப்போனைப் பல முறை ஜேண்டினூன் தனது கைகளைப் பாகவதரின் கைகளோடு சேர்த்துக்கொண்டான் இதன்பின்னரே கண்ண பிரா வின் காட்டி பாகவதருக்குக் கிடைத்தது எனக் கிருஷ்ண லீலையில் வருகிறது.

கொள்ளைக்காரன், வரலாற்றை உண்மைச் சம்பவமென்று நம் பினுன். பகவதர் நூல் வரலாறு என நம்பினார். இதனால் பகவதரால் எளிதில் கண்ணனைக் காணமுடியவில்லை. எனவே பக்கத்தகட்டு இறைவன் எளியவன் என்பதை இக்கதை தெளிவாக்குகின்றது.

“தந்ததன் தனினக் கொண்டதென் தனினைச்
சுங்கரா யார்கொலோ சதுரர்
அந்தமொன் நில்லா ஆனந்தம் பெற்றேன்
யாதுகி பெற்ற தொன்றென்பால்
சிந்தயே கோயில் ரொண்ட எம்பெருமான்
திருப்பெருந் துறையுறை சிவவே
யெந்தையே யீசா விடவிட கொண்டாய்
யானிதற் கிலஞூர் கைமாறே”
(திருவாசகம்.)

(திருவாசகம்.)

க்ருஷ்ண மத்திய சீக்கிரம வைகுவி நெடுஞ்செழிய பூபு பாக்காலிகைய கூடுதல்கூடு கணக்குகளுக்கு கூடுதிக்குடிய குத்து கூடுதிடுப்பாக்கங்களுடைய பாக்கால கூடுதிடு

“கனையாய் குதுகுதுப்பே”

“கண்டது செய்து கருணைமட்
பூப்பரு கிக்களித்து
மின்னுகிள் நேலை விடுதிகண்
தாய்நின் விரைமலர்த்தாள்
பண்டுதந் தாற்போற் பணித்துப்
பணி செயற்கு வித்தென்னைக்
கொண்டெனங் தாய்களை யாய்களை
யாய குதுகுதுப்பே”

“எந்தெயே உனது அருளாகிய தேனைப்பருகி அகங்காரம் அடைந்து மனதில் தோன்றிய வாறெல்லாம் மதம்பிடித்துத் திரி கின்ற என்னைக் கைவிடவேண்டாம். மனம்நிறைந்த உனது மலர்த் தாளை முன்பு கொடுத்தருளியது போன்று இப்பொழுதும் கொடுத் தருள் வாயாக! உனது திருத்தொண்டு செய்ய அழைத்து உனக்கே ஆளாக்கிக் கொள்வரய், என்பால் வெறுக்குந் தன்மை யுள்ள குதுகுதுப்பை நீக்கியிருளவேண்டும்” என்று மணிவாசகப் பெருமான் எம்பெருமானை விதயமாக வேண்டுகின்றார்.

எனவே இறைவன் விரும்பும் மகிழ்ச்சி இறைவன் வெறுகும் மகிழ்ச்சியை இரண்டுவகை யுண்டென மணிவாசகப் பெருமானின் வாசகம் வகுத்துக்காட்டுகின்றது.

ஆனால் இறைவன் விரும்புகின்ற மகிழ்ச்சியை எல்லாதும் நாடுவதில்லை. அந்தை அருணாளர்களும் பெரியவர்களும் மட்டுமே நாடுகின்றார்கள். இறைவனால் வெறுக்கும் மகிழ்ச்சியைப் பாமரமச்கள் மட்டுமல்ல படித்துவிட்டோம் என்று என்னும் அறிவற்றவர்களும் விரும்புகின்றார்கள்.

தெய்வீக வாழ்வினால் ஏற்படுகின்ற மகிழ்ச்சி இறைவனால் விரும்பப்படுகின்ற மகிழ்ச்சியாகும். உலகபோக வாழ்வைப் பெருக்கி நல்ல உள்ளங்கள் வருந்த, வெதும்ப வாழ்கின்ற வர்மீவின் மகிழ்ச்சியை இறைவன் வெறுக்கின்றார்.

“கணவன், மகன், உடல் இவையெல்லாம் மாயையே, அவை மாயையால் ஏற்பட்ட பந்தங்களே. அவற்றினின்றும் உன்னை சீடுவித்துக் கொண்டாலன்றி நீ விடுதலை அடையாட்டாய். இவ்வுடலின் மீதுள்ள பற்றும் இவ்வுடலையும் அதனுள்ள ஆண்மானவ

யும் ஒன்றெனக் கருதும் மனப்பாங்கும் மறைய வேண்டும். குழந்தாய் இவ்வுடல் எனப்படுவது ஏரிந்ததின் மூன்று இருத்தல் சாம்பலே யன்றி வேறால், பின் அதைப்பற்றி என் அவ்வளவு ஆடம் பராம். உடல்எவ்வளவு பெரிதாக இருந்த போதிலும் அதன் முடிவு மூன்று இரத்தல் சாம்பலேதான்” என உடலை அலங்கரிப்பதில் வீண் பொழுதைக் கழிக்கும் பெண்களுக்கு உடல் நிலையாகம் பற்றி இவ்வாறு சராதாமணி அன்னையார் அருளியுள்ளார்.

இரு வரைச் சாதுவரகும்படி தூண்டியதாகத் தூய அன்னை சராதாமணி தேவியாரைக் குற்றம் சாட்டி “மனம் புரிந்து கொண்டு இல்வரழக்கயில்பூடுதலும் ஒருவகை மார்த்தோட்டபாடே” என்று கூறிய ஒருபெண்மணியை நோக்கித் தூய அன்னையார் பின்வருமாறு கூறினார்.

“பெண்ணே! நான் சொல்வதைக் கேள் இவர்களைல்லாத தெய்வீக்கு குழந்தைகள். முகரப்படாத மலர்களைப் போலத் தூய மையான வாழ்வை அவர்கள் தடத்துபவர்கள். இதைவிட மேஜ்ஸமையானதும் “பேராணந்தமானதுமான இன்பத்தைத்தர எது உண்ணது. இம் மண்ணுலக வாழ்வு எத்தகைய இன்பத்தைத் தரும் என்பதை கீயே உணர்ந்த திருக்கிறோய், இவ்வளவு நட்களைக் கொண்டு கூட்டு கற்றது யாது? இவ்வாழ்வின் மீது அவ்வளவு பற்றான மகிழ்ச்சியா? என் இந்த மிருகத்தனம். எவ்விதமான இன்பத்தை அதனின்றும் துய்கின்றோய். ஏதேனும் ஒரு தூய இலட்சிய வாழ்வைக் கருத உணக்கு இயலாதா? இப்பொதுநீஉன் கணவனுடன் சகோதர சகோதரி வாழ்வை நடத்த உண்ணால் முடியாதா? கீழ்த்தரமான வாழ்வு வாழ இவ்வளவு இச்சையா? உலகத்தின் இன்ப துன்பமே எனது எழுங்பை உருக்கி வருகிறது” என்னுர்.

“பாவஞ் செய்யாதிரு கனமே—நாளைக் கோபஞ் செய்தே யமன் கொண்டோட்டிப் போவான் பாவஞ் செய்யாதிரு மனமே”

“தல்ல வழிகளை நாடு—எந்த நாலும் பரமனை எத்தியே தேடு வங்கவரி கூட்டத்திற் கூடு வள்ளலை நெஞ்சிலே வாழ்த்திக் கொண்டாடு”

நல்லா ரினக்கழும் நின்பூசை நேச ஞானமுமே யல்லர்து வேறுநிலை யுளதோ

(பட்டினத்தார்)

காணலே மாண்ஸீர் எனவே கண்டு செல்வம்போல்
காசினி வாழ்விலே மூடர் கண்டு களிப்யார்
மேனிலே கண்டார்கள் வீம்பு பேசிடார்
மெய்யன் பாதம்நாடு வரவென்று தூடாய் பாம்பே”

(பாம்பாட்டிச் சித்தர்)

ஒருங்கள் திருப்பாற் கடவில் பரந்தாமன் பாம்பணையிற்
படுத்திருந்தார். பாம்பணையிற் பள்ளி கொண்ட பரந்தாமனின்
பாதங்களை வருடிக் கொண்டிருந்த பூமாதேவி “சுவாமி தாங்கள்
யார்மீது மட்டற்ற அங்பு வைப்பிர்கள்” என்று கேட்டாள் “யார்
பூமாலை தொடுத்துப் பாமாலை பாடி என்னை மகிழ்விக்கின்றார்களோ
அவர்கள் மீது மட்டற்ற அங்பு கொண்வேன்” என்று பரந்தாமன்
பகர்ந்தான்.

இதனை அறிந்த பூமாதேவி வில்லி புத்துரில் பெரியாழ்வாருக்கு
கோதை நாக்கியராகப் பிறந்தாள். பரந்தாமனுக்குப் பூமாலை
துளசி மாலை தொடுத்துப் பாமாலை பாடி எல்லோருக் காணப்
பரந்தாமனையே வரித்த நிகழ்ச்சி நாவாயிரத் தில்லியப் பிரபந்
தத்திற் காணப்படுகின்றது.

ஏனோடும் காட்டுப் பாலையை கூடி கூடியுள்ளது ஏனோடும்
ஏன்களிலை உண்பால்தி காட்டுகின்ற மாதங்களிலை என்ற ஏ
ஏடுக் கூடுதல் பரிப்பாலி பாட காட காடுதலை மாதங்களை
ஏடுகளிலை கூடுதலை காட காடுதலை ஏடுக்கின்ற ஏடுகளை
ஏடுகளிலை கூடுதலை ஏடுக்கின்ற ஏடுகளை ஏடுகளை
ஏடுகளை “ஏடுகளை கூடுதலை ஏடுகளை ஏடு

பாந்தை—யிருங்கியினாலேடி ஞாய்”
ஏடுகளை ஏடுகளை
“ஏடுகளை ஏடுகளை ஏடுகளை
ஏடுகளை ஏடுகளை ஏடுகளை

ஏடுகளை ஏடுகளை ஏடுகளை
“ஏடுகளை ஏடுகளை ஏடுகளை
ஏடுகளை ஏடுகளை ஏடுகளை ஏடுகளை
(ஏடுகளைப்)

“வாழைப் பழத்தின் மனம்
கனிவித் தாண்டருள்”

“குதுகுதுப் பின்றி நின் ரெங்குறிப்
பேசெய்து நின்குறிப்பில்
விதுவிதுப் பேஜீ விதிகன்
டாய்விரை யார்ந்தினிய
மதுமதுப் போன்றெனை வாழைப்
பழத்தின் மனங் கலிவித்
தெதிரவுதெப் போது பயில்விக்
கயினைப் பரம்பரனே”

திருக்கையிலாய மலையின் கன் வீற்றிருக்கின்ற எம்பெருமானே;
எல்லார்க்கும் மேலானவனே. உன்னைச் சார்ந்திருப்பதில் ஆவலின்றி
என்மாதில் தோண்றியதை நான்செய்கின்றேன். இத் தகைய
மூரண்பாடுடைய என்னை நீ கைவிட்டு விடாதே. தெளிந்த தேன்
போன்றும், நன்றாகக் கனிந்த வாழைப்பழம் பேரன்றும் என்னை
பக்குவப்படுத்துவது எப்போது.

கர்மேந்திரியங்களை அடக்கி இந்திரிய பேர்கங்களை அல்லது
சுக்கிகளை மனதால் எண்ணிக் கொண்டிருக்கும் மூடன் பொய்
யொழுக்கம் உடையவன் என்று கூறப்படுகின்றான் என்பது பகவத்
கிடைத்.

புறத்தே சிவவேடம். பேச்சில் சிவபுராணம் அகத்தில் பாவத்
தொழில் செயலில் ஏமாற்றம் இவைகளைக் கருத்திற் கொண்ட
வர்களுக்குப் பகவான் இவ்வாறு பகர்ந்துள்ளார்.

வாழைப்பழம் காயாக இருக்கும் போது கயருகின்றது. பழ
மாகியதும் இனிமை தருகின்றது. வாழைப்பழம் பேரன்று எனது
மனமும் இறைபக்தியில் கனிய வேண்டுமென்பதை “வாழைப்பழத்
தின் மனங்கனிவித்து” என்று கூறுகின்றார் மனிவாசகப் பெருமான்;
“காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்கி” என திருஞான சம்பந்த
மூர்த்தி நாயனாகும் பக்தர் களின் பக்குவ நிலையை இவ்வாறு
அருளுகின்றார்.

மனம் பக்குவமடையும் நிலையை மூன்று பீரிவகளில் அனுபவ
மூலமாக அறிந்து கொள்ளலாம்.

தேங்காய், வாழைப்பழம், திராட்சைப்பழம் ஆகியவற்றுடன் பக்திநிலையை ஒப்பிடலாம். தேங்காய்ப் பால் மிகமிக இனிமையானது. எனினும் இதனை இலகுவில் பெற்று விடமுடியுமா? இல்லை தேங்காய் மட்டையை வலிந்து உரிக்க வேண்டும். கடினமான சிரட்டை ஒட்டை உடைக்க வேண்டும். பின்னர் துருவ வேண்டும் அதன் பின்னரே பாலைப் பிழிந்து எடுக்கவேண்டும். சென்ன மையானதும் சுவையானதுமான இப்பாலைப் பெறப்பட்ட சிரமம் கொஞ்ச நஞ்சமல்ல. இதுபோல ஆணவ மூர்க்கம் கொண்டவர்களும் செயற்பட வேண்டும். தீய குணங்கள் தீயசெயல்களாகியவை நிங்க இறை தொண்டு புரிதல் வேண்டும். மக்கட்குச் சேவை செய்தல் வேண்டும்.

“ மெய்மையாம் உழவைச் செய்து
விருப்பெனும் வித்தை வித்திட்

பொய்மையாம் களையை வாங்கி

பொறையெனும் நீரைப் பாய்ச்சித்

தம்மையும் நேர்க்கிக் கண்டு

தகவெனும் வேலியிட்டுச்

செம்மையுள் நிற்பாராகில்

சிவகதி விளையுமன்றே.

(அப்பர் தௌரம்)

வாழைப்பழம் மிகவும் சுவையானது. இதனை உண்பதற்குத் தோலை மட்டும் உரித்தாவே போதுமானது. இத்தகைய பக்தி யுடையவர்களை உலகிற் காண்பது அரிது. பூர்வ புண்ணிய வசதி தால் இந்நிலை ஒருஷிலருக் குண்டாகின்றது.

திராட்சைப்பழம் உண்பதற்கு எந்தவித சிரமம் இல்லை. அப்படியே வாயிற் போடுவது. இத்தகைய பக்திமான்களும் பூர்வீக புண்ணியத்தால் தோன்றி தமக்கும் நாட்டிற்கும் நன்மைசெய்துள்ளார்கள்.

“சிந்தனைநின் தனக்காக்கி நாயி ஞேன்தன்

கண்ணினைநின் திருப்பாதப் போதுக் காக்கி

வந்தனையும் அம்மலர்க்கே யாக்கி வாக்குன்

மளிவார்த்தைக் காக்கியை புலன்களாட

வந்தனையாட் கொண்டுள்ளே புதுந விச்சை

மாலமுதப் பெருங்கடலே மலையே ஏன்னைத்

தந்தனைசெந் தாமரைக்கா டனைய மேனித்

தனிச்சுடரே பிரண்டுமிவித் தனிய சேந்தே

ஏன் மனைவுக்கப்பெறுமான் எம்பெறுமானின் குடியேற்றம் இவ்வருவி வியந்து பாகுகின்றார்.

அங்கையும் விளைவித் தருட்பே ரோனியால்
இங்கையும் நிறைவித் தெண்ணையும் நின்னையும்
தருகு வாக்கியர் ஆன்னிய படியெலாஞ்
சீருநச் செய்துயிர் திறம் பெற வழியா
அருளமு தளித்தளை யருணிலை யேற்றினை
அருளதி வித்தளை அருட்பெருஞ் சேதி

(విల్కార వంశానికి)

“என் பழறுகண்டு விட்டுவிடாதே”

“பழம்பர னேநின் பழவடி
யாரோடு என்பதிறு
விரும்பர னேவிட் டிடுதிகண்
டாம்மென் முயந்கறையி
ஏருபர தேர்வைத் தணிந்தாய்
பிறவியை வாயரவம்
பெரும் பெருமான் விளையேன்
மனமஞ்சிப் பொதும்புறவே”

ஒரு ரூபேரூடு ஏன்று இணங்காத வைகளும், வேறுபட்டவைகளும் மான சுந்திரனுக் கர்ப்பரமும் உள்ளிடம் சமபதவிபெற்று உள்ளை அழகு செய்கின்றன. எல்லாவற்றிற்கும் மேலானவனே அங்குள்ள உள்ளு அடியவர்களோடு பொய்யொழுக்கமுடைய என்னைச் சமஞக வைத்து என்னைக் கைவிட்டுவிடாதே. இப்பிறவியானது ஐந்துதலை நாகத்திற்கு ஒப்ப ஜம்பெரிகளின் வாயிலாக என்னைப் பயருறுத் துகின்றது. பாம்புக்குப் பயந்து எவியானது பொந்தின் பதங்கு அதுபோன்று கர்ம வடிவமாகிய என்மக்கம் ஜம்பெரி நாகத் தோடு சண்டையிட அஞ்சி உள்முக நோக்கு என்னும் பொந்தில் பதங்கி விடுகின்றது.

ஒரு ஊரில் சோமகாந்தன் என்ற அந்தவன் ஒருவன் இருந்தான். அனுஸ் இவனிடம் அந்தவனர்களுக்குரிய ஒழுக்கமிருக்க வில்லை. மாருள ஒழுக்கத்தில் ஈடுபட்டு மனைவியையும் துண்புறுத்தி வந்தான். நிறையப் பொருள் இருந்தும் அவற்றைத் தியவழியில் செலவழித்துவந்தான். மனைவி எத்தனையோ புத்தி சொன்னாலும் அவளின் புத்திமதிக்கு அடிக்காடுத்தான். பெற்றோரையும் அவுமதித்து வந்தான்.

சிலகாலம் செல்லப் பெற்றோர் கீறந்தனர். பொருளும் செலவழித்துவிட்டது. ஒருநாள் வாழ்க்கைக்கே பெரிதும் திண்டாசமி னன். மனைவியும், மகனும் சோமகாந்தனை விட்டுப் பிரிந்தனர். பாவும் சோமகாந்தன் தனித்திருந்து வரழுஷ்டியாது காட்டிற்குக் கென்று கொள்ளியர் கூட்டத்துடன் சேர்ந்து வழிப்போக்கரைத் துண்புறுத்தியும், கொள்கையிடத்துப் பொருள் கொள்ளியடித்துப் பெரும் பொருள் சம்பாதித்தான்.

ஒருநாள் சோமகாந்தன் வாழ்ந்த காட்டுவழியே ஓர் பிராமணனும் அவனுடைய கர்ப்பினிப் பெண்ணும் வந்துகொண்டிருஷ்தார்கள். கொலைப்பாதகஞ்சிய சோமகாந்தன் அவர்களைக்கண்டு விட்டான். கொலைசெய்வதற்காக நெருங்கினுன்.

“ஐயா எங்களைக் கொல்லவேண்டாம் எங்களின் உடலைமழுழு வகைத்துயிம் நகுகிறோம். முன்னாலும் பெண்ணைத் திருமணம் செய்தேன். சந்ததி இல்லாமலே அன்றை இறந்துவிட்டான். ஓர் சந்ததிக்காக இரண்டாந்தாரமாக இவளைத் திருமணம்செய்தேன். இப்போது இவள் கர்ப்பினி ஆகையால் எங்களைக் கொல்லவேண்டாம் என்று அப்பிசாமணன் கொலைஞ்செய்து மன்றுகினுன். கெஞ்சினுன் இரக்கமே சிறிதும் இல்லாத அப்பாதகன் அவ்வேண்டியப் பிராமணனையும் கர்ப்பினிப் பூட்டுபெண்ணையும் கொலைசெய்து, அவர்களின் பொருட்களையும் அபகரித்துக்கொண்டான். உடனே அவனுக்குப் பிரமகத்தி தோல்லும், தொழுதோயும் பீடித்துக்கொண்டன.

நோயினாலும் பிரமகத்தி தோஷத்தினாலும் சோமகாந்தன் வருந்தினுன். தனது மனைவியையும் மகனையும் தன்னிடம் வரும் படியும் தனக்குச் சேவைசெய்யும்படியும் வருந்தி வருந்திக் கேட்டான். அவர்கள் சோமகாந்தனை அனுக மறுத்தனர்.

அவ்வழியால்வந்த பெரியார் ஒருவர் பொருட்களைத் தான் தருமம் செய்யும்படி புத்திமதி கூறினார். பாவவழியால் வந்த பொருட்களைத் தானமாக ஏந்த என்றால் சம்மதிக்கவில்லை. பின்னர் வேறூர் பெரியாரின் பளிப்பின் படி அக்காட்டில் இருந்த பழைய பிள்ளையார் கோவிலிப் புதுப்பித்துத் திருப்பள்ளி செய்தான் சோமகாந்தன். எனினும் அவன்செய்த பாவமும் தீய வொழுக்கமும் மறுவிறவியிலும் தொடர்ந்து அவனை வருத்தியது. பின்னர் பிள்ளையார் சதுர்த்தி விரதமிருந்து பாவமும் பழையும் கீங்கியதெனப் பிள்ளையார் புதாணத்திற் காணப்படுகின்றது எனவே தீயவொழுக்கம் என்றும் தீமையே விளைக்கும், தீயசிந்தனை, தீயசெயல், தீயபழக்கவழக்கம் ஆகியவை ஓர் சமூகத்தின் ஆரோக்கியன். எனவேதான் ஒருசமூகம் முன்னேற அக்கால மக்கள் தவமிருந்து நல்லதனையரை அளித்ததுடன் நற்பழக்க வழக்கமும் பழக்கங்களை குருகுல வாசத்தானையும் நிறுவினர்.

“இளமையிற் கல்வி தீர்மையில் எழுத்து” தொட்டிலிற் பழக்கம் கடுகோடு மட்டும்” என்றாலும் போல மிகவும் சிறிய வயதிலே தமது குழந்தைகளை குருகுல நிலையங்களிற் சேர்த்துப் பண்ணிரண்டு வருடம் அங்கு கல்விபயில் வைத்தனர்.

பாண்டவர் இராமர் முதலியோர் குருகுலக் கல்வியைப் பயின்றதாகப் பாரதம் இராமாயணம் ஆகியவற்றிற் காணகின்றேம்.

பிள்ளைகள் வளருகின்ற குழ்நிலைக்கேற்ப அவர்களின் குணங்களும், பழக்க வழக்கங்களும் ஏற்படுகின்றன. மேலே இருந்து விழுகின்ற தண்ணீர் செம்மண்ணிலத்தில் விழுந்தால் செந்திரமாகக் காணப்படுகின்றது. கடவில் விழுந்தால் உப்பாகக் கரிக்கின்றது. நல்லநிலத்தில் விழுந்தால் தற்பயணத் தருகின்றது. அதுபோல குழ்நிலைகளும் பழக்கவழக்கங்களை மாற்றி அமைக்கின்றன.

இரு கள்வன் திருவேதற்காக அரசனின் அரண்மணிக்குச் சென்றிருந்தான். அப்போது அரசன் தனது மந்திரிமாரை அழைத்து ஊரின் புறத்தேயுள்ள மரத்தின்கீழ் தவம்செய்கின்ற சந்தியாசி யொருவனுக்குத் தனது மகனைக் கண்ணீராதானம் செய்து உடனடிக்கும் படி கட்டளையிட்டான்.

பெரும்பொருளை அடைய விரும்பிய கள்வன் கபடமாகச் சந்தியாசி வேட்டதாங்கி ஊரின்புறத்தே இருந்த மரத்தின் கீழிருந்த சந்தியாசிகளில் ஒருவனுக்குத் தானும் இருந்தான்.

மந்திரிமர்கள் அங்குவந்து. கண்மூடித்தியானத்திலிருந்த ஒவ்வொர் சந்தியாசியையும் அரசனின் மகனைக் கண்ணிகா தாணமாக ஏற்கும்படி அவர்களின் பாதங்களில் வீழ்ந்து கெஞ்சினுர்கள். யானும் அரசனின் மகனை ஏற்றுக்கொள்ள முன்வரவில்லை. கடைசியாகக் கபட சந்தியாசியையும் அரசனின் மகனைக் கண்ணிகா தாணம் ஏற்கும்படி மன்றுக்கீர்கள், ஆனால் கபடசந்தியாசி அக்கணமே மனம்மாறி அரசனின் மகனைக் கண்ணிகாதானம் ஏற்க மறுத்துவிட்டான். கபடவேதத்திற்கே இத்தனை மரியாதையென்றால் உண்மையான வேடமென்றால் சொல்லவாலேண்டும். ஆண்டவனே வந்து உறவாடுவான் என்றம்பீ உண்மைச் சந்தியாசியாசி விட்டானென்று சுவாமி விவேகானந்தரின் பிரசங்கக் கட்டுரை கறுகின்றது.

“நாடகத்தா ஓன்னடியார் போல்நடித்து நான்நடுவே விடகத்தே புகுந்திடுவான் மிகப்பெரிதும் விரைகின்றேன் ஆடக்கீர் மணிக்குன்றே யிடையரு அன்புனக்கென் நாடகத்தே நின்றுருகத் தந்தருள் எழுஷ்டயானே”

என மனவாசங்கப்பெருமான் இவ்வாறு இறைவனை வேங்கு கிணரூர்.

“ புலன் தீக்கதுவ வெதும்புறு வேண விடுதி ”

“ வெதும்புறு தீப்போற் புளைத்தெரி
யப்புவன் ரீக்கதுவ
வெதும்புறு வேஙொ விடுதிகண்
டாய்விறை யார்ந்றவத்
ததும்புமந் தாராத்திற் குசம்
பயின்றுமந்தம் முரல்வன்
ததும்புங் கொழுந்தே னவிர்ச்சடை
வானத் தடவர்சே ”

சிதாகாஶத்தில் திகழும் பேராற்றல் படைத்த அரசே பிரகாசிக்கின்ற உனது டாமுடியில் மந்தாரமலரின் செழுந்தேன் நறுமணத்தோடு சரக்கின்றது. ஆதலால் அப்பூனில் தெனுண்ண வரும் வண்டுகள் எடுத்தல், படுத்தல் இசைகளை உண்டாக்குகின்றன வண்டுகள் உண்ணிடமிருந்து பெருங்கும் பெறுகையில் நானே மரப்பொந்தில் தீப்பற்றி எரிவதுபோன்று உள்ளத்தினுள்ளே ஜம் பொறிகளினால் உண்டாக்கப்பட்ட ஆசையென்றும் காமத்தியில் அகப்பட்டுத் தடிதுடிக்கின்றேன். அத்தகைய என்னை நீ காப்பாற்றி அருளவேண்டும்.

“ உள்ளம் கஙர்ந் தெழுந்து ஒங்கு சினக்காத்துக் கொள்ளுங் குணமே குணமெங்க—வெள்ளம் தடுத்த வரிதோ தடங்கலரதான் பேர்த்து விடுத்த வரிதோ விளம்பு ”

(நங்கென்றி)

உள்ளத்தில் எழுகின்ற ‘வெதும்பல்’ விபரிக்க முடியாத வொன்றாகும். இவ்வெதும்பல் புலன்களின் ஆதிக்கத்தாலும், உடல் பிமானத்தாலும், அகங்காராத்தாலும் உண்டாகின்ற உணர்ச்சி யாகும். இதை இலகுவில் தடுத்து நிறுத்துதல் முடியாத செயலாகும். ஆனால் இறைசம்பத்தினால் தடுத்து நிறுத்தலைம்.

சாத்சீக குணத்தைக் களஞ்சியமாகப்பெற்ற மனிவாசகப் பெருமான் இராசத் தாமச குணங்களால் ஏற்படுகின்ற ஆத்திரத்தின் ஆக்கிசயிப்பை மரம் எரிகின்றபோது மரப்பொந்தில் அகப-

பட்ட மனிதன் உயிருடன் வாழுமுடியாதவாறு பூலன் களால் வேகின்ற மனித உயிரும் பிறைப்பது அரிதாகின்றது என உவமிக் கிண்ணர்.

“பசு கன்று ஏனுகின்றது, மறை பெய்கின்றது, வீடு ஒழுத கின்றது. சுவர் இடுந்து விழுகின்றது. மனைவி பிள்ளைப்பேராக்காக அவதிப்படுகின்றன. கடன்காரன் குறுக்கே வருகின்றன. இத்தனையும் ஒருமனிதன் வாழ்வில் ஏற்படுகின்றபோது அவனுடைய துயரை அளவிடமுடியுமா?

எனவே இத்தகைய பேரிடர்களில் இருந்து விடுபடவேண்டுமாயின் மனதில் உறுதிவேண்டும். நித்தியமற்ற பொருளாசைகளை விடுவிக்கவேண்டுமாயின் நித்திய வள்துவாகிப் பிறைவை இடையெடுத்து சிந்திக்கவேண்டும். பிரார்த்திக்கவேண்டும்.

ஆனாரேர்கள் தாமரை இலைத்தண்ணீர்போன்று உலகில் வாழ்ந்தார்கள். இறைவனைச்சிற்றதயில் இருந்து அவனடியை வேண்டுதல்செய்யப் பயிற்சிபெற்ற வந்தார்கள். பந்தபாசுங்களாலும், உக்கபோகங்களாலும் கட்டுஞ்ஞூதுஇருக்க ஒரேவழி இறைநாம ஜேபமாகும்.

பிருபொழுது சந்திக்கும் நேரம் பிரம்ம முகர்த்தமென்று அழைப்பார்கள். அதிகாலையிலும், மாலையிலும் இப்பிரம முகர்த்தம் நிகழும் காலமாகும். இந்நேரங்களில் நித்திய கருமங்களை முடித்து இறைவனை வேண்டுதல்செய்வது ஆனாரேர்களின் வழக்கங்மட்டுமல்ல சைவப்பண்புமாகும்.

இந்நேரங்களில் நித்திரைசெய்தல், அபத்தமான காரியங்களை நிகழ்த்துதலும் கூடாது. பாரதியார்கூட “காலை எழுந்ததும் யடிப்பு, பின்பு கணிவுதொடுக்கும் நல்லபாட்டு, மாலைமுழுதும் விளையாட்டு என்று வழக்கப்படுத்திக் கொள்ளு பசப்பா” என்று கூறுகின்றார்.

இத்தகைய சாத்வீகப்பழக்க வழக்கங்கள் காலப்போக்கின் நிலையானமயுனர்த்தி அஞ்சானத்தை சீக்கி அறிவை வளர்க்கின்றது.

காலைநேரம் சாத்வீகத்தை வளர்க்கின்றது. இரவுழுமுவதும் தாமசகுணத்தில் தூங்கிவழிந்த மனிதனுக்குக் காலையில் எழுந்த

தும் சாந்தகுணத்தை ஏற்படுத்துவதை அவரவர் நன்கு அனுபவ மூலம் உணர்ந்துகொள்ள முடியும்.

அதிகாலே நேரத்தைச் சிலர் நித்திராதேலிக்குச் சொந்த மாக்கி அதன் சுகத்தை அனுபவிப்பதில் இன்பந்துய்க்கின்றனர். உண்மையான அல்லது நிலையான இன்பக்கமாக இது இருப்ப தில்லை. முத்தவளின் சகவாசத்தைத்தந்து இளையவள் இலட்சுமி யின் சகவாசத்தைக் கெடுப்பது நித்திசையென்பதை உணர்ந்தால் அதிகாலே நித்திரைக்கு இடம்கொடுத்துப் பேரிடர்களைப் பெருக்க மாட்டார்கள்வில்லோ?

“ சிறியேன் பிழைக்கு அஞ்சே வென்பாய் ”

“ அரைசே யறியாச் சிறியேன்

பிழைக்கு அஞ்சே வென்னின் அல்லால்

வெரைசேர் முடியாய் விடுதிகள்

டாய்வென் ஏகைக் கருங்கட்

திரைசேர் மடந்தை மணந்த

திருப்பொற் பதப்புயங்கா

வரைசேர்ந் தடர்ந்தென்ன வல்வினை

தான்வந் தடர்வணவே ”

உலக மாதாவானிய உமாதேவியை எப்போதும் இடப் பாகத்தில் வைத்திருக்கும் இறைவனே ! ஞானப்பிரகாரனே ! இரண்டு மலைகள் ஒன்றேடொன்று சேர்ந்து நெருங்குவதுபோல நல்லினையும், தினினையும் சேர்ந்து என்னைத் துன்புறுத்துகின்றன. ஆதலால் அரசே ! மணங்நிறைந்த விரிசடையை உடையவாக எனது அறியாமையை நீக்கி ஆண்டருள்வாயாக.

“ பரமா ! நின் பணியுமலாப் பயனும் இல்லாப்

பவஞ்சமதே பற்றியலை பாவியேனை

உரியாய் ! நின் உயரருளால் ஓம்பன் நன்றே

ஒருவர்யார் என்யல்லான் உன்னுல் ஆதாம்

பரிசொரியர் ? உன்னைப்போல் யார் எனியார் தம்மைப்

பாலிப்பார் ! பனிமதியாகு உலகம் மூன்றில்

பெருமான் ! யார் என்னைப் புரப்பார் பிரான்ஸீ யல்லால்

பிஞ்ஞகனே பசுபதியே பிரியேன் யானே ”

எனச் சங்காச்சாரியார் சிவானந்த லகரியில் எம்பெரு மானை வேண்டிப் பாடுகின்றார்.

மன்மீது பிறந்த மனிதர்கள் மன்னின் வாசனையாலும் மாயையின் ஆதிக்கத்தாலும், பூர்வீகத் தொடர்பாலும் பிழைகளும் தவறுதல்களும் விடுதல் இயல்ல. சிறியவர்களும், அறிவற்றவர்களும் அறியாதுவிடுகின்ற தவறுதல்களுக்கும், பிழைகளுக்கும் இறைவனும், பெரியவர்களும் மன்னிப்பளிப்பார்கள். ஆனால் நன்றாகற்றவர்கள் ஆகசமிகுதியாலும், ஆட்சியின் காரணத்தாலும்

தைவப்பண்டுகளை நிராகரித்து விடுகின்ற தவறுகளையோ, பிழைகளையோ, அல்லது குற்றங்களையோ இறைவன் மன்னிக்கமாட்டான்.

இறைவனுக்கு நெவேத்தியம் வைத்து வழிபடுகின்ற விதி களை ஆலயங்களிலும், வீடுகளிலும், பொது இடங்களிலும் கால்கிளிகளேம். நெவேத்தியம் பாகஞ்செய்யும் பரிசாரர்கள் தீட்டை பெற்றவர்களாக இருத்தல் வேண்டுமென்பது விதியாகும்.

இறைவனுக்கென்று செய்யும் நெவேத்தியவிதி சரியாக. அமையாவிட்டால் அதனால் தாட்டிற்கே பெருங்கேடு என்பதை இறைவனுக்கென நெவேத்தியம் செய்யும் விதிநூல் கூறுகின்றது.

இறைவனுக்குச் செய்யும் நெவேத்திய பாகலட்சனம் பற்றிச்சிறிது கவனிப்போம். பாத்திரத்தில் அரிசியையிட்டு வடித்தெடுத்த தண்ணீரை அவ்வரிசிக்கு ஒன்றரைக் கறு அப்பாத் திரத்திலிட்டு. அங்க மந்திரங்களினுல் ஆறுதரம் கழுவி, சத்தியோ சாத மந்திரத்தினுள் கழுநிரையூற்றி விட்டு இருதயத்தினால் கனவாரி அரிசியினிருமடங்கு தண்ணீர் பூரித்துக் கஷத்தினால் முடிபின்பு கோமயத்தினால் மெழுகப்பட்ட மடைப் பள்ளியிலே தரும் அதர்மருபமாகிய இரண்டு கைகளையடைய அடுப்பை அரிசிகொண்டு இருதயத்தினால் அர்ச்சித்து, பின்பு அப்பாத்திரத்தை வாமதேவதை யினால் எடுத்து இருதயத்தினால் அடுப்பின் மேல் வைத்து அகோரத்தினால் அக்கிளியிட்டு. தற்புருஷத்தினால் புழுக்கள் பூச்சிகள் எறும்புகள் இல்லாதனவும் பொறிபற்வாததுமாகிய விறகுகளிலே குழலீக் கொண்டேனும், தருப்பைப்புல்லீக் கொண்டேனும் வாயுவை உண்டுபண்ணி அங்கினியை ஏரியச்செய்து மயிர், உமி முதிலிய வைகள் கூடாமலும் அபக்குவும் அதிபக்குவும் ஆகாமலும் வேறு வீறமும் தூர்க்கந்தமும் வராமலும் தன்றுக்கச்சமைத்து இருதயத்தினால் இறக்கி முக்காவியில் வைத்து அன்னத்தினடுவே இருதயத்தினால் ஒருபாத்திரம் வைத்துப் பாத்திரத்தின் கழுத்தடியில் நான்கு திக்கினும் தற்புருஷ முதலிய நான்கு மூதலிய மந்திரங்களினுல் வீழ்தி காத்தவேண்டும். இவ்வாறு சர்மிகம் காரணம் முதலிய ஆகமங்களிற் காணப்படுகின்றது.

புகை மணமுள்ளதும் குழைந்ததும் குளிர்ந்ததும் மயிர் புழுவுள்ளதும் பழையதுமாகிய அன்னத்தை நிக்க வேண்டும். நெவேத்தியத்தில் உமியிருந்தால் வறுமையும், கல்லுக்கிடத்தால் வியாகியும், மயிர்கிடந்தால் வறுமையும் வருமென நந்தான் சுக்கிதையில் காணப்படுகின்றது. நெவேத்தியம் பண்ணும் அன்னத்தில் மயிர் இருந்தால் மரணமும், புழு இருந்தால் பணவராற் பீடை.

யும், கல்விருந்தால் பயிரழிவும் உயியிருந்தால் கிராமத்திற்குக் கேடும் ஊரியிருந்தால் சுரபிடையும் அதிபக்குவமானால் வழுமையும் பக்குவ மில்லாது இருந்தால் பிரசைகளுக்குக் கேடும் உண்டாகும். ஆறிய சாதமானால் பொருளாழிவும் அதைக் குட்டுடன் இருந்தால் ஆக்கழும் கருகலாயிருந்தால் சகல நாசமுழுங்டாமென்று காரண கம்கூறுகின்றது.

இப்பாகலவள்ளாம் இறைவனுக்கு மட்டுமல்ல மாந்தருக்கும் உண்டு. அண்புடனும் பொறுமையுடனும் சாதலீக சிந்தணையுடனும் எல்லாரையும் சிவமாகப்பாவித்து அவர்கட்டு உணவு பாகம்செய்தல்வேண்டும். என்பதும் விதியாக அமைந்துள்ளது.

இருநாள் ஒரு பெண் தனது வீட்டைப் பகலின் கோமயத் தால் மெழுகிக் கொண்டிருந்தாள். அவளைப் பிறையச் சாதலீக குணமும் இரக்க சுபாவும் இருந்தது, யாருக்கும் எதையும் எப்போதும் அவள் இல்லையென்று சொல்வதில்லை.

அவள் மெழுகிக் கொண்டிருந்த நேரத்தில் ஓர் பிச்சைக் காரன் வந்து “பசிக்கிறது” என்று கூறினான். இப்பெண் பகலின் கோமயம் போக நன்றாகத் தன் இருக்கைளையும் கழுவில்லைப் பானையில் இருந்த பழைய சாதத்தைப் பிழிந்தெடுத்தாள். பழைய கறிகளையும் சேர்த்து கொண்டு வந்து பிச்சைக்காரனின் பாத்தி ரத்தில் போட்டாள். மீண்டும் தன் கர்மத்தில் ஈடுபட்டாள்.

பிச்சைக் மிகவும் பசியுடன் இருந்தமையால் ஆவலுடன் அச்சாதத்தைப் பிசைந்து இருவாய் சாப்பிட்டான் மூன்றும் வாயில் கோமயத்தின் துகள்கள் கரகரக்கவே “தூ” என்று ஆப்பி மீகுதியையும் கொட்டில்லைச் சொன்னான்.

பல புண்ணியங்களைச் செய்த இப்பெண் இருநாள் மரணமானாள். அவள் உயிர் சிவலோகம் செல்கின்றபோது பெரிய சாணிமலை காணப்பட்டது. அவளை மேலே செல்லவிடாது அம்மலை தடையாகக் காணப்பட்டமையால், அவள் இழிந்த பஸ்றி வடிவம் எடுக்க வேண்டிய நிலையேற்பட்டதெனப் பழைய வரலாறு மூலம் அறிகிறோம்.

இவ்வாறு பல தவறுகளை நாம் எந்த வாழ்வில் எதிர் கொக்குகின்றோம். இவைகளை நாம் விவக்குவதற்கு இறைதியானம் கைகொடுக்கின்றது.

சுத்தரமூர்த்தி நாயனார் “சங்கிலி நாச்சியாறை விட்டுப் பிரியேன்” என்று சுத்தியம் பண்ணேரே சங்கிலியர்ரைத் திருமணம் செய்தார். திருவாரூர்த் தேர்த்திருவிமாக் காண விரும் பிது தன் சுத்தியத்தை மீறிச் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் சௌற போது அயருடைய கண்கள் மறைந்து விடுகின்றன.

“பிழையுண்ண பொறுத்திடுவர் என்றடியேன் பிழைத்தகால் பழியதனைப் பாராதே படலமென்கண் மறைப்பித்தாய்”

என்று பாடுகின்றார்

சுந்தரர்

ஸ்ரீமத்திரி நோன்பின் றிச் செறவேயின்றி யறிவின்றித் தோலின் பாவைக் கூத்தாட்டாய்க் கழன்று விழுந்து கிடப்பேணே மாலும் காட்டி வழிகாட்டி வாரா வலக நெறியேறக் கோலங் காட்டி யாண்டாளைக் கொடியே என்னே கூடுவதே.

(திருவாசகம்)

“என்னிடம் நல்லொழுக்க மின்லை. வீரதம் இல்லை. அடக்கம் சிறிதனவும் இல்லை. விவேகம் இல்லை. நான்வீளில் அல்லந்து திரிவது தோல் பாவைக் கூத்தாகும். நான் கொண்டுள்ள மயக்கத்தை கீக்குவதற்கான உபாயத்தை நினைவுபடுத்தி நன்னென்றி புகட்டி யுள்ளாய். உன்திருக்கோலத்தைக் காட்டி முத்தி மார்க்கத் தையும் புகட்டியுள்ளாய். துன்மார்க்கத்தில் உழலும் நான் உன்னைப்போது கூடுவது. என்று வாடுகின்றார் மனிவாசகப் பெருமான்.

ஷாம்பு ஏது ஏதை சுவீஷம் கால இராவிக் கொடுக்கி
பூஷை நெங்கில் விழுதுக்கூடுதல் நெங்கிலிழுப்புமிகு கூஞ்சு கால
போக்குவரத்து போக்குவரத்து கூஞ்சு கால

ஷாம்பு கூலி அங்கு விழுதுக்கூடுதல் நெங்கிலிழுப்புமிகு கூஞ்சு கால
ஷாம்பு கூலி அங்கு விழுதுக்கூடுதல் நெங்கிலிழுப்புமிகு கூஞ்சு கால
போக்குவரத்து போக்குவரத்து கூஞ்சு கால

“சுகாட்டு அரசே”

அடர்புல அனிற் பிரிந்தஞ்சி
யஞ்சொன்ஸ் லாவர்தம்
விடர்விட வேளை விடுதிகண்
டாய்விரிந் தேயெரியுஞ்
சுடரணையாய் சுகாட்டாரசே
தொழும்பர்க் கழுதே
நொடாவரி யாய்தமி யேன்றனி நூற்று
கீப்பிடா கூறும் தீக்குந் தனித்துணையே”

அங்கின் கெஞ்சுதபடி எங்கும் பிரகாசமாய்ப் பரந்து, பாலின் நெய்போலவும் வீறகின் தீபோலவும் விளங்குகின்ற எம்பெருமானே சிவனடியார்களுக்குத் தேனுமிர்தம் போன்று அவர்களுடைய உள்ளத் தினுங்கே நின்று இனி ப் பல னே; சிவயோகத்தால் அடைய முடியாதவனே! வேறு எத்தனையுமில்லாத எனக்கு டற்ற துணியாக இருப்பவனே. எந்த கோர மும் அனுவனுவாகச் சித்திரவனதை செய்கின்ற ஐம்பொறிகட்டகும் ஐம்புலன்கட்கும் நான் வசப்பட்ட தனுல் உள்கு வேறுபட்டவனுக்குச் சிற்றின்ய வெட்கையில் அகப் பட்டு ஒருக்குமென்னைக் கைவிட்டுவிடாதே.

“நாட்டைய சுடலைப் பொடிபுசியென் உள்ளக்குவர் கள்வன்” என ஞானத் தமிழ்வேந்தன் திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி நாயகுர் எம்பெருமானை எமக்கு அறிமுகம் செய்கின்றார்.

இடூடு சுடூடு என மக்களின் உயிரற்ற உடலைப் புதைக்கும் இடத்தையும், எரிக்கும் இடத்தையும் மக்கள் அழைப்பது உண்டு.

ஊழிப் பேருமி காலத்தில் உலகம் அழிந்த பின் இறைவன் நர்த்தனம் செய்யுமிடமே சுடலையென்றும் கூறுவதுண்டு. “செந்ற நவர் புங்கள் சென்றவெம் சிவனை” எனத்தினுவிசைப்பா எம்பெருமானைச் சுட்டிக்காட்டுகிறது,

பாமரமக்கள் தொடக்கம் படித்தவர் வரை சுகாட்டைப் பேயும் பிசாசும் பூதழும் நினை றந்த பயங்கரச் சூழ்நிலையென்ற அதனை ஒதுக்கி விடுவாரு முன்று.

ஆனால் ஞானியர்களும் இருடிகளும் யோகிகளும் சுடுகாட்டை
அமைதியின் இருப்பிடம். தியானம் பயமின்றிப் பயிலவும் அனுகூ
லம் பெறவும் தக்க இடமாகக் கருதி அவ்விடங்களை நாடினார்கள்.

நாராயணப் பிராந்தகன் என்றேரு விஷ்ணு பக்தர் இருந்தார். இவரிடம் ஒர் சிறப்பான சபாவும் இருந்தது. ஒரு இடத்தில்
அவர் ஒருங்களும் பொறுமையாக இருந்ததில்லை. நடந்து கொள்ளபே
இருப்பார். எங்கு தங்கவேண்டிய சந்தர்ப்பம் கிடைக்கின்றதோ
அங்கு தியானம் ஜீபம் அக்கினி காரியம் பிறவும் எல்லாம் முடித்து
கூட கொள்வார்.

ஒரு நாள் சுடுகாட்டில் தங்க நேரிந்தது. அங்கு பின்னும்
எரிந்து கொண்டிருந்தது. நாராயணப் பிராந்தகன் நாம ஜீபம்
தியானம் அக்கினி காரியம் யாவையும் நிகழ்த்திக் கொண்டிருந்தார்.

மாலை ஐந்துமணிக்கும் ஆறுமணிக்கும் இடைக்காலமாக இருந்த
படியால் காளி கூத்தாட வேண்டியிருந்தமையால். காளிதேவி, தன்
பரிவாரங்களை கூடலைக்கு அனுப்பி அங்கிருக்கும் நரனை விலகும்படி
கட்டளையிட்டுக் கூறினார். பரிவாரங்கள் கூடலைக்குச் சென்றன.
ஆனால் நரனை அவைகளால் அனுகமுடியவில்லை. அந்த நரனிடம்
தவத்தின் பலமும் தியான ஜீபங்களின் வலிமையும், ஞானத்தின்
தேஜோமயமும், பரிவாரங்களைய் பின்னடையச் செய்தன.

பரிவாரங்கள், தாங்கள் நாராயணப் பிராந்தனிய நரனை
அனுகமுடியாத காரணத்தைக் கூறின. காளி பேருழிக் காலக்
கோபத்துடன் நாராயணப் பிராந்தகனிருந்த சுடலையை அனுகி;
நரனே நான் கூத்தாடும் இடத்தில் நீ இருக்கக்கூடாது தூரவிலகிப்
போ என்று கர்ச்சித்தாள். அகமா நான் இருக்கும் இடத்தில்
நீ கூத்தாட வேண்டாம். தூரப்போய்க் கூத்தாடு என நாராயணப்
பிராந்தகன் அமைதியாகக் கூறினார்.

காளி, நாராயணப் பிராந்தகனைப் பயப்படுத்த வேண்டும்
என்ற எண்ணத்துடன் பயங்கரமான ஆட்டங்களையும் கூத்துகளையும்
ஆடிமுடித்தாள். நாராயணப் பிராந்தகன் அமைதியாக இவ்வளவு
தானு உன் ஆட்டம் என்றார். காளி வெட்கினுவும், இந்த நரனை
எப்படியும் வழிக்குக் கொண்டுவர வேண்டுமென நினைந்து காமம்
உண்டாக்கக்கூடிய லீலைக்கூத்துக்களை ஆடியிட்டு "எப்படி என் ஆட்
ஆட்டம்" என்றார் இவ்வளவுதானு உன் ஆட்டம் என்று மீண்டும்

அந்தப் பெரியார் கேட்டார். பின்னர் காளி நரலைப் பார் தது “உனக்கு ஏதாவது வரம் தரப்போகிறேன் வேண்டிய வரங்களை கேள்” “எனக்கு ஒருவரமும் வேண்டாம் உனக்கு ஏதாவது வரம் வேண்டுமானால் கேள் நான் தருகிறேன்” என்று அந்த நரன் கூறினார். தேவி எப்படியும் வரம் கேட்கத்தான் வேண்டுமென்று வலியுறுத்த நாராயணப் பிராந்தகள் தனது ஒருக்காலின் சிறுவிக்கத்தை வேறுக எடுத்து வைக்கும் படி கூறினதாக கர்ணன் பரம்பரைக் கலை தின்றுண்டு.

காரைக்கால் ஆம்மையார் எம்பெருமான் கடலீயில் ஆடும் சூட்டத்தைச் சொல்லோலியத்தால் தீட்டிக் காட்டுகின்றார்.

“ நினைத்தான் உருகி நிலந்தான் நடைப்பு

நடும்பற் கழிகட் பேய்

துவக்கும்பை எறிந்து சூழப் போதின்

சுட்டீல் நவிமுந் கொங்கும்

கணங்கள் கூடிப் பிணங்கள் மாடுகின்

களித்த மணம் விடுவது

அண்ணு கடிமல் செய்ய வேண்டும்

卷之三

新編 10

கள்ளிக் கவட்டுப்பை காலை நின்றது

கடைக்கொள்ளி வருங்கி போன்று

ଶ୍ରୀ ଗୋକୁଳଙ୍କାରୀ ପ୍ରକାଶନ ମେଲିରେ ଉପରେ ଏହାକିମି ବିଭାଗରେ ବିବାହିତ ହୁଏଥିବାରେ ଏହାକିମି ବିଭାଗରେ ବିବାହିତ ହୁଏଥିବାରେ

தக்கு இருந்து விடும் போதுமான

தக்கு கண்ணான் வைத்து

காட்டுவது சுடுபிள்ளைத்தி கூடிய முறையாக வருகிறது.

கட்டிட முறைகளுக்களின்து கூடிய விவரங்களைப் பொறுத்து

எனக்க நினருடும் எங்கள் அப்பறி விட்டிருக்கிறார்கள்.

அப்பற கிடந்திடு ஆலங் கா

“தனித் துணைவன்”

தனித்துணை நிதிறக யான்தருக்கித் தலையால்நடந்த மனத்துணை யேனைவிடுதகன் டாய்வினை யேனுடைய மனத்துணை யேயென்றன் வாழ்முத லைபெனக் கெய்ப்பில் வைப்பே திணத்துணை யேனும் பொறேந்று யராக்கையின் திணவலையே.

அறிவேதும் இல்லாத அடியேனுக்கு அறிவைத்தகுங் எம் பெருமானே, அடியேன் விளைகளின் வடிவமாவேன். எனது உயிருக்குயிராய் இருக்கும் தெய்வமே. நான் அறிவற்றுத்தளர்ந்து தவிக்கும்போதெல்லாம் எனக்கு நல்ல வழியைக்காட்டுப்பவனுக் கீரிருக்க, உவக போகத்தை நிலையானது என்றும் அதுவே மிகவும் பெரியது என்றும் நங்பீச செனுக்கடைந்து நிலைதடுமாறி நடக்கின்றன. திணையினுல் இறுக்க கட்டுண்டு நடுமாறும் என்னித் தனித்துணை வனுகிய கீ கைவிட்டுவிடாதே.

“போகக்கூடாத மோசமான இடத்துக்குச் சந்தர்ப்பவசத் தால் கீ செல்லும்படி நேர்ந்தால், அப்போது திவ்யியமாதாவின் ஞாபகத்தையும் கூடக்கொண்டுபோ. உன்மனதில் மறைந்திருக்கக்கூடிய தீயநினைவுகளையும் அவள் போக்கி உன்னைக் கூப்பாற்றுவாள். அவனுடைய சாந்தித்தியம்கெட்ட காரியங்களை கீ செய்யாத படியும் அவைகளைப்பற்றி நினைக்காதபடியும் உனக்கு வெட்கத்தைத்தரும்”

“தூணைப் பிடித்துக்கொண்டிருக்கும் பையன், கீழேவிழுந்து விடுவோமென்ற பயம்கொஞ்சமும் இல்லாமல் மிகவேகத்துடன் அதைச் சுற்றிச்சுற்றி வருகின்றன. அதுபோலவே சுசவரனிடங்களைத்தத்திடமாக நிறுத்திவிட்டு கீ உனது காரியங்களைச் செய். அப்போது உனக்கு அபாயங்களே நேரமாட்டா. எனச் சூரி சாமக் கிருஷ்ணபகவான் இறைவனின் தோன்றுத்துணைபற்றி இவ்வாறு தனது உபதேச மொழிகளில் கூறியுள்ளார்.

“நமசிவாய வாழ்க நாதன்தாள் வாழ்க
இமைப்பொழுதும் மென்னென்றுசில நிங்காதான்
தாழ்வாழ்க”

என மணிவாசகப்பெருமான் திருவாசகத்தில் நுழைவாச விள் திறவுகோலாக இறைவன் துணையின் இன்றியமையாமை பற்றி நெஞ்சம் நெக்குருகப் பாடுகின்றார்.

மணிவாசகப்பெருமான் இறைவனின் தோன்றுத்துணைய முதலில் அருவமாகவும், பின்னர் அருவுருவமாகவும், இறுதியில் உருவமாகவும் வலியுறுத்திக் கூறுகின்றார். கணநேரங்கூட இறைவன் என்னெஞ்சைவிட்டு அகலாது இருக்கின்றான். சிலவேளை இறைவன் அணுவளவு நேரமும் என்னை என்னெஞ்சை விட்டுப் பிரிந்தால் நான் உயிர்வாழுமாட்டேன் என கருத்தைச் சிந்திக்க வைப்பதாகும்.

இருமனிதனுக்கு மூளை இல்லாவிட்டாலும், மூளை வேலை செய்யாவிட்டாலும் பைத்தியாரன் என்ற பெயரூடன் உயிர்வாழுமுடியுட். ஆனால் இருதயம் இல்லை. அல்லது இருதயம் வேலை செய்யனில்லை யென்றால் மனிதன் கணநேரம்கூட உயிர்வாழுமுடியாதென்பது துணைவாகும். அதுபோல வேதங்களின் நடுமணியும் வேதங்களின் உயிர்த்துடிப்பாகவும் இருக்கின்ற பஞ்சாட்சரநாம முதல்வனின் தோன்றுத்துணை இல்லையெனில் உயிர்வாழ முடியாதனவா?

“பெற்ற தாய்தனை மகமறந் தாலும்

பின்னையைப் பெறுந்தாய் மறந்தாலும்

உற்ற தேகத்தை உயிர்மறந் தாலும்

உயிரை மேவிய உடல் மறந்தாலும்

கற்ற நெஞ்சகம் கலைமறந் தாலும்

கண்கள் நின்றிமைப் பதுமறந் தாலும்

நற்றவத் தவர் உள்ளிருந் தோங்கும்

நமச்சி வாய்த்தை நான்மற வேனே

என்றும்

மாலுந் துஞ்சவான் மலரவ விறப்பான்

மற்றை வானவர் முற்றிலு மறிவார்

ஏலும் நற்றுணை யார்நமக் கென்றே

என்னை நிற்றியோ ஏழை நெஞ்சே

கோலு மாயிரங் கோடியன் டங்கள்

குலை நீக்கிய மாக்கிய மாளி

நாலு மாமறைப் பரம்பொருள் நாமம்

நமச்சி வாய்க்காண் நாம்பெறுந் துணையே”

என்றும்

வடலூர் வள்ளலார் இசுறவனின் தனித்துணைபற்றி இவ்வாறு திருவகுட்பாவில் அருளியுள்ளார்.

“உடல்குழைய என்பொம் நெக்குருக விழிசிர
ஊற்றென வெதும்பி யூற்ற
ஊசிக் காந்தத்தினைக் கண்டாற் போலவே
ஒருறவு உன்னி உண்ணிப்
படபடென நெஞ்சம் பதைத்துள் நடுக்குறப்
பாடியாடிக் குதித்துப்
பனிமதி முகத்திலே நிலவனைய புன்னதை
பரப்பி யார்த்தார்ந் தெழுந்து
மடவிழு மலரணைய கைவிரித்துக் கூப்பி
வானே யவ்வாளில் இன்ப
மழையே ! மழைத்தாரை வெள்ளமே ! நீஞ்சு
வாழியென வரழ்த்தி யேத்தும்
கடல்மடை திறந்தனைய அன்பர் அன்புக்கு எனியை
கல்நெஞ்சனுக் கெளியையோ
கருதரிய சிற்சபையில் ஆனந்த நர்த்தயிகு
கருணைகரக் கடவுளே ”

எனத் தாயுமான சவாமிகள் இறைவனின் பெருந்துணையாக உற்படுகின்ற கருணையூற்றை இவ்வாறு திருவாய் மலர்ந்துள்ளார்.

அன்மையில் வரழ்ந்த யோகர்சவாமிகள்

“நமச்சி வாயவே நான்மறை யாகமம்
நமச்சி வாயவே மந்திர தந்திரம்
நமச்சி வாயவே நம்முடல் உயிர்பொருள்
நமச்சி வாயவே நற்றுணை யாகுமே ”

எனக்கூறுகின்றார்

நன்கு சிந்தித்து உணரும்போது நாம் தேடக்கொள்ளும் களஞ்சியம் இறைவன் துணையோகும். பிறகுக்குக் கொடுக்கவேண்டிய பரிசும் இறையருளாக இருந்தல்நன்று. மக்கட்குக் கொடுக்கும் முதிசொம் அல்லது சீதனம் இறையின் தனித்துணையரகவே இருத்தல்வேண்டும்.

இறையின் முன்னால் உலகத்துணையாவும் தூசாகும். பாரதப் பெரும்போர் நடக்கப் பாண்டவரும் துரியோதியஞ்சேரும் ஆயத்

தம செய்தபோது கிருஷ்ணபகவானின் துணைமை இருப்பதியும் நாட்டுர்கள்.

கிருஷ்ணபகவான் யோ கநி த் தினர செய்துகொண்டிருந்த போது துரியோதுவன் முன்னேசன்று கிருஷ்ணபகவானின் தலை மாட்டில் அமர்ந்தான். கண்டதியாகச்சென்ற அருச்சணை கிருஷ்ணபகவானின் கால்மாட்டில் அமர்ந்தான். பகவான் கண்ணை வழித் ததும் அருச்சணையே முதலிற்பார்த்தார். உடனே எழுந்து அருச்சணை மார்புறத்தமுவிவந்த காரணத்தை விசாரித்தார்.

அருச்சுள்ளன் உங்களின் துணைமட்டுக் கூங்களின் போர்ச் செலைக்கு வேண்டுமென்கேட்டான். பின்னர் துறியோதலைக் கண்ட கண்ணரையிரான் “உங்க்கு யேண்டும் உதவி யாது”? என்று கேட்டான். ஆனால் கண்ணனின் படைகளின் வலிமூலையை விட்டு கண்ணரையிரானின் துணைவிலைமிக்கது என்பதை அறிந்தவன் அருச்சுள்ளன் யாவான்.

இருஷ்லைப்புவான் பாண்டவரிக் பஸ்டயின் தேரின்தேரோட் டியாக இருந்துமொலைதான் பாண்டவர்கள் பாரதப்போகர வெற்றிகாண்முடிந்தது.

ପ୍ରମାଣିତ ହେଲାକିମାତ୍ର ଯାହା
କାହାରିକାକିମାନର କାହାରିଲା
କାହାରିକାକିମାନ କାହାରିଲା
କାହାରିକାକିମାନ କାହାରିଲା

“வாழ்முதல்”

வலைத்தலை மானன்ன நோக்கியர்
 நோக்கின வலையிற் பட்டு
 மிலைத்தலைந் தேனை விடுதிகண
 டாய்வெண் மதியின் ஒற்றைக் கூறும்பூர் வீர
 கலைத்தலை வாய்க்கரு ஞூகரனே
 கயிலாய் மென்னும்
 மலைத்தலைவா மலையான்மனை
 வாளா வென் வாழ்முதலே”

உமாதேவியை இடப்பாகத்தில் தாங்கி கைலாயமலையின் வாழ்கின்ற எனது நல்வாழ்விற்கு முதலாக இருக்கின்ற பசும் பொருளே, வேடரின் வலையில் அகப்பட்ட மாணைப்போன்று மானின் பார்வையுடைய பெண்களின் மயக்கத்தில் அகப்பட்டு மருண்டு திரிகின்ற என்னைக் கை விட்டுவிடாதே.

“முதல் இல்லார்க்கு சனதிபம் இல்லை” என்பது அனுபவம் நிறைந்த பழமொழியாகும். இங்கு மணிவாசகப் பெருமான் தனது வாழ்வுக்கு முதலாக எம்பெருமாணைப் பலஇடங்களில் வலியுறுதிக் கூறியுள்ளார்.

ஈலக நடைமுறையில் மக்கள் அன்றூடவாழ்வுக்குப் பல விதங்களில் பொருளைச் சம்பாதிக்கின்றார்கள். பலகோணங்களில் இதுதான் வாழ்க்கையென்று விதிந்து வாழ்கின்றார்கள். உண்ணம் யில் ஏது வாழ்வுக்கு முதலானது என்பதை அவர்கள் இதுவரை நன்கு உணரவிடாது தடுப்பது அறியாமையாகும்.

நல்வாழ்வின் குறிக்கோளும், நெறியும் தெரியாமல் அழிந்து போகும் இந்திரிய விடயங்களை முன்வைத்து ஓன்பொழுது போக்கியும், வீணவார்த்தை பேசியும் வாழ்வோரைக்கண்டு மணிவாசகப்பெருமான் வருந்துகின்றார். இப்படியானவர்களை நெறிப்படுத்த நிறைவன் கருணைகொண்டு தனது பிரதிநிதிகளையும் அவதார புருடர்களையும் உலகிற்குத்தந்தார் என்னாம்.

“போற்றியென் வாழ்முத வாகிய பொருளே
 புலர்ந்தது பூங்கூற கிணங்குண மலர் கொன்
 டேற்றிநின் திருமுகத் தெமக்கருண மலரும்
 எழிநடை கொண்டுநின் திருவடி தொழுகோம்
 சேற்றிதழ் கமலங்கண மலருந்தன் வயல்குழ்
 திருப்பெருந் துறையுறை சிவபெருமானே
 யேற்றுயர் கொடியுடை யசயேண் யுடையாய்
 எம்பெருமான் பள்ளி ஏழுந்தஞ்சாயே.

அலை எழும்புவதற்கும் அலைகள் மோதுவதற்கும் மூலம்
 பொருளாக உள்ளது கடலாகும். அதுபோல உலகின் ஜீவராசி
 கரும், ஆன்மாக்கரும் உயிர்வாழ்வதற்கு இறைவன் ஆதாரமாகக்
 கணப்படுகின்றன. அதனுலேதான் மகனிலாசகப் பெருமான் எம்
 பெருமானே நோக்கி “என்னை யுடையநய்” என்று கூறுகின்றார்.

இறைவன் இடபக்கொடியைப் பிடித்தினுப்பதுவும் ஆன்ம
 கோடிகளை இறைவன் காப்பாற்றவாகும். எனவே ஆன்மாக்கள்
 மகிழ்ச்சியாக வாழ்வதற்கு இறைவன் மூலகாரணமாக விளங்கு
 கின்றன.

“பெறுதற்கரிய இம்மானிடப்பிறவையைப் பெற்றவன் இப்
 பிறவீயிலேயே இறைவனை அறியமுயலாதுபோனால் வீணே பிறந்த
 வனுகிடுவான் என ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண ஏகவான் கூறுகின்றார்.

இறைவனை முன்வைத்து வாழ்ந்த நாயன்மார்களில் வியாச
 சர்மரும் ஒருவராவார். இவர் சிறுவனாக இருந்தபோது அந்தணர்
 களின் ஆவினங்களை ஓர் மேய்ப்பான் அடிப்பதையும், வருத்து
 வதையும் கண்டார். உடனே அவர் தானே அப்பகவை மேய்ப்ப
 தாகப் பொறுப்பெடுத்தார்.

தன்னுயிர்போலைப் பிறவுயிரையும் நேசிக்கும் பாங்கு அச்சிறு
 வனீடம் இருந்தது. மாடு என்றால் செல்வம் என்பதும் இன்னெனு
 பொருள். மாடுகளில் பகவினை போற்றுதற்கரிய வொன்றாகும்
 பகவில் இருந்து பெறுதற்கரிய பஞ்சகவ்வியங்கள் இறைவனுக்குச்
 சமர்ப்பிக்கப்படுகின்றன.

பகவின் அங்கங்கள் தோறும் தேவதைகள் கோயில் கொள்
 டுள்ளன. இதனால் பக சேமாதா என்று அழைக்கப்படுகின்றது.
 பகவைத் தர்மதேவதை யென்றும் அழைப்பார்கள்.

கிரேதாயுகத்தில் உலகில் தர்மமே மேலேங்கி இருந்தது இதனால் தர்மதேவதை நான்கு கால்களையும் நிலத்திற் பொருந்த ஊன்றி நின்றது. திரேதாயுகத்தில் ஒருபங்கு பாவமும் மூன்று பங்கு புண்ணியறுமாகக் காணப்பட்டதையால் தருமதேவதை ஒரு காலை உயர்த்தி மூன்றுகால்களை ஊன்றிக்கொண்டு நின்றது. துவாராகா யுகத்தில் இரண்டுபங்கு பாவமும், இரண்டு பங்கு புண்ணியறும் இருந்தமையால் தருமதேவதையும் இரண்டு கால்களையும் மூன்றியது. இரண்டு கால்களை உயர்த்தியது. கலியுகத்தில் மூன்றுபங்கு பாவமும். ஒருபங்கு புண்ணியறும் இருப்பதால் தருமதேவதையாகிய பகவும் ஒருகாலை யூன்றி, மூன்றுகால்களை உயர்த்திக் கொண்டு நிற்கின்றது. எனவேதான் கலியுகமாகிய இன்றையசாலம் மிகமிகத் துண்பத்திலும், பாவத்தொழிலும் காணப்படுவதை நாம் அனுபவமுலம் காண்கின்றோமல்லவா.

தருமதேவதைதான் பசுக்கூட்டமென்று உணர்ந்த வியாச சர்மர் புல்லுள்ள இடங்களில் மேயவிடுவார். நீர்நிலைகளில் தீர் அருந்தவிடுவார். மரநிழமல்களில் உறங்கவிடுவார். அவைகளின் உடம்புகளை அன்போடு தடவியும், தேய்த்தும் வருவார்.

இதனால் அவ்வாவினங்கள் நன்றாகக் கொழுத்திருந்தன. தாமாகவே இரங்கிப் பால் சொரியத் தொடங்கின. பால் சொரி வதைக்கண்ட வியாசர்மர் அவை வீராகாதவாறு குடங்களில் நிரப்பினார். மண்ணிலை சிவலிங்கம் செய்து அப்பாலினால் அபிடேகம் செய்தார். அங்கு பூத்துக்குலுங்கிய கொண்றை மலர்களால் பூசனைசெய்தார். இந்திகழச்சி தினமும் நிகழ்ந்தது. இதனை அறிந்த எச்சத்ததன் மிகவும் கோபங்கொண்டு, குடங்களிலே நிரப்பி இருந்த பாலைக் காவினால்தட்டி ஊற்றினான். இதைக்கண்ட தனியான் ஆக்திரம்கொண்டு பக்கத்திலிருந்த தடியை நோக்க அது மழுவாகியது. அம்மழுவினால் தந்தையின் கால்களை வெட்டினார்.

வியாசர்மரின் சிவபக்தியைக்கண்ட சிவபெருமான் அவருக்குச் சண்டேகவரர் என நாமஞ்சுடியத் தனது களஞ்சிய அறைக்குக் கணக்குப்பிள்ளையாக அமர்த்திக்கொண்டார்.

எல்லா ஆலயங்களிலும் சண்டேகவரர் வழிபாடு உண்டு. சண்டேகவரர் வழிபாடு இல்லையெனில் ஆலய வழிபாட்டின் பலன் பூரணமடையாது. சிவனைத் தன் முதலாகக் கொண்டமையால் சண்டேகவரருக்கு இப்பேறு கிடைத்தது.

“ செய்ம்மையே திருமேணி வழிபாடா நிற்க
வெகுண்டெழுந்த தாதையை மழுவினால் ஏறிந்த
வம்மையா னடிச்சண்டி பெருமானுக் கடியேன் ”

(சந்தரமூர்த்திநாயனு)

மாமிச நூற்றும் நேரும் நிறைந்த இன்னுடம்பை நான் தாங்கியிருக்கமாட்டேன். இறைவர் இந்தச்சீழ் நிலையில் நான் அழுந்தி யழுந்திப் பெரிதும் வேதனையடைய விடுவது முறையோ! எப்போதும் உமாதேவியை அருகில் வைத்திருக்கும் எம்பெரு மாணே! எனக்குத் தஞ்சங் அளிக்கமாட்டாயா முதலையைப் போன்ற செவ்வாயையடைய பெண்களாகிய வெந்திரிஸ் முழுகி அதனால் நடுங்கும் என்னைக் கைவிட்டிவிடக்கே.

விதலை யென்பது “நடுக்கம்” என்னும் பொருளைக் குறிப்பதாகும். மணிவாசகப்பெருமான் தனக்கு ஏற்பட்ட நடுக்கத்தின் காரணத்தைப் பெண்களின்மீது ஏற்றிக்கூறுகின்றார்.

“ மலங்கி னேன் கண்ணி வீரர் மாற்றி நீய குடிதலை
 மலங்கெடுத்த பெருந்துறை விலங்கினேக்கேட னேனினி குமிழுவாற் தூப
 மேல்வி ளைவத றிந்திலே
 விலங்கு கின்றநின் சேவடுகளி ராமராமரி சீவரகாவதி
 ரண்டு வைப்பிட மின்றியே
 கலங்கி னேன்கலங் காமலே வந்து காட்டினுடை கூ
 காட்டினுட கழுக் குன்றிலே ”

இவ்வாறு மணிவாசகப் பெருமான் எம்பெருமானின் கடு சீனத்திற்குத் தெய்வமாக பாடுகிறோம்.

“ ஸாடுமக்கள் சிற்றிடையர் செம்பொன்னுடை
வைத்த கணதன மேஸ்டமாட கூடம்
வீடும் என்பாற் தொடர்ச்சியோ இடைவிடாமல்
வீக்க வீடன்றே விளக்கல் வேண்டும் ”

மண்ணிலே சீறந்தவர்கட்டு மயக்கம் ஏற்படுவதுபோல நடுக்க முஷ் உண்டு. மணிவாசகப் பெருமான் மங்கையரால் தமக்கு நடுக்கம் ஏற்படுவதாகக் கூறுகின்றார். ஆனால் இந்தநடுக்கம் மங்கையரால் மட்டுமல்ல எல்லா வற்றுலும் ஏற்படுவதை அனுபவமூலமாகக் காணலாம்.

வயது முதிர்ந்தவரும் பேரன், பூட்டன் முதலாகத் கண்டவர் கருஞ் நடுங்குகின்றார்கள். ஆலயம் வருபவர்கள்கூட மனவொருமைப் பாடின்றி வீடுவாசல், மாடு. மக்கள், குழந்தை யென்று நடுங்குகின்றார்கள் சுருங்கக்கூறின் உபயோகமற்றவைகளுக்கும், நிலையற்றவைகளுக்கும் மக்கள் நடுங்குவதால் தமது வாழ்நாளைக் குறைத்துக் கொள்கின்றார்கள்.

“ உலக பசுபாச சொந்த மதுவரன்

உறவுக்கீஸ தாயர் தந்தை மனிபாலர்

மலசல சவாச சஞ்சல மதாலென்

மதிநிலை கெடாம வுன்ற னருள்தரராய், என்றும்

மனைவி மக்கள் சுற்றறம் எனுமாயா

வலையைக் கடக்க அறியாதே

வீணையிற் செருக்கி யடிநாயேன்

விழுக் கிறைத்து விடலாமோ ”

என்றும் திருப்புகழில் அருணகிரிநாதர் பாடுகின்றார். கிடைத் தற்காரிய மனிதவாழ்வு பெற்றவர்கள் உலக புலன்களில் ஈடுபட்டு என்றும் வருந்திக்கொண்டும், நடுங்கிக்கொண்டும் இருப்பதனால் எதும் பயனில்லை. வாழ்க்கையின் பயன் உறுதியோடும் மனச் சஞ்சலமற்றும் இறைவனை வழிபடல்வேண்டும் என்பதனை மணிவாசகப் பெருமானர் கிந்திக்கவைக்கின்றார்.

“ பலாப்பழம் வெட்டுமுன் கையில் என்னைய் தடவியபிள் வெட்டினால் பலாப்பாலின் உபத்திரவும் இருக்காது, அதுபோன் இறைவனின் சிந்தனையும் நக்பிக்கை வழிபாடும் ஆகிய என்னையை உள்ளத்தில் தடவிக்கொண்டு உலக வாழ்விலும் தொண்டிலும் ஈடுபட்டால் துன்பமோ, நடுக்கமோ இல்லையென இராமக் கிருஷ்ண பகவான் அருளியுள்ளார்.

42 குத்து நோயினாலும்பற்றி மக்கல்லையூக்காமல்கூடிய நீர் விரைவாக தூக்கவது நோயினாலும் சுவாப் பொருள்களில் இருந்த முழு கலைக்க விகிதமிடுவது ஒரு நீர்த்துறை நீர்த்துறையில் மக்குடுக்காலையை “கதியடி யேற்குன் கழல்தந்தருள்”

‘கதியடி யேற்குன் கழல்தத்
தருவவு முன்கழியா
விதியடி யேளை விடுதிகண்
டாய் வென் றலைமுழையிற்
பதியுடை வாளரப் பார்த்தினை
பைத்துச் சுருங்கவஞ்சி
மதிநெடு நீரிற் குளித்தொளிக்
குஞ்சடை மன்னவனே’

எல்லாம் வள்ள எம்பெருமான் இறந்தவர்களின் மண்ணை யோட்டை மாலையாகத் தொடுத்து அணிந்திருக்கின்றார். அந்த மண்ணை யோடுகள் யாவும் வெண்ணை நிறம் கொண்டவையாகும் எம்பெருமான் நஞ்சள்ள பாம்பையும் பிறகுச் சந்திரனையும் அணிந்திருக்கின்றார். இதனை மணிவாசகப் பெருமான் உணர்ந்து சிந்தனை செய்கின்றார்.

தக்கணுலும், விநாயகப் பெருமானுலும் சபிக்கப்பட்ட சந்திரன் எம்பெருமானையே கதியென்று சரண் புகுந்தபோது, எம்பெருமான் சந்திரனுக்கு அபயமளித்து அதனைத் தன் சிரவின் ஒகு பகுதியில் அணிந்து கொண்டார்.

விவரம் செய்து அத்திரம் கொண்ட தாருகாவனத்து இருடிகள் சிவனையழிக்கக் கருதி யாகம் செய்தனர். அவ்யாகத்தில் இருந்து வந்த பாம்பை எங்கெருமானீஸ் அழிக்கும்படி ஏவினர். பாம்பு கீறிக் கொண்டு எம்பெருமானீஸ் அனுசூதியபோது, எம்பெருமான் அதனுடைய மூர்க்கத்தைத் தணியச் செய்து தமது கழுத்திலே கூத்திரிக் கொண்டார்.

பாம்பும், சந்திரனும் ஒன்றற்கொன்று முரண்படும் தன்மையானவை. எம்பெருமான் திருமேனியில் இவைகள் அனியப்பட்ட மையால் பேதமின்றி வாழ்வதை மனிவாசகப் பெருமான் சொல் வோவியத்தாற் தீட்டிக் கூட்டுகின்றார்.

“நானேயோ தவஞ்செய்தேன் சிவாய நம எளப்பெற்றேன் தேஞ்சுயின் னமுதமாய்த் தித்திக்கும் சிவபெருமான் தானேவந் தென்துள்ளம் புகுந்தடியேற் கருள்செய்தா நானுக் முயிர்வாழ்க்கை யொறுத்தன்றே வெறுத்திடவே”

“உற்றுரை யான் வேண்டேன் ஊர் வேண்டேன் பேர் வேண்டேன்
கற்றுரை யான் வேண்டேன் கற்பனவு மினியமையும்
குற்றுலத் தப்ரந்துறையும் குத்தாவுன் குரைகழற்கே
கற்றுளின் மனம்போலக் கிடிந்துருக வேண்டுவனே.”

என எம்பெருமானே கதிசென மணிவாசகப் பெருமான்
பாடுகின்றார்.

“விதிகானானும் உடம்பை விடா வினையேன்
கதிகாண மலர்கழ லென் றாகுள்வாய்.”

என அருணகிரிநாதர் முருங்பெருமானை வேண்டுகின்றார்.

தோன்றும் பொருட்கள் யாவும் மறைவது முடிவாகும்
நிர்க்குமிழிபோன்ற உலகவாழ்வில் நித்தியப்பெருளார்க் கிருப்பது
இறைபொருளாகும். இறையை இறஞ்சி வாழும் வாழ்வுதான்
நித்தியமான சாழ்வாகும். மற்றவை யாவும் அநித்தியமாகும்.

“ஏழூந் தொழும்பனேன் எந்தனையோ காலமெல்லாம்
பாழுந் கிறைக்கேன் பரம்பரைப் பணியாதே
யூழிமுதற் சிந்தாத நன்மனி வந்தென் பிறவித்
தாழைப் பசித்தவா தோண்ணக மாடாமோ”

எனத் தன்பொன்னுனகாலம் கிளைக் விட்டமைக்காக இவ்
வாறு மணிவாசகப்பெருமான் வருந்திக் கூறுகின்றார். எனவே
என்றும் ஆன்மாக்களுக்கு உற்றதுணியாக இருப்பவர் எம்பெரு
மான். இதனைச் சிந்தையித் தொன்று வாழ்க்கை நடத்தியுல் தன்
பம் விளையாதல்லவா?

“எந்தையெந்தாய் சுற்றம் மற்றுமெல்லா மென்றுடைப்
பந்தமறுத் தென்னை யான்று கொண்ட பாண்டிப்பிரசன்
அந்தவிடை மருதி வாணந்தத் தேவிகுந்த
பொந்தைப் பரவிநாம் பூஜல்லி கொய்யாமோ”

என மணிவாசகப்பெருமான் எம்பெருமான் தன்னை யான்று
அருளியதைக்கூறி எம்பெருமான் ஆனந்தன் தேன் பொந்தாக
திதம்பரத்தில் இருந்து அடியவர்க்கு இன்னருள் புரிகின்றார்.
அவரை நாம் பாடிப்பரவி ஏத்துவோம் என்று கூறுகின்றார்.

“வேத மெய்ந்நூல் சொன்னாவன்”

காய்மன்னவ னேயோன்று மாற்றியாவதுபவர கா
யாச்சிறி யென்மதிழ்ச்சி
மின்னவ னேவிட்டிடுதிகண் டாய்மிக்க
வேத மெய்ந்நூல் பக்காட வழுதிலீ
சொன்னவ னேசொற் கழிந்தவ
னேகழியாத் தொழும்பர
முன்னவ னேபிள்ளூ மான ரூப நகருமின்னல் கா
வனேயிம முழுதெதயுமே

எல்லா தூல் களிலும் மேவாலதாகிய வேதம் என்னும்
உண்மைமாலீஸ் விளக்கம் செய்தகுளிய எம்பெருமானே! சொல்லுக்
கப்பாற்பட்டவனே! அன்பர்க்ட்குப் பிரத்தியட்சமாக இருப்ப
வனே! எல்லாகாய் விளங்குபவனே! நான் னஞ்சூடுஒன்றுபடும்
முறையை அறியாதிருக்கின்றேன் என்னைக் கைவிட்டு விடாதே!

பற்பல பிறவிகளில் அஸ்புஸ்றி ஹோதிமுடிவில் மனிதப்
பிறவியெடுத்த ஆண்மாக்கள் யாவும் உய்யவேண்டும். மீண்டும்
மீண்டும் பிறவிப் பெஜங்கடலுட் புகுந்து தத்தளிக்கக் கூடா
தென்ற பெருங்கருளையால் எம்பெருமான் வேத ஆகமங்களைத்
இருங்காய் மலர்ந்தார்.

வேதநூலின் உட்பொருளை மக்கள் உணரமுடியாதிக்குத்தனர்.
போகவாழ்வில் மதிமயங்கினர். மக்களின் தவறுகளை விலக்க என்ன
ணங்கொண்ட வியாசபகவான் வேதங்களை நான்காக வகுத்தார்.
மற்றமுனிவர்கள் ரிவிகள் வேதங்களை நன்கு கற்றுத்தெளித்தனர்.
மக்களும் பயன்பட உபநிடதங்கள்மூலம் வேதப்பொருளைத் தெளிவாக்கிவந்தனர்.

இன்றைய விஞ்ஞான விகுத்தியின் முவகர்த்தாவாக வேத
சாஸ்திரங்களே விளங்குவின்றன. பிரமம் குத்திரத்தில் விஞ்ஞா
நத்தின் அடிப்படைத் தத்துவங்கள் காணப்படுவதாக வெளிநாட்ட
தற்குரீகள் கூறியுள்ளார்கள்.

எனவே இறைவனுல் அருள்பட்ட வேதநூல்கள் யாவும்
மனிதாழ்வின் அடிப்படைத் தத்துவங்களை விளக்குவனவாகக்
காணப்படுகின்றன.

விவசாயம் முதற்கொண்டு மருத்துவம்வரை அதில் உண்டு
அதர்வன வேதம் மந்திர தந்திரங்களைப் பற்றிக் கூறுகின்றது

சாமலேதம் சங்கதத்தின் நுட்பங்களைக் கூறுகின்றது. இவ்வாறு எல்லா வேதங்களும் இறைவழிபாட்டின் உட்பொருள் முதலாக எல்லாப் பொருள்களையும் நன்கு கூறுகின்றது.

“வேதத்தை விட்ட அறமில்லை வேதத்தின்
ஒத்தத்தகும் அறமெல்லாம் யளதாக்க
வாதத்தை விட்டு அறிஞர் வளமுற்ற
வேதத்தை ஒதியே வீடு பெற்றுரே”

(திருமூலர்)

வேதத்தின் உட்பொருளை யணர்ந்து எம்பெருமான் கள்ளான் கீழ் இருந்து மனிமுத்திரைமுலக் கணகர் கணத்தனர் முதலிய நால்வருக்கு கறம் உரைத்தார். இவர்கள்மூலம் குகுக்கு வாசமாக குருபரம்பரை வளர்ந்து வேதம் சொல்முலக் பரப்பட்டது.

திருநாறையூரில் பேரள்ளாப் பிள்ளையாரை வணக்கி நிலை தனம் படைத்த நம்பியாண்டார் நம்பி பிள்ளையார் அழுது கெய்யாகமகன்கு தலையைக் கவரில் மோதச்சென்றார். பிள்ளையார் நம்பி பொறு என்று தடுத்து நிவதனம் மூழுவதையும் உண்டார். பின்னர் விழும்பிய வரம்களே என நம்பியாண்ட நம்பியிடம் பிள்ளையார் கூறியபோது “சுவாமி கீயே எனக்கு வேதங்களைக் கற பிக்க வேண்டு” மென்று நம்பியாண்ட நம்பி பிள்ளையாரிடம் கேட்டார்.

வேத காரமே தேவாரம், திருவாசகம் எனக் குப்பிள்ளாள் காசிவாசி செந்தில்நாத ஐயர் தனது அனுபவமுலக் கூறியுள்ளார். குப்பிள்ளானில் இருந்து காசிக்குச்சென்று வடமொழியை நன்றாகக் கற்றதனால் வேதங்களின் உட்பொருளை நன்கு உணர்ந்தார். திருமுறைகளில் தேவாரம் திருவாசகம் என்பவற்றையும் நன்கு கற்றார். இதன் பின்னரே தேவாரங்கள் திருவாசகம் என்பவை வேதசாரமென வலியுறுத்திக் கூறியுள்ளார். இவர் ஸ்ரீலூஹி துறமுகதாயவரின் சீர்யர். ஆறுமுநாவல்ரைப்போன்று செவப் பிரச்சங்கம் செய்தார்.

இறைவனது வாக்காகிய வேதங்கள் என்றும் பயனுள்ளவை என்பதை மணிவாசகப்பெருமானின் வாசகமட்டுமல்ல அவரின் வரலாறும் வலியுறுத்துகின்றன.

“வேதமொழியர் வெண்ணீற்றர் செம்மேனியர்
தாதப்பறையினர் அன்னே யென்னும்
நாதப்பறையினர் நான்முகன் மாலுக்கும்
காதரிந் நாதனூர் அன்னே யென்னும்.

“தொழும்பரிற் கூட்டாய்”

“முழுதயில் வேற்கண்ணீய ரென்றும்

நித்தமன் முழுகும்

விழுதலை வேண வீடுதிகண்டாய்

நின்வெறி மலாத்தாள்

தொழுதுசொல் வாங்ததொ மும்பரிற்

கூட்டிடு சோற்றெழு பிரசான்

பழுதுசெய் வேணவிடேன் உடையாய்

உன்னைப் பாடுவனேன்”

குரிய கணக்ஞையுடைய பெண்களாகிய பெருந்தியில் குளித்து வெண்ணைய்போன்று உருகுகின்ற என்னை சீ புறக்கண்த்து வீடு வாயோ? மனை நிறைந்த மஹர்போன்ற உனது திருவடியைத் தொழுது உனது பக்தர்கள் சிதாகாசத்திற் கலந்தனர். அவர்களோடு என்னையும் சேர்த்துக்கொள்வாய். எல்லாம்வள்ள எமது இறைவனே உனக்கு வணக்கங் செய்கின்றேன்.

“உடையா ஞஞ்ச எடுவிருக்கும்

உடையா ஞாவு கீமிருத்தி

யடியேன் நடுவு விருஷ்கு

மிருப்ப தானு லடியேனுன்

அடியா நடுவு விருக்குமந

ஸாப்புரியாய் பொன்னம் பலத்தெம்

முடியா முதலே யெனகருத்து

முடிடும் வண்ணம் முன்னின்றே”

சிவனடியார் நடுவுள் இருக்க விரும்பிய மணிவாசதப்பெருமான் உள்ளம் நெக்குருகி எம்பெரு யானை இவ்வாறு வேண்டுகின்றார். சிவனருள் இருந்தாற்றனுன் சிவனடியார் கூட்டத்தில் இருக்குமுடிடும் எங்கதை இவ்வாறு வலியுறுத்திக் கூறுகின்றார்.

“தவமும் தவழுடையார்க்கே” என்றால் சிவனடியாராகும் பாங்கு இவகுவில் கைசூடுவதன்று பணம்சேகரிக்கும் களஞ்சியம் போன்று சிவனருளோச் சேகரிக்கும் களஞ்சிய அறையாகத்தன்னை ஆக்கிக்கொள்ளவேண்டும். ஒரெராகுரால் பணமேரா, பொருளோ எடுக்கக் குறையலாம் அல்லது தீயினுலோ வெள்ளத்தினுலோ, கள்வரினுலோ முற்றுக அழிந்துவிடவாய். ஆனால் சிவனருள் எக்காரணத்தைக்கொண்டும் அழியமாட்டாது.

சிவனை வழிபட்டு சிவப்பணிபுரிந்து வருபவர்களைச் சிவனடி மார்க்களென்று அழைப்பார்கள். எதற்கும் முரண்பாடு. வேறுபாடின்றி எல்லாஞ் சிவன்செயலென்றிருப்பவர்களே, சிவனடியார்களாகும்:

“ பூவோடு சேர்ந்தநாரும் பரகதி அடையும் என்று கூறப் படுகின்றது. சந்தனை மரத்தைச்சார்ந்த வேப்பமரமும் சந்தனை மணம் வீகமென்பது உலகவழக்காரும்.

அடிப்புக்களி குப்பையோடு சேர்ந்தால் குப்பையாகி விடுகின்றது. அதேகளினெருப்புடன் சேர்ந்தால் நெருப்பாகிப் பயன்படுவதை நாம் அனுபவத்திற் காண்கிறோமல்லவா?

வடநாட்டிற் பாஸ்கரன் என்னிருவன் வாழ்ந்துவந்தான் இவனின் பயங்கரச் செயலால் அவனது இயற்பெயர் மறைந்து பயங்கரன் என்ற பெயர் வந்தது.

பயங்கரன் தன்னிருப்பிடத்தை விட்டு வெளியே புறப்பட்டு விட்டால், பெண்கள் வெளியே தலை காட்ட மாட்டார்கள் இவன் பெண்களின் கற்பைக்குறையாடி அவர்களுடைய பொருட்களையும் அபகரித்து வந்தான்.

சிலகாலாஞ் செல்ல இப்பயங்கரன் நோய்வாய்ப்பட்டு, படுக்கையிற்கிடந்தான். இவனுடைய கொள்ளைக்கூட்டத்தினர் இவனை விட்டு விலகினர். இப்பயங்கரன் உடம்புமுழுவதும் புள்ளணாகிக் கவனிப்பாரதற்று இருந்தசெய்தியை ஆச்சிரமத்துச் சாது ஒருவர் கேள்விப்பட்டார்.

பிரயமஞானியும், இசுக்கமே வடிவான இச்சாது, பயங்கரன் மீது பரிதாபங்கொண்டு, அவனை ஓர்வண்டிலில் ஏற்றித் தன் ஆச்சிரமத்திற்குக் கொண்டுவந்தார். மூலிமருந்து வகைகளைத் தேடி அணாத்து அவனுடைய புண்ணுக்குத் தடவி உணவு, உடை ஆதியங்களைகொடுத்து, அக்கொள்ளைப் பயங்கரனைப் பாதுகாத்து வந்தார்.

நாள்டைவில் அவனுடைய நோய் மாறின்டது* சாது செய்து தலியை மறங்கமுடியாத பயங்கரன், ஆச்சிரமத்தொண்டுகளை பூர்ண விருப்பத்தோடு, செய்துவந்தான் பயங்கரனின்மனமாற்றத் தொக்கணைட சாது அவனுடைய பெய்ரைமாற் றிக் கருணாகரன் என்ற நாமம் சூடினார். அவனையும் மற்றவர்களுடன் சேர்ந்துப் படிக்குப்படி தூண்டினார். ஆணால் கருணாகரன் படிக்கமட்டும் மறுத்துவட்டாரா.

ஒரு நாள் சாதுவின் உயிர் பிரிந்து விட்டது. இதனைக்கண்டதும் கருணாகரனின் உயிர்பிரிந்தது

எனினும் கருணாகரன் பிறபகுதியில் சாதுசங்கத்திற் சேர்ந்து சிவத்தொன்டு புரிந்த காரணத்தினால் அவன் பிரம்மானிக் ஞடன் சேர்க்கப்பட்டதாக வடநாட்டாரின் கதை கூறுகின்றது

காந்தானது. துர்நாற்றமுள்ள பொருட்களைத் தடவிக் கொண்டு வசூலின்றபோது தூர்நாற்றம் வீசுகின்றது. நறுமணமுள்ள மஸர்களைத் தடவும்போது நறுமணம் வீசுவதை உணர முடிகின்றது.

ஓரே காற்று தனதுசேர்க்கையால்மா ரூ பாடுஅடைவதுபோல மக்களும் குழ்நிலைக்கேற்ப மனம் மாறிக்கேல்லும் மாறுபாட்டை அடைகின்றது. மனவியுச்சியை அடைவது கடினம்; ஆனால், கிழே வருவது மிகவும் எளிதாக இருக்கும்.

“ யன்னாட் பறவிப் பணிசெய்யப் பரதமலர்
என்னாகந் துன்ன பெரியோ னெழிந்சுடராயக்
கன்னா ருரித்தென்னை யட்டகொண்டான் கழவினைகளை
பொன்னான வாபாடிப் பூவலிகொய்யாமோ ”

இறைவன் என்னாரும் தனது திருவடியை என்மனதில்

பொருத்த வைத்தான். அவன்து சேற்றையால் கல்போன்ற என்மனம் பக்குவ மடைத்தது. பூரணான இறை வண என்னாப் பூரணன் ஆக்கவல்லவன்,

“ ஒருமையுடன் நினதுதிரு மஹாத்திரைக்கின்ற
உத்தமரத்தும் உறவு வேண்டும்
உள்ளொன்று வைத்துப் புறமொன்று பேசவார்
உறவுகல வாமை வேண்டும்
பெருமைபெறு நினதுபுகழ் பேச வேண்டும்
போய்மை பேசா திருக்கவேண்டும்
பெருநெறிபிடித் தொழுக வேண்டும் மநங்காபேறு
பிடியா திங்கக வேண்டும்
மருவுபெண் ஜானசையை மறக்க வேண்டும்
உன்னை மறஙாதிக்க வேண்டும்
மதிவேண்டும் நின்கநுணை நிதி வேண்டும்
தோபறந வாழ்வில் நான் வாழவேண்டும்

தருமமகு சௌங்கையிறி கடிதகேட்டத்துவினா
 தலமோங்கு கந்த வேளே
 தண்முகத் துய்யமனி யுன்முகச் சூவமனி
 தண்முகத் தெய்வமனியே ”

(வட்டஹர் வள்ளலார்)

பிறவியிலே ஊக்கையாக இருந்த முருகன்அருள் யெற்று, எந்தர்களிலென்பா பாடிய குமரகுபரசுவாமிகள் முருகப்பெருமானை நோக்கி,

“ இம்மைப் பிறப்பில் இருவா தணையகந்தி
 மும்மைப்பெருமங்கள் மோசித்து - தம்மைவீடுத்து
 ஜூயிப்பழைய அடியாருடன் கூட்டித்
 தோடும் பரலோகம் துய்ப்பித்துச் — சேய
 தடிதேற்கும் பூங்கமலக் கழங்காட்டி யருள்கொண் டு
 அடியேத்து முன்னின்றுள் ”

என்று வேண்டுகின்றார்

“ தொண்டர்தம் பெருங்க கூறும் வேண்டுமேர் ”
 என ஒன்றைப்பிராட்டியார் கூறுகின்றார்.

சிவனடியார் கூட்டம் சிவப்பேற்றைத் தகுங்கு ஏ கூறு கறி
 யுணர்த்துதல் அரிதாகும். சிவனடியார்களுடன் சேர்ந்து வாழு
 கின்றபோது அதன்பெருமையை உணரமுடியும்.

“ அலறித் தேடிற்ளேன் ”

“ பாடிற்றி லேண்பனி யேன்மணி
 நீயொளித் தாய்க்குப் பச்சுணை
 வீடிற்றி லேணை விடுதிகண்
 டாய்வியந் தாங்க லறித்
 தேடிற்றி லேண்சிவ னெவ்விடத்
 தாவெவர் கண்ட ரென்று
 ஒடிற்றி லேன்கிடந் துள்ளஞரு
 கேனின் ருமைத் தீதனவே ..”

மாணிக்ககே உன்னைநாடித் தேடி அலைய வில்லை. உனது பேருமை அருமை அறிந்து பணியவில்லை. நீ என்ன விட்டுப் பிரிந்து மறைந்தபின் நான் இவ்வடலைப் பிரிக்கவும் மனமில்லை அப்படிப்பட்டவனாகிய என்னைக் கெவிட்டு விடாகே. நீயென்னைக் குருந்த மரத்தின்கீழ் ஆட்கொண்டாய். பின்னர் அடியாருடன் மறைந்தாய்; உன் பைசூங்கருள்ளையே நினைந்து, என்குரு எங்கே? என் இறைவன் எங்கு சென்றான்? யாராவது என்தலை வணைக் கண்ணரோ? என்று நான் அழுது புரண் டி ஒடியோடிக் கேடாதும். தவிக்காதும் இருக்கின்றேன்.

மனித காற்க்கை எனம்படுத்துவதற்காக மக்கள் படுகின்ற பாட்டை நாம் அறிவோம். சாதாரண ஆடி மாடுகளைக் காண வில்லை யென்றாலும் தாது இன பத்துக் கணக் காணவில்லை சென்றாலும் மச்கள் படுகின்ற வேதனைகள் எழுத்தில் வடிக்க முடியாதவை இவைகள் யாவும் அதித்தியமானவை என்பதைக் கூட அவர்கள் உணர்வதில்லை. இனமும் கலங்கிக்கொண்டு அலை வது அவர்களது புத்திக்குறைவென்பதை மனிவாசகப் பொருமானின் கூற்றுத் தெளிவுபடுத்துகின்றது.

நித்தியப் பொருளாகிய எம் பெரு மாணைத் தேடித்தேடி அலைவது தான் அதற்காக அலறுவதுதான் இவ்வடம் பு எடுத்த பயணாகும்.

“ மக்கட் பிறவி எடுத்துதுணை
 வழுத்தாக் கொடிய பரமணபேண்
 துக்கக் கடவில் வீழ்ந்து மலை
 சோர்கின்றேன் துணை நாகேழுவன் ”

என் கூடும்,

* பொன்னாசை யோடும் புச்சியர் கூடு பேராக
மன்னாசைமன் னுகின்ற மண்ணாலசப் பற்றறுத்தே
உன்னாசைகொண்டேயென்ஜோற்றியப்பாநான்மிழ்ந்தேன்
யின்னாரும் பொன்மேனி வெண்ணீற்றைப் பாரேஜோ”

என்று வடலூர் வள்ளார் இறைவனைத்தீடுடி அனுந்தன
நாடி அழுகின்றார். அலறுவதும், புரஞ்சுதும் இறைவனை நாடி
யென்பதை அருளாளர்களின் ஓழிக்கை வரலாறு சித்தரிக்கிறது.

அழுதமுது அரண்டி சேர்ந்த பெருமக்களின் வரலாறுகள் இன்றும் பாருலகில் மக்களுக்கு வழிகாட்டியாக அமைந்துள்ளது.

திருநூராசம்பந்தர் சுவாமி அழுதார்; ஞானப்யாஸ் அருந்தி
ஞார்; திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் அழுதார்; நோயைத்தீர்க்கும்
அருமருந்தை எம்பெருமானிடம் பெற்றுக் கொண்டார்; தேவரீ
கள் அழுதார்கள்; குரனின் கொடுமை அழிந்தது; குரனும்அழிந்
தாள். இவ்வாறு பக்தகோடிமக்கள் இறைவனைத் தேடி அழு
தார்கள்; நாட்டின் குறைகளைப் போக்கிக்கொண்டார்கள்.

“யானே பொய் என்னன்பும் பொய் ஆனால்,
விவையேன் அழுதால் உன்னைப் பெறலாமே;”

என மணிவாசகப்பெருமான் இறை வணயடைய இக்கு
உருவு வழியை இவ்வாறு உறுகின்றார்,

எம்பெருமான் பிட்டுக்காக மண்குமந்து பாண்டியனின் தலை
டாக்களினால் பின்முதுகிள் அடிப்பட்டுப் பின்னர் மறைந்ததசெய்
தியை அறிந்த மணிவாசகப்பெருமான் எம்பெருமான் மண்குமந்து
கொட்டிய இடத்திற்கு ஒடிவந்தார்; எம்பெருமானைத் தேடினார்
அங்கு காலைவில்லை, மணினில் விழுத்து பூரணடு அழுதார். அங்
குமிகுமும் ஒடினார், அரற்றினார். பின்னர் மதுரையம்பதியை
விட்டுத் திருப்பெருந்துறைக்கு வந்தார். எம்பெருமானை வணங்
கிக்கார்

“அழுங்கியரும் மெகுநர்கில் அடியேறும் வீழாம
லெழுந்தகுஞ்சு பெரியோனே யெங்கனுளோ யென்றெந்தறு
தொழுங்கரமும் கண்ணீரும் துளங்கி மீமய் புகக மும்
விழுந்துபூரண்டிவ்வாறு புலம்பினார்மெய் யன்பானார்”

(கடவுண்மா முனிவரி)

ஆடுகின்றிலை கூத்துடையாள்கழற் கனபிலை யென்புருகிப்
பாடுகின்றிலை பகுதப்பதுஞ் செய்கிலை பளிகிலை பாதமலர்
குடுகின்றிலை குட்டுகின்றதுவிலை துணையிலி பிணைநெஞ்சே
தேடுகின்றிலை தெருவுதோ றலறிலை செய்வதொன் றறியேன

என மணிவாசகப் பெருமான் தன் நெஞ்சின் அறியாமைக்
காக இவ்வாறு கூறிவருந்துகின்றார்.

எனவே, மக்களாகப்பிறந்தேர் யாவரும் தேடுதற்குரிய
பொருள் இறையருளும், அவனுடைய இணையடிகளுமாகும்.
அதற்காகவே அல்லும் பகலும் அழுதல் வேண்டும்.

“ குணமிலி ”

உழைதரு நோக்கியர் கொங்குகப்
பலாப்பழுத் தீயி வெப்பசய
விழைதரு வேளை விடுதிகண்
டாய்விடின் வேலை நஞ்சன்
மழைதரு கண்டன் குணமிலி
மானிடன் தேயமறியன்
பழைதரு மாபர வென்றென்
றறைவன் பழிப்பிவையே.

பலாப்பழுத்தை ஏ நாடுவதுபோன்று, மான்பர்க்கவபோன்ற
மாதரின் சிற்றின்பத்தை நான் நாடுகின்றேன், அதைமுன்னிட்டு
என்னை நீ புறக்கணித்து விடுவாயோ? என்னை நீ விலக் கி விடு
கார்யாங்கால் உன்னை நான் கடங்கஞ்சன்டவன் என்றும், நற்குண
மிள்ளாதலவனென்றும், கறைக்கண்டவென்றும், என்னைப்போன்ற
மானிடன் என்றும், அறிவு குறைந்தவன் என்றும், வயது முதிர்ந்
தவன் என்றும் ஏசுவேன்; பழிப்பேன் என மணிவாசகப்பெருமான்
எய்பெருமானை நிந்தால்துதி செய்கின்றார்.

நீத்தல் விண்ணப்பப் பதிகத்திலுள்ள ஜம்பது பாடல்களில்
நாற்பத்தைந்து பாடல்கள் வரை எம்பெருமானை விநியமாகவும்
இரகைமாகவும். அன்பாகவும் துதித்த மணிவாசகப் பெருமான்
இப்பாடலிலும், இனிமேல் வருகின்ற பாடங்களிலும் எம்பெரு
மானை ஏசுவது போன்று வணங் கி வருகின்றார்.

உணவின்மையால் எம்பெருமான் நஞ்சாசயங்டான் என்றும், முக்குணவங்களில் எதுவுமின்மையால் குணமிலி என்றும்
மணிவாசகப் பெருமான் குறிப்பிடுகின்றார்.

ஆபரணம் இல்லாமையால் தலைமாலையும், பாஸ்டும் இறை
வன் அணிந்துள்ளான். உருக்கத் துணியில் வச து புலித்தோலை
உடுத்து, யானைத்தோலைப் போர்த்துள்ளான்

தேவ்யிறை, கங்கை, என்பவற்றைத்த ஸ் சடாமுடியில் தரித்து அநாகரிகமாகக் காணப்படுவதாக மணிவாசகப் பெருமான் பாடித்தனது அங்பின் மிகுதிப்பாட்டைக் காட்டுகின்றார்

எம்பெருமான் இவைகளை அணிந்தது அவரின் பெருங்கநலையாகும். இவ்வாறு எம்பெருமான் அணியாவிடில் உலகமே கற்பொடியாகி விடுமென மணிவாசகப்பெருமான் திருச்சாழற் பதிகத்தில் குறிப்பிடுகின்றார்.

“ ஏய முக்குணத் தியலும் செங்கையுள்
தீய தொல்குணச் செய்கை யாற்றியே
பேவோ டாடலசெய் பித்தன் தேவியாய்
நீயும் அங்கவள் நிலைமை யெய்தினாய் ”

எனத் தக்கள் தனது மகள் தட்சாயினி சிவனைமணன்ததற்காக இவ்வாறு கூறியதாகக் கந்தபாணத்திற் காணப்படுகின்றது சிவனை மதியாது யாகஞ்செய்து சிவனை வகச பாடியமையால் தக்களின் யாகம் அழிந்தது. அவனும் தண்டனையடைந்தான்

பூனை எவியைக் கொலவும்போது எவி இறந்துவிடுகின்றது ஆனால், அதன் குட்டியைக் கொலவும்போது இறப்பதில்லை என? பூனைதன் குட்டியில் அளவற்ற அஸ்புகொண்டு மிக வும் மென் கைமயாகக் கொலவுகின்றது, எவியை அப்படி கொலவுவதில்லை. அதைக் கொல்லவேண்டுமென்றே கொலவுகின்றது. இதுபோன்று எம்பெருமான் பத்தர்கள்நிந்தால்ஸுததி செய்தால், நண்டிப்பதினால் அன்புடல் ஏற்றுக்கொள்கின்றான். அல்லாடுதார் வகசபாடினால் தண்டிப்பான் என்பதைத் தக்கன் வரலாறு கற்பிக்கின்றது

“ உகராயின் கடுகாடு கொல்புலிததேச நங்லாக்ட
தாயுமிலி தந்தையிலி தான்தனியன் காடேஸடி
தாயுமிலி தந்தையிலி தான்தனியன் ஆயிடனும்
காஷில் கடுகாடு கற்பொடிகாண் சாழுவோ ”

“ பழிப்பில்.....

விழித்திருந்தேனை விடுதி “

‘ பழிப்பில் நின்பாதப் பழந்தொழும் பெய்திலீழுப் பழித்து விழித்திருந்தேனை விடுதிகண்டாய் வெண்மலைப்பணிலங்களை மாறித்துமந்தாரா மந்தாகினி நுந்தும்பத்தப் பெருமை தழிச்சிறைநீரிற் பிரைக்கலஞ் சேர்தநு தாரவனே ’ ’

இமயங்கலையிலிருந்து பாடும் கங்காநதிபானது, முத்துக்களையும், சங்குகளையும் உருட்டிக்கொண்டு வருகின்றது. அதில் மாந்தாரமலர் மிதந்துகொண்டெல்லைகளின்றது. அதுபோன்ற உனது சடாமுடியிலிருந்தும் கங்காநதி பாடும் போது அந்த நீரிலே படகு மிதப்பதுபோலப் பிறைச்சுத்தான் மிதக்கின்றது. கீடை வெற்றி மாலைஅணிந்திருக்கின்றாய். அப்படிப்பட்டங்களுகிருவடிகள்பழிப் பதந்து இடமில்லாதவையாகும். அத்திருவடிகளுக்கு தீடு தொன்று தொட்டுத் தொண்டுசெய்து வந்து பிறகு, இறைவனுக்குத்தொண்டுசெய்தல் இழிவானது என்று பழித்துக்கூறுவது தீண்டல் சிறுமையடைந்திருக்கும் என்னைக்கைவிட்டு விடாதே.

‘ சிவனைக் குருவாகக் கொண்ட மணிவாசகப் பெருமான் சிவதொண்டைய் பழிப்பாரா? இல்லவேயில்லை, சிவ தொண்டுசெய்வதற்கு வெடகப் படுவோரையும் சிவத்தொண்டுசெய்வோ அங்பழிப்போருக்குமரகவே இவ்வாறு சூறினார் என்க.

‘ சௌகர்யமே சம்யம் சம்பாதீப் பழம் பொருளைக் கொல்வதற்கிட்டே மாற்றுவதெனிக்காட்டு மிந்தக் கருத்தைத்திட்டுப் போய்வந்தும்லும் சமயத்திற்கு புகுத்தேவண்டா முத்திதரும் : தெய்வசபையைக் காண்பதற்குச் சேரவாருங் செக்கத்திரே ’ ’

‘ எனக்கைசுமாடு என்னமைய ஆணிந்தரமாகத் தாடுமான சூவாமிகள் வலிப்பூத்திக் கூறுவின்றார். தினுவாருங்கல் பிறக்கமுத்தி: சிதம்பரத்தில் தரிசிக்க முத்தி, காசியில் இறக்க முத்தி என்று கூதுசுமாடு மக்கள் கூறுவதற்குடு

சிவதலங்களுக்கு யாத்திரை செய்தல், சிவாஸ்யங்களுக்குத் தொண்டு செய்தல், சிவனடியார்க்கு மகோவர பூசை செய்தல் ஆகிய பணிகளைச் சைவ மக்கள் ஆற்றுவதைப் பெறும் பேராகக் கருதிவந்தார்கள்.

‘இயாமற் பொய்சொல்வார் நல்லோரைரநிந்திப்பாருற்றுப்பெற்ற தாயாரைவைவர் சதியாயிரஞ்செய்வார் சாத்திரங்களாயார் பிறர்க்குப் காரஞ்செய்யார் தம்மையண்டினர்க்கொன் ரீயார் இருந்தென்னபோயென்ன காண் கச்சியேகம்பனே’

எனப்பட்டினத்தடிகள் சைவநெறியிலோமுகாது தீயவைசெய் வோரை இவ்வாறு கூறுகின்றார்.

பட்டினத்தடிகளின் தவவொழுக்கம், துறவுநிலையாகிய வற்றைக்கண்ட தமக்கையார் பட்டினத்தடிகளால் தமக்குவசை வருமென நினைந்து பட்டினத்தடிகளைக் கொல்லநினைந்து அப் பத்திற்குள் நஞ்சுகலந்து பட்டினத்தடிகளுக்குக் கொடுத்தார்..

ஞானதிருஷ்டியால் தமக்கையாரின் ரூம்ச்சியையறிந்த பட்டி னத்தடிகள் ‘தன்னப்பம் தன்னைச்சுடும் ஒட்டப்பம் வீட்டைச் சுடும்’ என்று தமக்கையாரின் வீட்டுக்கரையில் எறிந்தார். உடனேயே வீடுபற்றி எரிந்தது எனப்பட்டினத்தடிகள் வரவாறு கூறுகின்றது. எனவே, சிவதொண்டைக்கண்டு அஞ்சுவார்களும் பழிப் பவர்களும் துன்பத்திக்குள்ளாவார். என்பதை நாம் பட்டினத்தடிகள் சரித்திரமுல்ல அறிகின்றோம்.

இரு சிறுவர்கள் எப்போதும் சேர்ந்து விளையாடுவார்கள், ஒரு சிறுவன் ஆலயம் சென்று ஆலயத்தொண்டை அதி க விருப் போடு செய்துவருவான். தீவட்டி பிடித்தல், கவசமியைத் தூக்குதல், பாத்திரங்களை விளக்கல். பூந்தோட்டத்திற்கு நீசுற்றுதல், பூலெடுத்தல், மாலை தொடுத்தல், ஆதியனவற்றை நாள்தோறும் செய்துவருவான். மற்றவன் சிவதொண்டில் ஈடுபடுவதில்லை. ஆனால், சிவதொண்டு செய்வோரைப் பழித்து வருவான்

இருநாள் இருங்கும் விநந்துரை யாடுக் கொண்டு கண்ணித்தியைதோக்கி நடந்தவர். சிவதொண்டு செய்து வந்தசிறுவன் காலில்பெரியமுள் நைத்துவிட்டது, சிவதொண்டைப் பழித்து வந்தசிறுவனுக்கு ஒரு பவுக்காக இடைத்தது.

பவுண்ணகாச எடுத்தவன், மூன் கைத்தல்வனைப் பார்த்து ஏன் அஞ்செய்தான் அப்போது அவ்வழியால் வந்த த வசி, இருவரின் பிரச்சினைகளையும்கேட்டறிந்தார். தன்னு ஞான திருஷ்டியால் இருவரின் முடிவிறப்பையும் அதன்பல்வனையும் ஆராய்ந்தார்.

மூன்கைத்த சிறுவன் பூர்வபிறவியில் கொடிய பாவங்களைச் செய்துவந்தான். அதனால் அவன் இப்பிறவியில் தூக்கிலிடப்பட வேண்டிய பலன் இருந்தது. ஆனால் அச்சிறுவன் சிவப்பணியில் ஈடுபட்டுமையால் சிவலின் கருணையால் இச்சிறு தண்டனை கிடைத்தது. பவுண்ணகாச எடுத்தவன் சென் ற பிறவியில் சிறந்த புண்ணியங்கள் செய்துமையால் இப்போது அவன் இராசகிரீடம் தரிக்கவேண்டிய பலன். ஆனால், அவன் சிவநிந்தனை செய்தலையாக் அப்பலன் கிடைக்காது சிறிய பவுண் காச கிடைத்ததெனக் கூறி முடித்தார்.

‘ தவமே புரிந்திலன் தண்மலர்
 இட்டுமூட்டா தடியேன் இறைஞ்சேன்
 அவமே பிறந்து வருவினை
 யேனுணக் கண்சுரளாஞ்
 சிவமே பொறுத்திரு வெய்திறறி
 ஸேவின் திருவடிக்காம்
 பவமே யருஞ கண்டை
 யடியேர்க் கெட்பரம் பரனே.

என்று மணிவணகப் பெருமான் தனது காலை விணாகிற சென்று வருந்துகின்றார்.

பசித்திரு; தனித்திரு; - விழித்திரு என்று வட்டலூர் வள் வளர் இறையருளைத்தேட வேண்டுமாயின் இவ வாறு இருக்க வேண்டுமென வலியுறுத்துகின்றார்.

“ நின்னைச் சிரிப்பிப்பன் ”

“ தாரகை போலும் தலைத்தலை மாலைத்
 தமிழரப் பூண்
 வீரவள் றன்னை விடுதிகண்
 டாய்விடி லென்னை மிக்கர்
 ராசடி யானென்வீ னுத்தர
 கோசமங் கைக் கரசின்
 சிரடி அாரடி யானென்று
 நின்னைச் சிரிப்பிப்பனே ”

நட்சத்திரம் போன்ற கபாலங்களை அனிந்திருப்பவனே; நெருப்பைக் கையிலே வைத்திருக்கின்றாய்; நஞ்சையுடைய பாம் பினை ஆபரணமாக அனிந்திருக்கின்றிராய். ஆ தலால் நீயொரு வீரனே! அத்கையைந் என்னைக் கீழ்மைநில் விட்டு விடாதே! அப்படிக் கீழ்மையுள் நீ விட்டுவிட்டால், யா ராவ து என்னைப் பார்த்து நீ யாகுடைய அடியவன் என்று கேட்டால், நான் உண்டு அடியவன் என்று சொல்லுவேன். அப்போது உலகின் முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவனின் அடியவனா இவ்வாற்றிருக்கி றான் என்று உலகம் சிரிக்குமல்லவா?

“ சிரிப்பார் கவிப்பார் தேவிப்பார்
 திரண்டு திரண்டுள் வார்த்தை
 சிரிப்பார் கேட்பார் மெச்சார்
 வெல்வேறு இருந்துன் திருமாம்
 திரிப்பார் ”

“ ஏசாந்திறப் பென்னையுணக்கடி
 யானென்று பிறரெல்லாம்
 பேசாந்திறப் பீயான்றானும்
 பேணா சிற்பே னின்னாருசே
 தேசா நேசர் குழந்திருக்கும்
 திருவோலக்கம் சேவிக்க
 விசா பொன்னம் பலத்தாடு
 மெந்தாயினித்தா னிரங்காயே
 என்றும் கீண்டும் மின்னடும் எம்பெருப்பாக வேண்டுதின்றார் ”

நான் உங்கு அடியவனாதற்றுச் சிறிதும் தகுதியில்லை
என்பது எனக்கு நங்கு தெரியும். எனினும் உங்களவிட்டுப் பிரி
யவும் மனமில்லை, எனினும் நீ என்னைவியவந்து ஆட்கொண்டாய். பின்னர் என்னை இந்நிலையில் விட்டுவிடலாமா?

“ சிரிப்பிப்பன் சிறும் பின்முப்பைபத்
தெழும்பையு மீசற் கென்று
வீரிப்பிப்ப னென்னை விடுதிகன்
டாய்விடின் வெங்கரியி
ஞாரிப்பித்சன் தோலுடைப் பிச்சன்
நஞ்குஞ் பிச்சன் ஊரிகடுகாடு
பெரிப்பிச்ச னென்னையு மாஞ்சைப்
பிச்சனென் ரேகவனே ..”

என எம்பெருமானை மணிவாசகப்பெருமான் நீத்த ல விண்
ஸெப்பத்தில் நாற்பத்தொன்பதாவது பாடலில் இவ்வாறு இழிவுச்
சிறப்பால் எம்பெருமானை இவ்வாறு உயர்வு சிற்பியாக்கிக் கூறு
கின்றார்.

திருமணப் பந்தவின்கீழ் நம்பியாருரரை ஆட்கொள்ளவந்த
சிவனடியாரை, சிவனடியாரின் வழக்கைக்கேட்ட நம்பியாருரர் அச்சிவனடியாரைப் பேயனோ? பித்தனோவென்று என்னி நூல் யாடினார். சிவனடியார் அதற்கு வேறுணப்படாது, வழக்காடி ஆட்கொண்ட வரலாற்றைத் தடுத்தாட் கொண்ட புராணத்திற் காள்கிறோமல்லவா? பித்தாப்பிழைக்குடி பெருமானேஅஞ்சாளா என்ற தேவாரமும் இதற்குச் சான்றாக உள்ளது.

காய் கொடிக்குப்பாரமாக இருப்பதில்லை, மக்கள்பூமிக்குப் பாரமாக இருப்பதில்லை. பின்னைகள் தாய்க்குப் பாரமாக இருப்பதில்லை, அதுபொல இறைவனுக்கு அடியார்களோ உயிர்களோ பாரமில்லை.

தாய்பின்னையை ஏதினாலும், ஏனைம் செய்தாலும் அவன் தன்பின்னையில் மட்டற்ற அங்குவைத்திருப்பதைக் காண்கிறோம் பின்னை தாயைப் பழித்தாலும், அப்பின்னை தாயி ஏ மட்டற்ற அங்குவைத்திருப்பது போலவே இறைவன் தன்னைப் பழித்தமனி

வாசகர் மீதும் மட்டற்ற அன்யும் கருணையும் வைத்திருந்தார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இறைவனில் விசேஷகுணமொன்றுண்டு. மனிதனைமனிதன் மன்னிப்பதில்லை. தகாத குற்றம் ஒருவர் செய்துவிட்டான். அரசு அல்லது வாரோஒருவர் அவனை இந்தாட்சை விட்டோ. உலகை விட்டோ வெளியே அனுப்பிவிடுவார்கள். இ நூல் அப்படிக் கெய்வதில்லை.

“அப்பலத்தே கூத்தாடி யாதுசெய்யப் பலிதிரியும் நம்பனையும் தேவனேன்று நன்னுமது வென்னேடி நம்பனையும் மாமாகே ணான்மறைக டாமறியா ஜெங்பெருமா ஸ்சாவன் ஹெத்தினைகான் சாழ்லோ

“ செம்பவள வெற்பின்
தேசடையாய் ”

“ ஏசினும் யானுண்ணை எத்தினு மெஸ்பிளைமக்கே குழைத்து
வேசறவேனை விடுதிகண்டாய் செம்பவள வெற்பின்
தேசடை யாபெண்ணை யாளுடையாய் சிற்றயிரக் கிரங்கி
காய்சின ஓலமுண் டாயமுதுண்ணால் கடையவனே ”

எம்பெருமானே! நான் உன்னை ஏசினாலும், எத்தினாலும்
என் குற்றத்தின் பொருட்டு வருந்துகிற என்னை நீ ஒதுக்கித்தத்தள்ளி
விடவேண்டாம். ஏனென்றால்ச நீ யான்டும் என்னையாளுகின்ற
ஞாவகுரு ஆவாய். நான் உன் அடிமை யா வே ன். நீ ஞானதேச
டைய மலை போன்றவன், என்னை நிறைந்த ஞானமுள்ளவனா
கச்செய்யவேண்டும், உயிர்கள் அனைத்தும் ஓழிலு என்னும் அழ
து சூன் முந்துகின்றன. அதற்கெதிராக, வந்திக்கற கொடிய ஏஞ்
சினைந் தண்டு அவ்வுயிர்களை ஒழிபுகின்றாய். இது உள்ளுடைய
கருளனையாக்கும்.

“ பங்களமால்வரையினில் நிலவேறிப் பதுபோற்
பாந்தத்திற் தழகுபச் கடம்பிற்
திவளமா துடன்றின் நாடியபரமன்... , எக்க கடவுள்
மாமுனிவர் திருவாதலூரடிகள் புராணக் காப்புச் செய்யுளில் எம்
பெருமானை உருவகித்துக் காட்டுகின்றார்.

அதாவது, மிகவுக் பெரிய பவள மகையின் கண்ணே சந்திர
வின் தண்ணோளி பிரகாசிப்பது போலச் சிவபெருமானின் செம்
பவளமேனியில் பரவப்படுசிய வெள்மையானவிழுதி பச்சை நிறம்
டைய உழாதேவியின் திருமேனியில் படிந்து நிற்ப என்று கடவுள்
மாமுனிவர் எம்பெருமானின் திருக்கோலக் காட்சியைப் பக்திப்பர
வசத்தோடு கூறுகின்றார்.

ஆதியும் அந்தமுக இல்லாதவர் சிவபெருமான். அருவம் உரு
வம், அருவருவம் உடையவர் எம்பெருமான். அவரை எவ்வாரா
ஹங்காங்பது மிகமிக அரிதானதாகும். அத்தகைய எம்பெருமான்
பக்தர்களின் மனத்துண்மைக்கேற்ப வடிவங்கொள்வது, அவருடைய
இழுஷ்டான குணமாகும்,

சங்கராச்சாரியார் சிவாஸுந்த வகரியின்

" கயிலையிலே கணகமனிக் கோயில் வாயில்

கணங்களோடு சந்திதியிறி கலத்து கூம்பு

கையிணையும் முடியேறக் காண நின்றே

காத்தருள்க பரமசிவ கறைசேர் கண்ட

உயிரணையு மொளியேயென் பரத்தெ ஒது

உறுபரம சகவுணர்வில் அயமா ஹாழி

கையிணொடிக் கணமனவாக் கழியக் கணடே

களிப்பதுநா ஷெக்காலம் கயிலை வாழ்வே

என்று கூறுவிஞ்றார். சேரமான் பெரு மா ஸ் நாயகர்ஸ்
எம்பெருமானின் திருமேனியழகைப் பொள்வன்னத்தந்தாதியில்
விகவும் அழகாகக் கூறியுள்ளார்.

" பொள்வன்னம் எவ்வன்னம் அவ்வன்னம்

மேனி பொலிந்திலங்கும்

மின்வண்ணம் எவ்வன்னாக் அவ்வன்னம்

வீழ்ச்சடை வெள்ளிக் குன்றம்

தன்வன்னம் எவ்வன்னம் அவ்வன்னம்

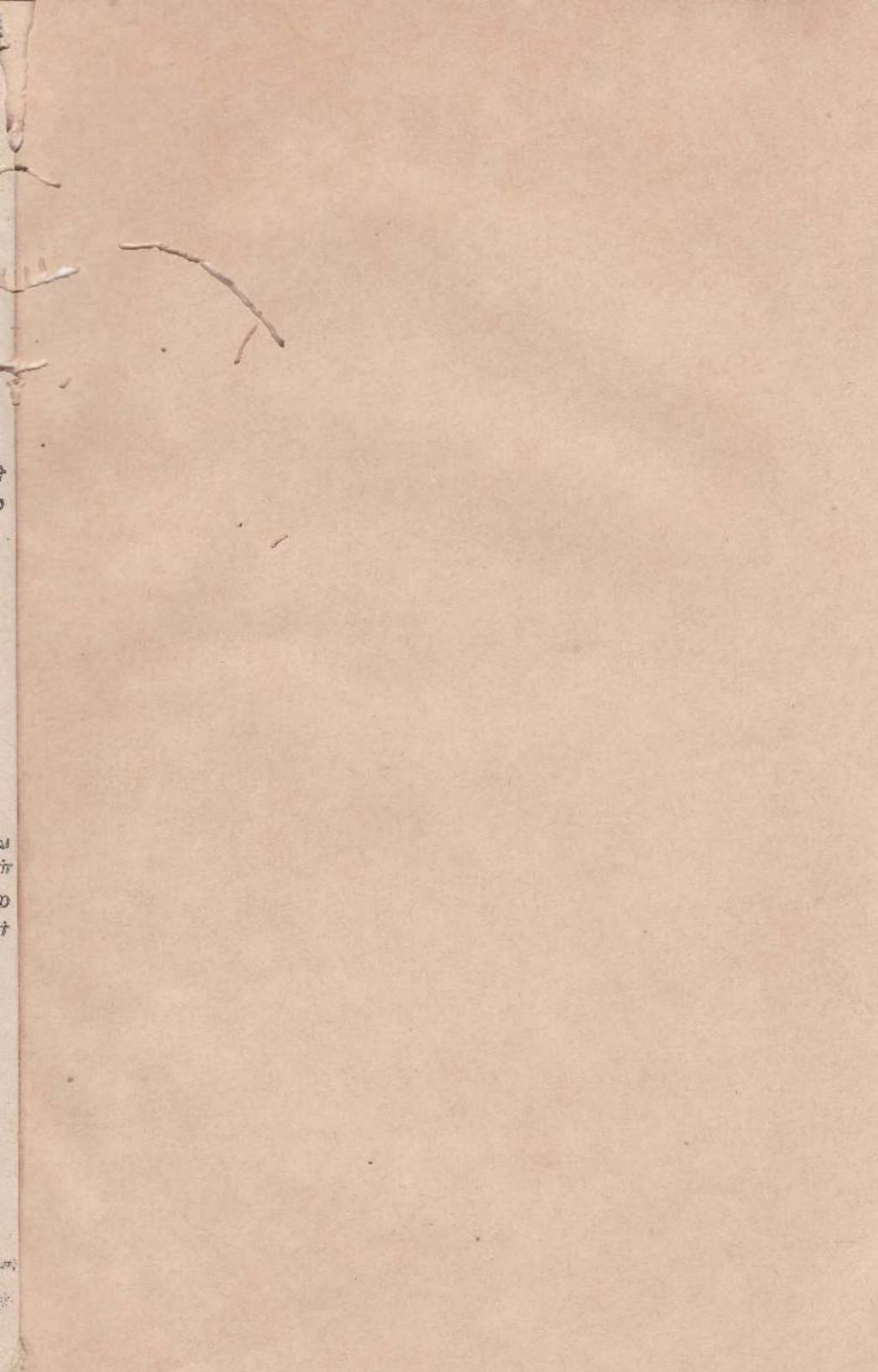
மால்லிடை தன்வெக்க் கண்ட

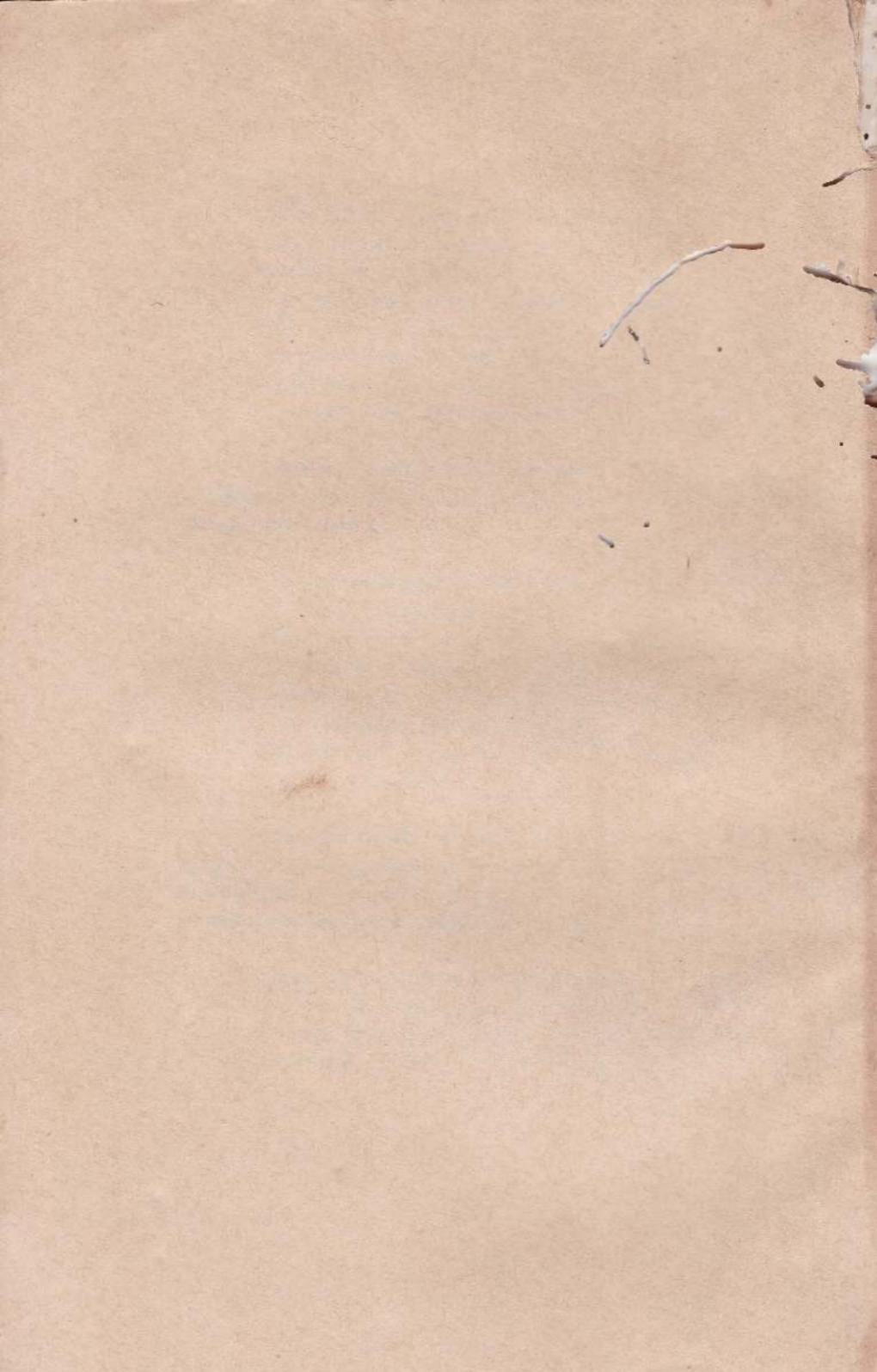
என்வன்னம் எவ்வன்னம் அவ்வன்னம்

ஆசிய சானுக்கே "

எம்பெருமானின் தித்திக்கும் வரலாறு+வில் என்றும் ஏவ
ராஜும் மரத்கழுதியாத வரலாறு இன்றும் எவ்வெளருடைய உள்
எங்களிலும் பக்ஷமயாக இருந்து வருகி ஸ் ரது. அவ்வரலாறு நற¹
மனிவாசகப்பெருமான்பக்திமேவிட. மேவிட இவ்வாறுபாடு சீரார்

" திருமாலும் பன்றியாய்ச் சென்றுணராத் திருவடியை
யுருநாமறிய வோரந்தனா யாண்டு காள்டான
திருநாம மோகுருவ மொக்குமில்லார்க் காயிரம்
திருநாமம் பாடிநாம் தெள்ளேணக் கொட்டாமே..."

இவ்வாசிரியரின் வேறு நூல்கள் வெளிவந்தவை

1. மாணவர் மாதிரிக் கட்டுரைகள்
2. ஜெயந்திநகர் மீனுட்சியம்மன் ஊஞ்சல்
3. கர்மயோகி ஸ்ரீ வே. கதிரவேஸ் அவர்கள்

வெளிவர இருப்பவை

1. திருமுறைகள் காட்டும் வழிபாட்டு முறைகள்
2. சிவனிரத மாஸ்மியக் கதைகள்
3. திருவாதவூரடிகள் நாடகம்